

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

JÁNOS EVANGÉLIUMÁNAK TÉMÁI

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2024. október, november, december

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2024

© 2024 – **Viață și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România**
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.

**János evangéliumának témái / Idézetek a Biblia-
tanulmányokhoz / 2024. október, november, december /
Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti
tanulmányozáshoz / Ellen G. White**

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon, Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-588-8

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Útjelzők	5
2. Jézus isteni természetének jelei	13
3. Prológus – a háttértörténet	21
4. Krisztus a Messiás – és a tanúi	29
5. A samaritánusok bizonyágtétele	37
6. További bizonyágok Jézusról	45
7. Boldogok, akik hisznek	53
8. Ószövetségi próféciák beteljesítése	62
9. Az élet forrása	70
10. Az út, az igazság és az élet	78
11. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek	86
12. A megdicsőülés órája: A keresztt és a feltámadás	94
13. Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét	103

1.

ÚTJELZŐK

Szeptember 28., szombat délután

János az események kiváló ismerőjeként minden hatalmat Krisztusnak tulajdonít, és beszél az Ő fenségéről, magasztos voltáról. Hagyja, hogy a mennyei sugarak napfényként ragyogjanak a drága igazságra. Úgy mutatja be Krisztust, mint egyedüli közbenjárót Isten és az emberek között.

Krisztus testet öltésének tana titok, „mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta”. A kegyességnek ama nagy és mélységes titka. „Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk.” Krisztus isteni természeténél alacsonyabb rendű mennyei természetet öltött önmagára. Ennél a ténynél semmi sem képes hatékonyabban szemléltetni Isten jóindulatát, hiszen „úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta”. János nemes egyszerűséggel mutatja be ezt az igazságot, hogy mindenki megértse szavait, és világosságot nyerjen. – *The Review and Herald*, 1906. április 5.

Krisztus olyan a láthatatlan Isten számára, mint a beszéd az elme számára. Ő az Atya kinyilatkoztatása, akit Isten Igéjének nevezünk. Isten elküldte Fiát a világba, emberi testbe öltöztette, hogy az embernek is lehetősége legyen viselni a láthatatlan Isten képmását. Krisztus a szavai által tette ismertté Isten jellemét, hatalmát és fenségét, természetét és tulajdonságait.

Jézus törvényadóként gyakorolta isteni tekintélyét; parancsai és döntései az örök trón támogatását élvezték. A Fiúban az Atya dicsősége lett kinyilatkoztatva; Krisztus az Atya jellemét mutatta be. Tökéletes kapcsolatban volt Istennel, teljes mértékben beragyogta Őt az Atyát körülengő fény, ezért aki látta a Fiút, magát az Atyát látta. Hangja Isten hangja volt... Ő mondta: „én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van”. „Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni.” „Aki engem látott, látta az Atyát.” (Jn 14:11; Mt 11:27; Jn 14:9) – *That I May Know Him*, 38. o.

Krisztus minden csodája az Istenségének egy-egy jele volt. Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették. A zsidó vezetők szívtelen közönnyel nézték az emberi szenvedéseket. Sok esetben önzésük, elnyomásuk okozta a szenvedést, melyen Krisztus könnyített. Ezért csodái szemrehányásként érték őket.

Ami a zsidókat a Megváltó munkájának elvetésére készítette, az éppen isteni jellemének legfőbb bizonyítéka volt. Csodáinak az a legnagyobb jelentősége, hogy az emberiség áldására cselekedte őket.

Élete Isten jellemét nyilatkoztatta ki – ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Ő Istentől jött. Isten művét végezte, Isten ígét szőlte. Az ilyen élet minden csodánál nagyobb. – *Jézus élete*, 406. o.

Szeptember 29., vasárnap

Jézus nem Jeruzsálemben, a Magas Tanács előtt kezdte szolgálatát valamilyen nagy tettel. Egy kis galileai faluban, családi összejövetel keretében mutatta meg hatalmát, hogy hozzájáruljon a menyegzői ünnepség örömeihez. Így fejezte ki rokonszenvét az ember iránt, és vágyát, hogy boldogságát szolgálja. A megkísértés pusztájában maga is ivott a keserűség poharából. Azért jött, hogy áldásával megszentelje az emberi kapcsolatokat. [...]

Jézus Mária bizalmát akarta jutalmazni, és tanítványai hitét megerősíteni első csodájával. A tanítványoknak még a hitetlenség számos nagy kísértésével kellett szembenéznük. A jövendölések félreérthetetlenül megvilágították számukra, hogy Jézus a Messiás. Azt várták, hogy a vallási vezetők még az övékénél is nagyobb bizalommal fogadják Őt. Elbeszélték az embereknek Jézus csodálatos tetteit, és küldetésébe vetett bizalmukat, de meglepte őket, és keserű csalódást váltott ki bennük a papok és rabbik Jézussal szemben tanúsított hitetlensége, mélyen gyökerező előítélete, ellenségeskedése. A Megváltó korai csodái erősítették a tanítványokat, hogy szembeszálljanak az ellenkezéssel. – *Jézus élete*, 144, 147. o.

Amikor az idő elérkezett, Krisztus csodáját elismerték. Amint a násznagy megízlelte a bort, meglepetten föltekintett. Ízletesebb volt minden bornál, amit valaha kóstolt. Erjedetlen bor volt. Így szólt a vőle-

gényhez: „Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.” (Jn 2:10)

Krisztus nem közelítette meg az edényeket, és a vizet sem érintette; csak a vízre tekintett, ami azonnal tiszta, ízletes szőlőlévé változott. De milyen hatást váltott ki ez a csoda? „Hívének benne az ő tanítványai” (11. v.)... Csodája révén Krisztus kinyilvánította irgalmát és együttérző lelkületét. Megmutatta, hogy gondoskodni fog azoknak szükségleteiről, akik követik Őt, és hallgatják bölcs szavait. – *This Day with God*, 366. o.

Az Úr megígérte, hogy világosságot ad mindazoknak, akik teljes szívből keresik Őt. Ha türelemmel és imádkozással várjuk Istent, és nem saját elhamarkodott terveinket követjük, akkor majd Ő vezérli döntéseinket, és megnyitja előttünk a reménység és a munka ablakait. Nagy hadvezérünk fog vezetni minden küzdelmünkben, hogy műve előre haladhasson. Hűségeseit személyesen vezérli a veszélyes küzdelmekben, ha... végezni fogják a rájuk szabott munkát, és meghallják felhívását: „Ez az út, ezen járjatok!” „Aki engem követ, nem jár sötétségben.” Micsoda vigasz számunkra ez az ígélet! Világosságban járhatunk, ahogyan Ő a világosság... Az emberek különféle világosságokat követhetnek, de csak egy Világosság létezik, amelyet teljes biztonsággal követni lehet. Bizonyosodj meg afelől, hogy Jézust követed, bárhová megy! – *Special Testimonies to Ministers and Workers*, no. 3., 44. o.

Szeptember 30., hétfő

Kapernaumban a hírek megragadták egy zsidó nemesember figyelmét, aki tiszt volt a király szolgálatában. A fia gyógyíthatatlannak látszó betegségben szenvedett. Az orvosok lemondtak róla, de amikor az apa hallott Jézusról, elhatározta, hogy felkeresi és segítségül hívja. [...]

Kánába érve Jézust sokaság közepette találta. Elszorult szívvel igyekezett a Megváltó közelébe jutni. Hite megingott, amikor csupán egy egyszerűen öltözött, poros, az utazástól megviselt férfit pillantott meg. Kétség fogta el: vajon ez az ember megteheti, amire kérni akarja? Mégis elbeszélgetett Jézussal, elmondta, miért jött, és kérte a Megváltót, kísérje el otthonába. Jézus azonban már tudott bánatáról. Mielőtt még a tiszt elindult otthonról, Jézus már látta gyötrelmét.

Jézus azt is tudta, hogy az apa bizonyos feltételekhez kötötte a benne bízó hitét. Csak akkor fogadja el Jézust Megváltónak, ha kérését teljesíti. Mialatt a tiszt a bizonytalanság kínjai közt várakozott, Jézus így szólt: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” (Jn 4:48) [...]

A Megváltó szembeállította ezt a feltételes hitet a samaritánusok nyílt hitével, akik nem kértek csodát vagy jelet. – *Jézus élete*, 196–198. o.

Ennek a nemesembernek mégis volt valamennyi hite, mert olyasvalamit kért, ami számára minden áldás közül a legértékesebb. Jézus még nagyobb ajándékot akart neki nyújtani. Nemcsak a gyermeket akarta meggyógyítani, hanem az üdvösség áldásában óhajtott részesíteni a tisztet és házanépét. Világosságot szándékozott gyűjtani Kapernaumban, amely hamarosan munkaterülete lesz. De a nemesembernek előbb fel kell ismernie szükségletét, mielőtt Krisztus kegyelmére vágyakozhatna. [...]

Mint a villámlás, úgy mutatták meg a Megváltó szavai a nemesember igazi lelkületét. A tiszt megértette, hogy önző indítékból kereste Jézust. Ingadozó hite a maga valóságában lett világossá számára. Mélyen megrázta, hogy kételkedése a fia életébe kerülhet. Tudta, hogy Ő van jelen, aki olvas a gondolatokban, akinek minden lehetséges. Fájdalommal, könnyörögve így kiáltott: „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.” (Jn 4:49) Hite megragadta Krisztust, mint Jákob, aki az angyallal viaskodva így kiáltott: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” (1Móz 32:26)

Jákobhoz hasonlóan ő is győzött. A Megváltó nem zárkozhat el a hozzá ragaszkodó lélektől, segítenie kell rajta nagy szükségében. „Menj el – mondta neki –, a te fiad él.” (Jn 4:50) A nemesember olyan békével és örömmel távozott a Megváltó jelenlétéből, amelyet azelőtt nem ismert. Nemcsak abban hitt, hogy fia meggyógyul, hanem mélységesen bízott Krisztusban, a Megmentőjében is. – *Jézus élete*, 198. o.

Október 1., kedd

A szegény, szenvedő ember teljesen tehetetlen volt; 38 év óta nem mozgatta lábait. Az Üdvözítő mégis így szól hozzá: „Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat, és járj.” Méltán mondhatta volna a beteg: „Uram, ha akarsz, meggyógyíthatsz engem, és akkor követem szavaidat”; de mégsem mondta ezt, mert hitt Jézus szavainak, hitte, hogy egészséges lett,

és azonnal felemelkedett fekhelyéről. Felállt, akart tovamenni... és tényleg tudott is! Krisztus utasításait követte, és Isten adta az erőt. Teljesen meggyógyult.

Hasonló a mi helyzetünk is. A régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnkéből nem szentelődhetünk meg. Isten azonban ígéri, hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisszük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk magunkat Istennek. Akarunk neki szolgálni. Mihelyt ezt cselekedjük, Ő is azonnal teljesíti ígéretét. Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink megbocsáttattak és megtisztulunk, a gutaütöthöz hasonlóan mi is meggyógyulunk összes bűneinkből és betegségeinkből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.

Ne várj addig, amíg érezni fogod, hogy meggyógyultál, hanem mondd: „Hiszem, hogy így van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte.” – *Jézushoz vezető út*, 50–51. o.

Krisztus megkérdezte tőle [a magatehetetlen embertől]: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5:6) Micsoda kérdés! Hát azért volt ott! De Krisztus hallani akarta annak a váagnak a kifejeződését, mely a férfi szívében a gyógyulás iránt élt. S amikor Krisztus azt mondta neki, hogy keljen fel, vegye fel az ágát, és járjon, ő pontosan azt tette... Nem állt le vitatkozni, hanem pontosan azt tette, amit mondtak neki. Felvette az ágát, és távozott. Attól a pillanattól kezdve egészséges volt.

Ilyen hitre van nekünk is szükségünk! Ám ha megállunk, és minden pontot meg akarunk magyarázni és érvekké alátámasztani, akkor meghalunk bűneinkben, mert soha nem elégszünk meg. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 68. o.

Sok beteget Krisztus e figyelmeztetés kíséretében gyógyított meg: „Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.” (Jn 5:14) Így tanította meg nekik, hogy betegségüket ők maguk okozták Isten törvényeinek áthágásával, és az egészséget csak engedelmességgel lehet megőrizni.

Az orvosnak meg kell tanítania betegeit arra, hogyan működjenek együtt Istennel a helyreállítás munkájában. Az orvos egyre jobban felismeri azt a tényt, hogy a betegség a bűn következménye. Tudja, hogy a természet törvényei – éppúgy, mint a Tízparancsolat előírásai – Istentől származnak, és csak az irántuk való engedelmesség által állhat helyre és őrizhető meg az egészség. Az is nyilvánvaló előtte, hogy sok szenved-

dés a káros szokások következménye, és e betegek meggyógyulhatnak, ha megtennék saját egészségük érdekében mindazt, amire lehetőségük van. Meg kell tanítani őket arra, hogy minden olyan szokás bűn, ami rombolja a testi, szellemi és lelki energiát, és az egészség helyreállhat azoknak a törvényeknek való engedelmesség által, amelyeket Isten az egész emberiség javára alkotott. – *A nagy Orvos lányomán*, 113. o.

Október 2., szerda

Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel Istent azok, akik azt állították, hogy ismerik Őt. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísértte, de Ő még látszat szerint se alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:17–18) – *Próféták és királyok*, 183. o.

Bárcsak az Úr hatna mindazok szívére, akik nagy világosságot nyertek, hogy tartózkodjanak minden bűntől. Tekintsetek fel a Kálvária keresztségére. Lássátok meg Jézust, aki életét adta, de nem azért, hogy az emberek folytassák bűnös életüket, nem azért, hogy az embereknek engedélyt adjon Isten törvényének áthágására, hanem végtelen áldozata árán megszabadítsa őket minden bűnüktől. [...]

Feltették a kérdést, hogy a gyülekezetek miért olyan erőtleneek, s tanítóink eredményei miért olyan csekélyek csupán? A felelet az, hogy az ismert bűnök különböző formái burjánzanak közöttünk, s a hosszabb bűnözés csak megkeményíti a lelkiismeretet. A felelet csak az, hogy az emberek nem Istennel járnak, eltávoztak Jézustól, s ennek következtében a gyülekezetben önzés, kapzsiság, büszkeség, viszály, versengés, keményszívűség, könnyelműség, sok rossz szokás mutatkozik. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 161–162. o.

Az igazság lelkülete jobb férfiakat és nőket nevel azokból, akik szívükbe fogadják ezt a lelkületet. Kovászként hat ez, míg egész lényünket elveinek színvonalára nem hozza. Kitárja szívünket az előtt, amit a kapzsiság befagyasztott. Megnyitja kezünket, amit addig soha meg nem nyitottunk az emberi szenvedés előtt. Szeretet és gondoskodás tündöklük elő gyümölcsként. [...]

Napról napra férfiak és nők döntik el örök sorsukat. Az Úr elém tárta, hogy sokakat veszedelem környékez. Mikor valaki bármit mond vagy tesz, hogy elérje önző célját, csakis Isten hatalmas tudja őt megmenteni. Jellemének át kell alakulni, mielőtt jó, Isten és ember elleni vétektől mentes lelkiismerete lehetne. Az énnak, önzésnek, szeszélyeknek meg kell halniuk, és Krisztusnak kell birtokba vennie a lélek templomát. Mikor az Isten adta világosságot elvetve az emberek visszaélnék a lelkiismeretükkel, s lábbal tapossák azt, félelmetes veszélyben forognak. A jövődő, örök jólétük a tét. – *Értelem, jellelem, egyéniség*, 1. köt., 319–320. o.

Október 3., csütörtök

Jeruzsálem és az egész Júdea hallgatta Keresztelő János prédikálását, s a Magas Tanács küldöttsége a tömeggel együtt figyelte bizonyágtételét Jézusról. Az első tanítványok Júdeában csatlakoztak Krisztushoz. Szolgálatának kezdeti szakaszát jórészt itt töltötte. Istenségének megvillanó ereje a templom megtisztításakor, csodás gyógyításai, az ajkáról elhangzó isteni igazságok mind-mind azt hirdették, amit a bethesda-i gyógyítás után kijelentett a Magas Tanács előtt: Ő az Örökkévaló Fia.

Ha Izráel vezetői befogadták volna Krisztust, azt a megtiszteltetést kapják, hogy küldötteiként elvigyék az evangéliumot a világnak. Számukra adatott meg elsőként a lehetőség, hogy Isten országának és kegyelmének hírnökei legyenek. Izráel azonban nem ismerte föl az Ő látogatásának idejét. A zsidó vezetők irigysége és bizalmatlansága nyílt gyűlöletté érlelődött, s a nép szíve elfordult Jézustól.

A Magas Tanács elvetette Krisztus üzenetét, és minden igyekezetével azon volt, hogy kioltsa életét. – *Jézus élete*, 231–232. o.

Sokan követtek el hibát, mert nem igyekeztek követni Isten terveit, és saját elgondolásaik szerint jártak el. Krisztus maga mondta: „A Fiú

semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát.” (Jn 5:19) Olyannyira megüresítette önmagát, hogy nem a saját terveit vagy elgondolásait követte. Életével elfogadta Isten tervét, és az Atya napról napra nyilatkoztatta ki neki akaratát. Ha Jézus ennyire függött Atyjától, és ki is jelentette: „mert amiket az [Atya] cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi”, mennyivel inkább kellene az embernek szüntelenül Isten utasításaira hagyatkoznia, hogy életével Isten terveit teljesítse! – *In Heavenly Places*, 147. o.

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkéig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, de lehajolt a földre, hogy Isten képmását belevésse az emberbe. [...]

Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, valósi életünk mindig élénk lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés – Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, az élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt, és tőle tanult. – *Krisztus példázatai*, 129. o.

2.

JÉZUS ISTENI TERMÉSZETÉNEK JELEI

Október 5., szombat délután

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze – az ember Krisztus Jézusban. Őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, az emberi természete halt meg. Az Istenség nem merült el, nem halt meg; ez lehetetlen lett volna. Krisztus, a bűntelen, megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a följánlott üdvösséget, és hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, melyet nem értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. Az ellenség azonban eltökélte, hogy olyan titokzatosságba burkolja ezt az ajándékot, hogy már-már megsemmisüljön. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1113. o.

A Krisztus jellemét és küldetését értékelő emberek beteltek tisztelettel és hódolattal, miközben Őt szemlélték, és úgy érezték, hogy az élő Isten templomát nézik. Isten Fiának elfogatása miatt katonákat (szolgákat) küldtek ki, így akarták lerombolni Isten templomát. De amint Jézus közelébe értek, és hallhatták ajkáról a mennyei bölcsesség szavait, elcsodálóztak. Jézus tanításainak magasztos volta, valamint ereje oly mértékben hatotta át szívüket és elméjüket, hogy megfeledeztek eredeti szándékukról. Krisztus kinyilatkoztatta magát a lelküknek. Az emberi testet isteni fény ragyogta be, és ők egyetlen céltől vezelve tértek vissza, elragadtatva a Jézus által bemutatott gondolatoktól, ezért, amikor az izraelita előljárók kérdőre vonták őket – „Miért nem hoztátok el őt?” – a szolgák így feleltek: „Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!” A szolgák azt látták meg, amit a papok és előljárók nem akartak meglátni: az isteni dicsőséggel és világossággal átitatott emberi természetet. – *Signs of the Times*, 1890. január 20.

Amikor Jézus a földön járt, így szólt az Őt elutasító emberekhez: „És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” Sokan vannak, akik nem hajlandók válaszolni Krisztus szeretetére, mellyel magához próbálja vonzani őket. Jézus hívását sokan elutasítják. Nem akarnak részesülni abban az előjogban, hogy személyes Megváltójukká fogadják. Nem jönnek alázattal és hittel, hogy személyes tapasztalatok által megtudhassák, mit is jelent számukra Jézus, és mit jelentenek ők Jézus számára. Az ígéret azonban így hangzik: „Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik.” Jézus addig nem nyugszik, míg nem vezet el követőit az örök öröm és dicsőség országába. – *Signs of the Times*, 1893. február 27.

Október 6., vasárnap

Közelgett a húsvét, és közelről-távolról Jeruzsálem felé zarándokló csapatok gyülekeztek, hogy lássák Jézust. Egyre többen csatlakoztak, míg végül ötezer férfi gyűlt össze, nem számítva az asszonyokat és gyermekeket. Mielőtt Krisztus partot ért volna, a sokaság már várt rá. Azonban Ő észrevétlenül kikötött, és egy kis időt tanítványaival elkülönülten töltött el.

A domboldalról letekintett a nyüzsgő tömegre, és szíve könyörületre indult. Bár megzavarták, megfosztották nyugalmától, mégsem neheztelt. Nézte az egyre gyűlő tömeget, és a figyelmét sóvárgó szemeket. „Meggzáná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélküli juhok.” (Mk 6:34)... A papoktól, vezetőktől nem kaptak segítséget, Krisztusból viszont az élet gyógyító vize áradt, ahogyan tanította a sokaságot az üdvösség útjára. – *Jézus élete*, 364. o.

Figyelmemet Isten hatalmára irányították, amely Mózes révén mutatkozott meg, amikor az Úr a fáraó elé küldte. Sátán is tudott Mózes küldetéséről. Jól tudta, hogy Mózeszt Isten hívta el, hogy tépje le Izráel gyermekeinek rabláncait. Azt is tudta, hogy küldetése Krisztus eljövételét vetíti elő, amikor megfosztja Sátánt hatalmától, melyet gyakorol az emberi nemzetségre, és kiszabadítja azokat, akik a kísértő rabságában sínylődnek. Sátán tudta, hogy amikor Krisztus eljön, hatalmas csodákat tesz, mivel a világnak is meg kell tudnia, hogy Ő az Atya küldötte. Sátán féltette uralmát. Angyalaival tanácskozva elhatározta, hogy ketős célt követnek: (1) ügynökei révén – utánozva Isten igazi művét

– meghiúsítják Isten szolgája, Mózes által gyakorolt befolyását; és (2) azt akarta, hogy a varázslók általi ténykedése korszakokon át rombolja sokak elméjében az igazi hitet és azokat a nagy csodákat, amiket majd Krisztus fog tenni, amikor eljön erre a földre. Sátán tudta, hogy uralma hátrányba kerül, mivel az emberek fölött gyakorolt hatalma is Krisztus uralma alá lesz vetve. Mózes nem emberi erő révén gyakorolt hatást az emberek elméjére, és nem emberi erő által tett csodákat a fáraó előtt. Ő Isten erejével rendelkezett. A Mózes által elkövetett jelek és csodák arról próbálták meggyőzni a fáraót, hogy a nagy „Vagyok” maga szólítja fel az uralkodót, engedje el Izráel népét, hogy szolgálhassanak az Úrnak. – *Spiritual Gifts*, 4b. köt., 81. o.

Krisztus a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Krisztus „a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz, szenvedett az igaztalanért. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 392. o.

Október 7., hétfő

Az emberek ültek a füves síkságon a tavaszi alkonyatban, és ették az eledelt, amelyről Krisztus gondoskodott... Nincs emberi erő, amely öt árpakenyérből és két kis halból éhes emberek ezreinek elegendő ételt teremthetne. Ezt mondogatták egymás közt: „Bizonytalán ez ama próféta, aki eljövendő... a világra” (Jn 6:14). Legyőzheti a nemzeteket, s hozzájuttathatja Izráelt a vágyva vágyott uralomhoz.

Lelkesedésében a nép kész azonnal királlyá koronázni Őt. Látják, hogy nem igyekszik felhívni a figyelmet magára, vagy tisztességet szerezni önmagának... [és] attól tartanak, hogy sohasem fogja magának követelni Dávid trónját. Tanácskoznak, és abban egyeznek meg, hogy erőszakkal elragadják Őt, és kikiáltják Izráel királyának... Jézus azonban látja, mi van készülőben, és tudja, amit ők nem, hogy mi lenne az eredménye egy ilyen mozgalomnak. [...]

Jézus most megparancsolja a sokaságnak, hogy oszoljanak. Viselkedése olyan határozott, hogy azonnal engedelmeskednek... Jézus kirá-

lyi magatartása, néhány nyugodt parancsszava lecsillapítja a rajongást, s megghiúsítja terveiket. Felismerik benne a minden földi tekintély fölött álló hatalmat, és szó nélkül engedelmeskednek. – *Isten csodálatos kegyelme*, 46. o.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról – és mennyivel inkább áll ez az újszövetségekről: „Ezek azok, amelyek bizonysgot tesznek rólam.” (Jn 5:39)

Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban! Isten Igéje töltse be egész szíveteket! Ez az élő víz, amely égető szomjúságokat csillapítja; ez a mennyei élő kenyér... Testünk abból épül fel, amit eszünk és iszunk; ugyanez a dolog természetes rendje a világban is; amin elmélkedünk, amin gondolkodunk, az ad lelki, szellemi lényünknek erőt és színt.

A lelki élet a Krisztussal való kapcsolatból táplálkozik, az Igén keresztül. Elménknek és szívünknek meg kell telnie az Igével. A szívbe rejtett, szentségként őrzött isteni Ige, ha engedelmeskednek neki, Krisztus kegyelme által igazzá teheti az embert, és megőrizheti őt az igaz úton. – *Isten csodálatos kegyelme*, 228. o.

Jézus nem elégtette ki kíváncsiságukat. Szomorúan így szólt: „Nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettek ama kenyerekből, és jóllaktatok.” (Jn 6:26) Nem valamilyen méltó okból keresték Őt, hanem mert ettek a kenyerekből, és remélték, hogy ha hozzá csatlakoznak, még kaphatnak időleges javakat. A Megváltó intette őket: „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre.” (Jn 6:27) Ne csak az anyagi javakat keressétek. A fő erőfeszítés ne a jelen életről való gondoskodásra irányuljon, hanem keressétek a lelki táplálékot, azt a bölcsességet, amely az örök életbe is átnyúlik. Ezt egyedül Isten nyújthatja, „mert őt az Atya pecsételte el, az Isten” (Jn 6:27). – *Jézus élete*, 384. o.

Október 8., kedd

Jóbot súlyos nyomorúság érte. Barátai most azt akarták beismertetni vele, hogy bűnei miatt szenved, és tekintse magát ítélet alatt levőnek. Mint súlyos bűnöst állították be őt, az Úr azonban megdorgálta őket hú szolgája elítéléséért.

Gonoszság honol a világunkban. Mégsem minden szenvedés a romlott viselkedés következménye. Jóbról világosan olvassuk, hogy az Úr engedte meg Sátánnak, hogy ártalmára legyen. Az ellenség megfosztotta mindenétől, családi kötelekeit széttepte; elvette tőle gyermekeit. Egy időre testét is undok fekélyek fedték; súlyos szenvedés kínozta. Barátai eljöttek ugyan vigasztalni, de azt akarták beláttatni vele, hogy bűnös útjával maga felelős a szenvedéseiért. Jób védte magát, tagadta a vádat, megmondta nekik, hogy „nyomorult vigasztalók mindannyian”. Mivel Isten előtt vétkesnek és büntetést érdemlőnek akarták nyilvánítani, Jóbnak is súlyos próbát okoztak, és Istent is hamis megvilágításba helyezték. Jób mégsem tántorodott el hűségétől, és Isten megtalmozta hű szolgáját. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1140. o.

Krisztus eljött, hogy kinyilatkoztassa a világnak Isten jellemét... Az isteni igazságot a hagyományok és tévelygések alá rejtették. Az áldozati rendszer azért adatott, hogy az embert megtanítsa arra az engesztelésre, amit majd Krisztus hoz, és azt hirdesse, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat, de az emberek számára botránkozás kövévé vált. Elsötétült elméjük megrontott mindent, ami lelki és szent volt. A büszkeség és az előítéletek elvakították őket, hogy ne lássák meg azt, ami hatályon kívül lett helyezve. Jézus eljött, hogy változtasson az akkori állapotokon, és kinyilatkoztassa az Atya jellemét. – *The Review and Herald*, 1892. november 1.

Isten szolgáinak az elméjét gyakran elvakítják a hagyományok és a hamis tanítások, ezért csak részlegesen értik meg az Igében kinyilatkoztatott igazságokat. Amikor Krisztus tanítványai, még a Mesterrükkel voltak, egyfajta népi felfogással rendelkeztek, mely szerint a Messiás egy halandó herceg, aki majd egyetemes birodalommá emeli Izráelt. Egyszerűen nem értették, amikor Jézus a szenvedéseiről és a haláláról beszélt... Feltámadása után Jézus megjelent az Emmausba tartó tanítványoknak, és „magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felőle megirattak”. Az volt a célja, hogy megerősítse azt a meggyőződésüket, hogy „igen biztos nálunk a prófétai beszéd” (Lk 24:27; 2Pt 1:19), de nem csupán személyes bizonyosságtevése által, hanem az ótestamentumi próféciaik révén is. Ezért első lépésként a tanítványok figyelmét Mózesre és az ótestamentumi prófétákra terelte. – *From Here to Forever*, 215, 217. o.

Október 9., szerda

A szombatnapon művelt csodák mind a szenvedők könnyebbségét szolgálták, mégis a farizeusok szombatrontóként akarták elítélni. Megpróbálták ellene uszítani a Heródes-pártiakat. Úgy állították be, mint aki ellenkirályságot akar felállítani, s azon tanácskoztak, hogyan ölhetik meg. A rómaiakat úgy akarták ellene fordítani, hogy azt mondták, megkísérli felforgatni hatalmukat. Minden hamis vádat felhoztak, csak hogy megszüntessék a népre gyakorolt hatását. Eddig azonban a kísérleteik kudarcba fulladtak. A tömegek, akik látták irgalmas cselekedeteit, hallották tiszta, szent tanításait, tudták, hogy mindezek nem lehetnek egy szombatrontó vagy istenkáromló tettei és szavai. Még a farizeusok küldötteit, a hivatalnokokat is annyira meghatotta beszéde, hogy nem bírtak kezet emelni rá. Végző kétségbeesésükben a zsidók rendeletet adtak ki, miszerint aki megvallja hitét Jézusban, azt ki kell zárni a zsinagógából. – *Jézus élete*, 538. o.

Az emberek fiainak büszkesége és nagyravágyása miatt Isten a legegyszerűbb, legszerényebb eszközöket választja hatalmas műve megvalósítására. Nem azokat, akiket a világ tart nagynak, tehetségesnek, ragyogó képzettségűnek, hanem a szelíden, szerényen fáradozókat, akik Őt ismerik el vezetőjüknek és erejük forrásának. Azt akarja, hogy Őt tegyük meg védelmünknek, vezetőnknek az élet minden kötelességében, életünk minden ügyében. [...]

Pál ékesszólással tudott szembeszállni az ékesszólóval, észszerűséggel az észszerűvel. Értelmesen tudott belépni bármilyen vitába. Meg volt-e elégedve világi tudásával? Ezt írja: „Én is, mikor hozzátok mentem, nem mentem, hogy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten bizonyágtételét. Mert eltökéltem, hogy egyébről se fogok tudni köztetek, mint Jézus Krisztusról, a megfeszítettről.” – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1083. o.

Krisztus a balgákat választotta ki – akiket a világ tanulatlanak, tudatlanak nevezett –, hogy megszügyenítse a világ bölceit. A tanítványok járatlanok voltak a rabbik hagyományaiban, de mivel Krisztus volt a példaképük és tanítójuk, a legmagasabb szintű képzésben részesültek, hiszen a mennyei Példakép állt előttük. Krisztus a legmagasztosabb igazságokat tárta eléjük.

Akiket Isten elhív a szolgálatra, azokat fel is fogja készíteni a munkára. Akik Krisztust prédikálják, naponta tőle kell tanulniuk, hogy megértsék az üdvösség titkát, és szolgálhassanak azok érdekében, akikért Ő meghalt... Mindenben az Ő lábnyomait kell követniük, osztozniuk kell az Ő irgalmában, és el kell hagyniuk minden gonosz cselekedetet. – *This Day with God*, 41. o.

Október 10., csütörtök

Lázár sírjánál azért sírt, mert nem tudott megmenteni mindenkit, akit Sátán hatalma a halálba taszított. Válságul adta magát sokakért, mindazokért, akik visszaszerzik majd a kiváltságot, hogy újra hűek legyenek Istenhez... Amikor Lázárt feltámasztotta a halálból, tudta, hogy ezért az életért a váltságdíjat a Kálvária keresztnél kell majd lefizetnie. Minden egyes élet megmentése a legmélyebb megalázkodást jelentette számára. Meg kellett ízlelnie a halált minden emberért. [...]

Tudta, hogy egyedül Ő képes kiszabadítani őket a mélységből, melybe belezuhantak. Egyedül Ő tudja lépteiket a helyes ösvényre terelni; egyedül az Ő tökéletessége segíthet tökéletlenségükön. Egyedül Ő takarhatja be meztelenségüket igazsága szeplőtlen palástjával. Neki van hatalma, hogy megszabadítson. Embersége karjával átölel bennünket, míg Istenségének karja a Mindenhatóságot tartja. – *Isten fiai és leányai*, 25. o.

Jézus azonban nemcsak a Mária és Márta iránti emberi együttérzésből sírt. Könnyeiben a fájdalom annyival múlta felül az emberi fájdalmat, amennyivel az ég magasabb a földnél. Krisztus nem Lázárért sírt, hiszen éppen elő akarta hívni a sírből. Azért sírt, mert sokan, akik most Lázárt gyászolják, hamarosan eltervezik az Ő halálát, aki a feltámadás és az élet. Mennyire képtelenek voltak a hitetlen zsidók helyesen értelmezni könnyeit! Egyesek, akik csak a helyszínt, a külső körülményeket látták, mint szomorúságának egyetlen okát, halkan megjegyezték: „Ímé, mennyire szerette őt!” (Jn 11:36) Mások el akarták vetni a hitelenség magvait a jelenlévők szívébe, s csúfolódva kérdezték: „Nem meglehetett volna-e ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?” (Jn 11:37) Ha Krisztusnak volt hatalma, hogy megmentse Lázárt, miért hagyta szenvedni és meghalni?

Krisztus prófétaival szemmel látta a farizeusok és szadduceusok ellenszegülését. Tudta, hogy halálát tervezgetik. Tudta, hogy egyesek – akik látszólag most oly együttérzőek – hamarosan bezárják maguk előtt a menny ajtaját és Isten városának kapuját. Az elkövetkező esemény – megaláztatása és megfeszítése – Jeruzsálem lerombolását fogja eredményezni, s akkor senki sem fogja siratni a halottakat. A Jeruzsálemre váró leszámolás világosan kirajzolódott előtte. Látta, amint a várost körülveszik a római légiók. Tudta, hogy sokan, akik most Lázárért sírnak, meghalnak majd Jeruzsálem ostromában – és remény nélkül halnak meg. – *Jézus élete*, 533–534. o.

Az áldott Szentírás az üdvösség nagyszerű tervének ismeretét adja nekünk, és megmutatja, hogyan nyerhet minden egyes ember örök életet. Ki a könyv szerzője? Jézus Krisztus az. Ő az igaz tanúbizonyság, és ezt mondja az övéinek: „...én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (Jn 10:28). A Biblia számunkra utat kell, hogy mutasson Krisztushoz, és Krisztusban örök élet tárul fel. – *A keresztény nevelés alapjai*, 308. o.

Október 11., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnymán, „Öt kis árpakenyér táplálta a sokaságot” című alfejezet (45–50. o.); *Jézus élete*, „Papi ármányok” című fejezet (537–542. o.).

3.

PROLÓGUS – A HÁTTÉRTÖRTÉNET

Október 12., szombat délután

Örök létezéséről beszélve Krisztus gondolatban visszaröpít a végtelen korszakokon át. Arról biztosít bennünket, hogy sosem volt olyan idő, amikor Ő ne lett volna szoros közösségben az örök Istennel. Akinek a hangját akkoriban hallhatták a zsidók, maga volt az, aki Istennel öröktől fogva létezett.

Krisztus méltóságteljes nyugalommal szólt, és szavai olyan erővel bírtak, hogy hatásukra meggyőződés született az írástudók és a farizeusok szívében. Megéreztek a mennyből küldött üzenet erejét. Szívük ajtajánál Isten kopogott bebocsátásért.

Ő az örök, mindenható Istennel volt egyenlő... Ő az öröktől fogva létező Fiú.

Krisztus az önmagában létező, senkitől sem kölcsönvett élettel rendelkezik. „Akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5:12). Krisztus isteni volta biztosít arról, hogy a hűségesek örök életet nyernek. „Aki hisz énbenem” – mondta Jézus –, „ha meghal is él.” Ekkor Krisztus már a második eljövételére tekintett. – *Lift Him Up*, 17. o.

„Krisztusban élet volt, és az élet az emberek világossága volt.” Itt nem a fizikai életről van szó, hanem a halhatatlanságról, a valódi életéről, amely egyedül Isten tulajdona. Az Igének, aki Istennel volt, aki Isten volt, élete volt önmagában. A fizikai életet mindenki megkapja. Ez nem örök vagy halhatatlan, mert Isten, az életadó ismét elveheti. Az embernek semmi hatalma nincs az élete fölött. De Krisztus élete nem kölcsönzött élet. Senki sem veheti el az életet tőle. „Leteszem azt magamtól” – mondta. Őbenne valóban élet volt, eredeti, nem kölcsönzött, nem leszármazás útján nyert. Ez az élet nem az ember veleszületett sajátossága, csak Jézus Krisztus által birtokolhatjuk.

Amikor Jézus felvette az emberi természetet, életét tekintve a Mindenhatótól függött. Emberi természetében megragadta Isten mennyei

erejét, és az emberi család minden tagjának megvan az előjoga, hogy ezt tegye. – *Maranatha*, 302. o.

Ha a golgotai keresztet újból és újból bemutatjuk, ha minden alkalommal arról beszélünk, akkor gyógyírként fog hatni, és rámutat az erény szépségére és kiválóságára. Aki azonban hibákat keresve kételkedik a Szentírás hitelességében, és kétségbe vonja a kinyilatkoztatást, arra nem is lesz hatással. [...]

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Az örök Ige testté lett, és közöttünk lakozott. Ez a gondolat véget vet a hitetlenségnek; mégis azonban szomorúan kell megállapítanom, hogy a hetednapi adventista lelkipásztorok nagyon sok prédikációból kihagyják Jézust. Vajon miért? Azért, mert ezeknek a lelkészeknek a szívében nem lakozik hit által Jézus, és nem öltötték magukra Krisztus igazságát. – *The Voice in Speech and Song*, 315. o.

Október 13., vasárnap

Bár Isten Igéje beszél Krisztus emberi voltáról, földi életéről, mindazonáltal határozottan beszél örök létezéséről is. Az Ige mennyei lényként, Isten örök Fiaként létezett egységben Atyjával. Öröktől fogva Ő volt a szövetség közbenjárója, akiben áldást nyertek a föld minden nemzetségei, úgy zsidók mint pogányok, ha elfogadták Őt. „Az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.” Az Ige már az angyalok és emberek teremtése előtt is Istennél volt, és Isten volt az Ige. [...]

Isten és Krisztus már kezdettől fogva tudott Sátán hitehagyásáról és Ádám bukásáról. A megváltási tervnek az volt a célja, hogy az elbukott emberiség megváltást nyerjen, és újabb esélyt kapjon. Örök időktől fogva Krisztus volt a kijelölt közbenjáró. Már a világ teremtése előtt el lett határozva Krisztus testet öltése. Jézus mondotta: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem.” Emberi testben azonban csak akkor jött el, amikor betelt az idő. Ekkor született meg kisgyermekként Betlehemben. – *Lift Him Up*, 74. o.

Az Úr Jézus Krisztus, Isten Fia örök idők óta külön személyiségként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny mindenek felülmúló dicsősége, a értelmes mennyei lények parancsnoka, s mint Őt

megilletőt fogadta az angyalok imádatát. Ez az imádat nem rövidítette meg Istent (Péld 8:22–27).

Világosság és dicsőség rejlik az igazságban, hogy Krisztus már a föld alapjainak lerakása előtt egy volt az Atyával. Ez a sötét helyen világító mécses tölti be a homályt isteni eredetű dicsőséggel. Ez a végtelenül titokzatos igazság más titokzatos és máskülönben megmagyarázhatatlan igazságokat világít meg, miközben a maga megközelíthetetlen, fölfoghatatlan világosságába van burkolva. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1126. o.

„Minekelőtte hegyek lettek, és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.” (Zsolt 90:2) „A nép, amely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támada.” (Mt 4:16) Ezek a versek Krisztus földi születése előtti létét, valamint világunkba való megjelenésének célját mutatják be az örökkévalóság trónjáról érkező világosság élő sugaraiként. „Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálcával verjék arcul Izráel bíróját! De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” (Mik 5:1–2) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 248. o.

Október 14., hétfő

[Krisztus] önként vette magára az ember természetét. Az Ő döntése, az Ő választása volt. Krisztus, a fölkent, emberi léttel takarta el Istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, habár nem látszott Istennek. Eltakarta Istenségének azon megnyilvánulásait, melyek Isten világmindenségéből imádatot és csodálatot váltottak ki. Földi tartózkodása idején is Isten volt, de levetette Istenségét, s az ember alakját és formáját öltötte magára. Emberként járt a földön. Szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi gazdagok lehessünk. Dicsőségét és fenségét levetette. Isten volt, de egy időre letette az Istenség dicsőségét. Bár szegényen járt az emberek közt, áldását hintve mindenfelé, szavára angyalseregek vették volna körül és hódoltak volna neki. Mégis csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1126. o.

Az apostol hittestvérei előtt Krisztust magasztalta, mint aki által Isten mindent teremtett, és aki megváltásunkat kieszközölte. Megmagyarázta, hogy azok a kezek, amelyek a világot fenntartják, és a világegyetemben mindent szabályozott rendszerben és fáradhatatlan tevékenységben tartanak, ugyanazok, amelyek mindannyiunkért a keresztre szegeztettek. [...]

Isten Fia leszállt, hogy az elesetteket felemelje. Otthagyta a magasztalást, a bűn nélküli világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették Őt, és lejött erre a földre, ahol „megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5). Minden dologban hasonlóvá vált testvéreire; olyan testet öltött fel, mint a miénk. Tapasztalta, mit jelent éhesnek, szomjasnak és fáradtnak lenni. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással erősítette testét. Idegen és vándor volt a földön – a világban élt, de nem e világból való volt. Megkísértetett és háborítottatott, ahogyan napjainkban is férfiak és nők megkísértetnek és háborítottatnak, de a bűntől mentes maradt. Mindenkor gyöngéd, részvételjes, szeretetteljes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemléltette lényében. „Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk...”, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Az apostolok története*, 471–472. o.

Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) – *Krisztus példázatai*, 416. o.

Október 15., kedd

„Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12)

Jézus a templom ama udvarában szólta ezeket a szavakat, amely különlegesen kapcsolódott a sátoros ünnep szolgálataihoz. Az udvar közepén hét méltóságot sugárzó oszlop magasodott, ezek hatalmas lámpásokat tartottak. Az esti áldozat után meggyújtották a lámpákat, fényük világított Jeruzsálem felett. Ez a ceremónia az Izráelt a pusztában vezető tűzoszlopra emlékeztetett, és előremutatott a Messiás eljövételére is. Este, amikor a lámpákat meggyújtották, az udvar nagy örvendezés színhelye volt. Ősz hajú férfiak, a templom papjai és a nép vezetői egyesültek ünnepi táncban a hangszeres zenére és a lévíták énekére.

Jeruzsálem kivilágításával a nép kifejezte reményét, hogy a Messiás eljön, és világosságot áraszt Izráelre. Jézus számára azonban a helyszínnek nagyobb jelentősége volt. Ahogyan a templom sugárzó lámpái mindent megvilágítottak maguk körül, Krisztus, a lelki világosság forrása úgy oszlatja el a világ sötétségét. A jelkép mégsem volt tökéletes. Az a nagy világosság, amelyet saját kezével helyezett az egekbe, híveiben képviselte küldetésének dicsőségét. – *Jézus élete*, 463. o.

Krisztus kegyelme nélkül a bűnös helyzete reménytelen. Semmit nem lehet tenni érte, az isteni kegyelem azonban természetfeletti erővel ruházza fel, ami munkálkodik értelmén, szívéen és jellemén. A Krisztus kegyelmében való részesedés az, ami által az ember felismeri a bűn gyűlöletes természetét, és végül kiúzi azt lelkének templomából. Kegyelem által kerülünk közösségbe Krisztussal, hogy társuljunk hozzá a megváltás munkájában. A hit az a feltétel, amit Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, mely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmességét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz Krisztusban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét, és ingyen megigazítja. A bűnbánó bűnös felismeri, hogy megigazulását Krisztus, mint az ő helyettese és keze tette lehetővé, aki meghalt érte, aki az ő engesztelő áldozata és igazsága. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 366. o.

Október 16., szerda

„Hiszel-e Isten Fiában?” Pontosan olyan mértékben függsz Krisztustól, mint a leggyengébb, a legszegényebb és legalázatosabb lélek. „Hiszel Isten Fiában?” Az egyszerű, spekulatív hitnek nincs jelentősége. Hiszel-e Isten Fiában, mint személyes Megváltódban? Ha teljes szívből hiszel, akkor Isten a lelkedben lakozik, és a lelked el van rejtve Istenben. Te Jézust képviseled. Akik fontos pozíciót töltenek be, próbára lesznek téve, hogy kiderüljön, vajon bölcsességet tanúsítanak-e a magas beosztásban is, hogy Krisztus munkálkodik-e általuk, hogy képviselhetik-e az Ő jellemét, és az Ő szavait és tetteit fejezik ki öröksége előtt, akikért Jézus az életét adta. – *Lift Him Up*, 148. o.

Nem a tudás hiánya az oka, hogy Isten népe közül sokan elvesznek. Nem azért ítélik el őket, mert nem ismerik az utat, az igazságot és az életet. Az igazság, melyet megértettek, a fény, amely lelkükre ragyogott, de amelyet elhanyagoltak vagy elutasítottak, az ítéli majd el őket. Akik sohasem nyertek világosságot, amit elutasíthattak volna, azokat nem ítélik el. Mit tehetett volna még Isten szőlőjéért, amit nem tett meg? Fény, becses világosság ragyog Isten népére. Ez mégsem menti meg őket, hacsak ők is hozzá nem járulnak a megmentéshez; hacsak teljesen azok összessége szerint nem élnek; s ha tovább nem adják azt a sötétben veszteglőknek. Isten cselekvésre szólítja fel népét. Egyéni kötelességünk bevallani és elhagyni bűneinket, majd visszatérnünk az Úrhoz – most erre van szükség. Ezt egyik ember sem végezheti el a másik helyett. Egyre halmozódnak a vallásos ismeretek, s ezzel arányban a kötelezettségeink. Tündöklő fény ragyog a gyülekezetre, s e világosság elítéli őket, mivel nem hajlandók abban járni. Ha vakok lennének, nem lenne bűnük. De felismerték a világosságot, sok igazságot hallottak, mégsem bölcsek, mégsem szentek. Sokan évek óta tapodtat sem haladtak az ismeretekben, és a tényleges megszentelődésben. Ezek a lelkileg törpék. Ahelyett, hogy előre törnének a tökéletességre, visszafelé vonulnak a sötétségbe, Egyiptom szolgaságába. Nem gyakorolják az istenfélelmet, nem törődnek a valódi, tényleges megszentelődéssel. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 123. o.

Abban az előjogban van részünk, hogy mennyei világosságban járhatunk. Így járt Énokh is az Úrral. Neki sem volt könnyebb igazságban

élni, mint nekünk ezekben a napokban. Abban az időben sem volt könnyebb növekedni a kegyelemben és a szentségben.

Énokh azonban ima és Istennel ápoltság által meg tudott szabadulni a világi kívánságok okozta romlástól. Az utolsó napok veszélyei vesznek körül, ezért ugyanabból a forrásból kell erőt merítenünk. Istennel kell járnunk. Fel vagyunk szólítva, hogy szakadjunk el a világtól, mert csak úgy szabadulhatunk meg a romlottságtól, ha a hűséges Énokh példáját követjük. – *In Heavenly Places*, 70. o.

Október 17., csütörtök

Krisztus nem emberi természetének megdicsőüléséért könyörög, hiszen az emberi dicsőség nem is létezett, amikor Ő már élt. Istennel való egyenlőségének dicsőségéért esedezik. Ez a közbenjáró ima. A kedvezés, melyért könyörög, annak az isteni dicsőségnek a megnyilvánulása, mellyel akkor rendelkezett, amikor egy volt Istennel. Távolítsd el a fátylat – mondja –, hadd ragyogjon elő dicsőségem, mellyel a világ teremtése előtti időktől rendelkeztem. [...]

„Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy azok is ott legyenek, ahol én vagyok.” Imádja Őt az ég minden angyala. A mennyei sereg leborul előtte, és zengi a diadal és öröm énekét. Dicsőség veszi körül a menny Királyát, Őt csodálják a mennyei értelmes lények. Szó le nem tudja írni a jelenetet, mikor Isten Fiát nyilvánosan visszaiktatták a megtiszteltetés és dicsőség helyére, melyet önként elhagyott, mikor emberré lett.

S ma a megdicsőült Krisztus, aki mégis a testvérünk, Ő a védőügyvédünk a mennyben. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1146. o.

Ó, micsoda vágy éghetett Krisztus szívében, hogy megmentse a veszendőket! Keresztre szegezett teste nem csökkentette sem befolyását, sem isteni hatalmát olyannyira, hogy ne tudja megváltani azokat, akik elfogadják az Ő igazságát. Kereszthalála tette lehetővé, hogy a törvénytaposó ember, ha elfogadja Őt személyes Megváltójának, bűnét átruházhatja a mennyei helyettesre. A jelképekben a világ „bíborvörös” bűnökként bemutatott vétkei a mennyei helyettesre lettek áthelyezve. [...]

Az Istenség mindaz idő alatt munkálkodott, miközben az emberiség egy olyan nép gyűlöletétől és bosszújától szenvedett, amely azért gyűlölte Istent, mert Krisztus kijelentette, hogy Ő Isten Fia. [...]

A kereszten függő gonosztevő imájában volt valami, ami eltért a minden oldalról röpködő megjegyzésektől: szavaiban ott volt a hit, és szavai eljutottak Krisztushoz. A haldokló ember hite a legédesebb muzsikaként hatott Krisztus füleinek. Haláltusája közepette a megváltás legkellemesebb hangjai voltak ezek. Isten a Fia által is fel lett magasztalva. – *This Day with God*, 236. o.

Krisztus elvégezte azt a munkát, amellyel az Atya megbízta. Megdicsőítette Istent a földön. Világosan kinyilatkoztatta az Atya nevét. Kiválasztotta és összegyűjtötte azokat, akiknek folytatni kellett a munkáját az emberek között. Róluk mondta el azután a következőket: „Az anyémek mind a tiéd és a tiéd az anyémek; és megdicsőíttetem őbennük. És nem vagyok többé e világon, de ők e világon vannak, én pedig tehozád megyek. Szent atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.” „De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; [...] Én őbennük, és te énbennem; hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem; és szeretted őket, amiként engem szeretted.” (Jn 17:10–11; 20:23)

Így beszél az, akinek isteni tekintélye van. Krisztus ezekkel a szavakkal adta át kiválasztott gyülekezetét, egyházát a mennyei Atya karjaiba. Felszentelt főpapként közbenjárt népéért. Húséges pásztorként összegyűjtötte nyáját a Mindenható oltalma alá, az erős és biztos menedékhelyre. Reá azonban még vár egy utolsó csata megvívása Sátánnal, és Krisztus elindul, hogy találkozzék az ősellenséggel. – *Jézus élete*, 680. o.

Október 18., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a Hegyibeszédről, „Ti vagytok a világ világossága” című alfejezet (38–44. o.); *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., „Fizesünk bírságot, ha az megszabadít az elnyomótól!” című alfejezet (400–402. o).

4.

KRISZTUS A MESSIÁS – ÉS A TANÚI

Október 19., szombat délután

Az Írások minden világossága, amint összeköti az Ó- és Újszövetséget, Jézus Krisztusra mutat, és róla tesz bizonyosságot. Krisztust úgy mutatja be, mint a hit szerzőjét és bevezetőjét (vö. Zsid 5.), Őt magát, akiben az örök élet reményei összpontosulnak. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) [...]

Jézus Krisztust megismerni annyi, mint az Atyát megismerni. Krisztus az Atyától küldött nagy tanítónk. Krisztus kijelentette János evangéliuma 6. fejezetében, hogy Ő a mennyből küldött kenyér. „Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak.” – *A keresztyén nevelés alapjai*, 383. o.

Jézus így szólt [az írástudókhöz és a farizeusokhoz]: „És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” „Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.” „Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyosságot tett az igazságról. De én nem embertől nyerem a bizonyágtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok.” Arra a mély meggyőződésre emlékeztette őket, amelyet éreztek János prédikációit hallgatva. Így szólt: „Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem. Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. Az ő igéje sincs maradandóan bennetek: mert akit ő elküldött, ti annak nem hisztek.” Az Atya is bizonyosságot tett. „És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és ímé az egek megnyilatkoznak néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájöni mint-

egy galambot és ő reá szállani. És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” – *Signs of the Times*, 1893. november 13.

Földi munkásságának kezdetén Jézus öt tanítványt hívott el: Jánost, Andrást, Simont, Filepet és Nátánaelt. Ezek a férfiak szerény tevékenységüktől hívtak el, hogy kísérik a Megváltót a szolgálatban, hogy mennyei tanításokban részesüljenek, és tanúi legyenek magasztos csodáinak, s mindezeket elmondják a világnak is.

A galileai Kánában menyegzőre készülődtek. Az ifjú pár József és Mária rokonságához tartozott. Krisztus is tudomást szerzett a családi ünnepegről és arról, hogy számos befolyással bíró személy is jelen lesz ott, ezért új tanítványaival együtt Kánába ment. Amint elterjedt a hír, hogy Jézus a környéken van, meghívták Őt és a barátait is. Valójában ez volt Jézus szándéka is, és a jelenlétével megáldotta az ünnepet. – *Redemption: Or the Miracles of Christ, the Mighty One*, 3. o.

Október 20., vasárnap

Az Úr fontos feladatot bízott János prófétára, de nem volt olyan iskola a földön, melybe beléphetett volna. Tanulmányait a városoktól távol, kinn a pusztában kellett végeznie. Az ószövetségi iratok, Isten s az Isten alkotta természet volt hivatott tankönyve lenni. Isten nevelte, tanította Jánost, hogy alkalmassá tegye az Úr útjának előkészítésére. Tápláléka sáska és vadméz volt. Az emberek szokásainak nem volt szabad János nevelőjévé válnia. A világba való belemerülésnek nem volt szabad szerepet játszania jelleme alakításában. [...]

Isten tetszését kereste, s a Szentlélek nyugodott meg rajta, és gerjesztett szívében izzó buzgalmat, hogy fontos munkát végezzen el azzal, hogy megtérésre és szentebb életre szólította az embereket. János az elviselt nélkülözésekkel és nehézségekkel tette alkalmassá magát, hogy uralkodni tudjon testi és szellemi képességein, hogy úgy állhasson az emberek között, olyan tántoríthatatlanul a körülményektől, mint a környező pusztá sziklái, halmái. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1115. o.

János gyermek-, ifjú- és férfikorát szilárdság és erkölcsi erő jellemezte. Amikor hangja hallatszott a pusztában: „Készítsétek az Úrnak

útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit” (Mt 3:3), Sátán féltette országának biztonságát. János úgy tárta fel a bűn gonoszságát, hogy az emberek megremegtek. Sátán hatalma sokak fölött megtört, akik azelőtt irányítása alatt voltak. Fáradhatatlanul igyekezett eltéríteni Keresztelő Jánost az Istennek maradéktalanul alárendelt élettől, ám kudarcot vallott. Nem sikerült legyőznie Jézust sem. A pusztai megkísértéskor Sátán vereséget szenvedett, s haragja óriási volt. Most elhatározta, hogy Jánost sújtja, így okoz bánatot Krisztusnak. Sz szenvedéseket zúdít az egyetlen emberre, akit nem vehet rá a bűnre. – *Jézus élete*, 224. o.

János határozott bizonyágtévése a Lélek erőteljes megnyilvánulása volt. Az élet Igéjéről tett bizonyágot, amit saját szemével látott, füleivel hallott és kezeivel érintett. Jézus így szólt: „Más az, aki bizonyágot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, amellyel bizonyágot tesz rólam.” Akkoriban az írástudók és a farizeusok elhitték János szavait, csak hogy büszkeségük és hitelenségük miatt a szívük Sátán parancsára hallgatott, s így napfényre került Krisztussal szembeni irigységük, féltékenységük és gyűlöletük.

Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük... de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat... Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyágot.” – *Signs of the Times*, 1893. november 13.

Október 21., hétfő

Amikor János Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: „Mint bárány, mely mészárszékre vitetik” (Ésa 53:7). A következő hetekben János újult érdeklődéssel tanulmányozta az áldozati szolgálattal kapcsolatos próféciaikat és tanításokat. Nem tudta világosan megkülönböztetni Krisztus munkájának két szakaszát – a szenvedő áldozatot és a győztes királyt –, de tudta, hogy eljövele mélyebb jelentőséggel bír, mint amit a papok vagy a nép felfoghatnak. Amikor megpillantotta Jézust a tömegben – amint visszatért a pusztaból –, bizalommal nézett rá, azt hitte, hogy jelt ad a népnek, kinyil-

vánítja igazi lényét. Szinte türelmetlenül várta, hogy hallhassa a Megváltót, amint bejelenti küldetését, de nem hangzott el szó, nem adatott jel. Jézus nem válaszolt Keresztelő János reá vonatkozó bejelentésére, hanem elvegyült János tanítványai között, nem adott külső bizonyítékot különleges munkájáról, és semmit sem tett, hogy felhívja magára a figyelmet. – *Jézus élete*, 136. o.

Másnap János látta Jézust közeledni, Isten dicsőségének fénye nyugodott meg rajta, a próféta kinyújtotta karját és kijelentette: „Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ez az, akiről én ezt mondtam: Énutánam jó egy férfiú, aki előttem lett. [...] És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. [...] Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék őrajta. És én nem ismertem őt; de aki elküldte engem, hogy vízzel keresztelek, az mondá nékem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztelek Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyágot tettem, hogy ez az Isten Fia.” (Jn 1:29–34) – *Jézus élete*, 137. o.

János... tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztele meg. A Szentlélek megnyugodott rajta, kinyújtott karral Jézusra mutatott, és így kiáltott: „Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29)

Sem a hallgatók, sem maga János nem értette e szavak értelmét: „Isten báránya.” Mória-hegyén Ábrahám hallotta fiától ezeket a szavakat: „Atyám! [...] hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7) Az apa így felelt: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.” (1Móz 22:8) S a kosban, melyet Isten Izsák helyett küldött, Ábrahám annak a jelképét látta, aki meghal az emberek bűneiért. Ezt a képet Ézsaiás is vázolja a Szentlélek által, és így jövendöl a Megváltóról: „Mint bárány, mely mézárszékre vitetik”, „de az Úr mindnyájunk vétkét őreá veté.” (Ésa 53:7, 6) – *Jézus élete*, 112. o.

Október 22., kedd

Péter, Jakab és János minden alkalmat felhasználtak, hogy szoros kapcsolatba kerüljenek Mesterükkel, és kívánságuk teljesült. Mindnyájuk közül ők voltak vele a legszorosabb kapcsolatban. Jánost csak az egyre bensőségebb közösség elégíthette ki, amit el is nyert. A Jordán

melletti első találkozáson, amikor Jakab hallotta Jézust, elsietett, hogy hívja testvérét Jánost. János a csodálatos tárgyakon elmélkedve csendes elragadtatással hallgatta Jézust. Megváltóját mindig, mint sóvárgó, elmélyült hallgató követte. [...]

János szeretetre, részvétre és társaságra vágyott. Jézus közelébe húzódott, leült mellé, és a keblére hajolt. Amiképpen a virág a napot és harmatot, úgy kívánta lelke az isteni fényt és életet. Imádattal és szeretettel szemlélte a Megváltót, míg végül a Krisztushoz való hasonlóság és a vele való közösség lett egyetlen vágya, és jellemében visszatükröződött Mesterének jelleme. – *Előttem az élet*, 87. o.

Jánostól távozva elindultak megkeresni Jézust. Velük volt András, Simon testvére, valamint János, az evangélista is. Ők voltak Krisztus első tanítványai. Ellenálhatatlan vonzalmat érezve követték Jézust – alig várták, hogy beszélhessenek vele, mindezek mellett azonban megremítette, elnémította és felkavarta őket is a kérdés: Vajon Ő a Mesiás?

Jézust tudta, hogy a tanítványok követik. Ezek az emberek voltak munkásságának első gyümölcsei, és az isteni tanító szíve repesett az örömtől, amikor ezek az emberek válaszoltak kegyelmére. Mindazonáltal azonban megfordult, és csak ennyit kérdezett tőlük: „Mit kerestek?” Meg akarta adni nekik a lehetőséget, hogy vagy forduljanak vissza, vagy akarataikat vessék az Ő akarata alá.

Egy fontos dologra jöttek rá: arra, hogy gondolataikat ez a személy tölti ki. Így kiáltottak: „Rabbi, hol lakol?” Ott, az útszélen zajló rövid beszélgetés során nem kaphattak meg mindent, amire vágytak, ezért szerettek volna egyedül maradni Jézussal, és lábainál ülve hallgatni szavait.

„Monda nekik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon.” – *Lift Him Up*, 168. o.

Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék. Sokan így elzárkóznak a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei tanító hangját. Számukra Jézus szavai üdeséget, igazságot és szépséget árasztottak. Isteni világosság sugározta be az

ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak. – *Jézus élete*, 139. o.

Október 23., szerda

„A következő napon Galileába akart menni Jézus, és találkozott Fileppel, és monda neki: Kövess engem!” (Jn 1:44) Filep engedelmeskedett a parancsnak, és azonnal Krisztus munkása lett. – *Jézus élete*, 139. o.

Filep elhívta Nátánaelt, aki szintén ott volt a tömegben, amikor Keresztelő János Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára. Amikor Nátánael meglátta Jézust, csalódást érzett. Lehetséges, hogy ez az ember a Messiás, akin a szegénység és a munka nyomai látszanak? Mindezek mellett azonban nem tudta határozottan elutasítani Jézust, mivel János szavai szíven érintették őt.

Nátánael visszavonult egy csendes kertbe elmélkedni arról, amit János mondott, és amit a próféták is jövendöltek a Messiás felől. Azért imádkozott, hogy ha valóban a János által bemutatott személy a Szabadító, akkor erről ő is szerezzen tudomást. A Szentlélek szállt reá, és biztosította őt arról, hogy Isten megvizsgálta népét, és Üdvözítőt támaszt közöttük. [...]

A következő szavak által kapott azonnali választ imájára: „Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust.” Azonban... újból előítéletek születtek a szívében, és így szólt: „Názáretből támadhat-e valami jó?”

Filep nem akart vitába szállni vele, ezért kijelentette: „Jer és lásd meg!” „Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé, egy igazán Izráelita, akiben hamisság nincsen. Monda néki Nátánael: Honnan ismeresz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál.”

Ez elég is volt. A Nátánaelre szálló isteni lélek a fügefa alatt mondott imádkozása alatt kiáradt rá, most Jézus szavai révén szólította meg lelkét. Noha kételkedett, és előítéletei voltak, az igazság utáni őszinte vágygal jött Krisztushoz, és vágya beteljesedett. A hite pedig meghaladta annak hitét, aki őt Jézushoz vezette. A következő szavakkal válaszolt: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya!” – *Lift Him Up*, 81. o.

Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítványná. Így van ez ma is, az előítélet sokakat visszatart a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnának a „jőjj és lásd meg” elv alapján!

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bízik, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan a magunk számára kell tanulmányoznunk Isten Igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefa alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést. – *Jézus élete*, 140–141. o.

Október 25., csütörtök

Azt a nagy igazságot, hogy szívünket a Szentlélek változtatja meg, Krisztus Nikodémushoz intézett szavaiban tárta fel: „Felele Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik felülről... Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3:3–8) – *Krisztus példázatai*, 98. o.

A veszély ez idejében lépett elő Nikodémus, mint bátor hitvallója a megfeszített Üdvözítőnek. Nikodémust, a Magas Tanács tagját, másokkal együtt megragadta Krisztus tanítása. Tanúja volt Krisztus csodálatos műveinek, amelyek meggyőzték őt, hogy valóban „Istennek ama küldötte”. Ahhoz büszke volt, hogy nyíltan beismerje a galileai tanító iránt érzett rokonszenvét, ezért titkon érintkezést keresett vele. Egy alkalommal Jézus világosan kifejtette előtte az üdvtervet és földi miszsióját; de Nikodémus csak tovább habozott. Az igazságot szívébe rejtette; három évig alig mutatkozott gyümölcse. Bár Nikodémus nem is vallotta meg Krisztust nyíltan, mégis többször keresztezte a papok tervét a Magas Tanácsban, amikor Őt elveszíteni igyekeztek. Mikor azután Jézus a „keresztre felemeltetett”, Nikodémus visszaemlékezett szavaira, amelyeket neki azon az éjjeli beszélgetésen az Olajfák hegyén mondott: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akkép-

pen kell az ember Fiának felemeltetni” (Jn 3:14) – és felismerte Jézusban a világmegváltót.

Nikodémus arimáthiai Józseffel közösen viselte Jézus eltemettetésének költségeit. A tanítványok félték ugyan, hogy Krisztust nyíltan kövessék, de Nikodémus és József bátran segítségükre sietett; e gazdag és köztisztelőben álló férfiak pártfogása nagyon értékes volt számukra. Így a tanítványok megtehették szeretett Mesterükért mindazt, amit szegénységük miatt egyébként nem tehettek volna. Sőt e gazdag és befolyásos férfiak pártfogása a papok és főemberek gonoszsága ellen is megvédelmezte őket. – *Az apostolok története*, 104. o.

Nagyon sokan csak állítják, hogy Istent szolgálják, de tapasztalatból nem ismerik. Nem azért akarnak Istennek szolgálni, mert a Szentlélek érintette a szívüket, hanem csupán hangulatból. Életüket nem hozták összhangba Isten törvényével. Vallják, hogy elfogadták Krisztust Megváltójuknak, de nem hiszik, hogy erőt ad bűneik leküzdésére. Nincs személyes kapcsolatuk az élő Megváltóval. Jellemük öröklött és szerzett hibákról árulkodik. [...]

Csak akkor lehet reménységünk, ha magunkra vonatkoztatjuk azt az igazságot, amelyet Krisztus Nikodémusnak mondott: „Szükség néktek újonnan születnetek.” „Ha valaki nem születik felülről [Az eredeti szövegben használt szó kettős értelmű: újonnan és felülről], nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:7, 3) – *Krisztus példázatai*, 48. o.

Október 25., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „Menjetek a fügefa alá!” című alfejezet (414–415. o.).

5.

A SAMARITÁNUSOK BIZONYSÁGTÉTELE

Október 26., szombat délután

Krisztus volt a legnagyobb tanítómester, akit valaha a világ megismert. Eljött földünkre terjeszteni az igazság ragyogó sugarait, hogy az emberek bebocsátást nyerhessenek a mennybe. „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról” (Jn 18:37) – mondotta. Eljött kinyilatkoztatni Atyja jellemét, hogy az emberek is megismerhessék Őt lélekben és igazságban.

A menny tudta, hogy az embernek mennyi tanítóra van szüksége. Isten irgalma és szeretete az elbukott és Sátán rabságában sýnlódó emberi lények iránt sosem csökkent, s amikor érkezett az idő, elküldte Fiát. Akit a mennyi tanács kinevezett, az ember Tanítómestereként jött le földünkre. Isten végtelen jóindulatában kínálta fel Jézust a világnak, aki földi természetet öltött magára, hogy eleget tegyen az emberi természet szükségleteinek. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 259. o.

A jeruzsálemi templomban alacsony fal választotta el a külső udvart a szent épület egyéb részeitől. Ezen a falon feliratok hirdették különböző nyelveken, hogy zsidókon kívül senki más nem lépheti át ezt a határt. Ha pogány merészelt volna belépni a belső udvarba, megszentégtelenítette volna a templomot, és életével fizet érte. Jézus viszont – a templomnak és szolgálatainak szerzője – az emberi együttérzés köteleivel vonta magához a pogányokat, isteni kegyelme pedig a zsidók által elutasított üdvösséget hozta nekik. – *Jézus élete*, 193. o.

A templom újjáépítésére vállalkozó zsidók közelében laktak a samaritanusok, akik a tíz törzs Samáriában és Galileában hagyott tagjai és az assír tartományokból való telepések közötti házasságokból szár-

mazó pogányok voltak. Később állították, hogy az igaz Istent imádják, de szívükben és szokásaikban bálványimádók maradtak. [...]

A helyreállítási munkák idején derült ki, hogy a samaritánusok „Júda és Benjámín ellenségei”. Miután meghallották, hogy „a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak”, „elmentek Zerubbabelhoz, meg a családfőkhöz, és azt mondták nekik”, hogy részt szeretnének ők is venni a templomépítésben. „Hadd építsünk veletek együtt – ajánlották –, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Észar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket.” De kívánságukat nem teljesítették. „Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek – mondták a zsidó vezetők –, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya.” (Ezsdr 4:1–3) [...]

Ha a zsidó vezetők elfogadják a felkínált segítséget, ajtót nyitnak a bálványimádás előtt. Felismerték, hogy a samaritánusok nem őszinték, és tudták, hogy az a segítség, amit ezekkel az emberekkel kötött szövetség útján kaphatnak, nem mérhető össze azzal az áldással, amelyre Jahve világos parancsai követése nyomán számíthatnak. – *Próféták és királyok*, 567–568. o.

Október 27., vasárnap

Krisztus nem ismert el semmilyen nemzetiségi, rangbeli vagy vallási különbséget. Az írástudók és farizeusok helyhez és néphez akarták kötni a menny ajándékait, és ki akarták zárni az áldásokból Isten földi családjának többi tagját. Krisztus pedig azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat; hogy megmutassa: kegyelmének és szeretetének ajándékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot vagy a földet felüdítő záporosót.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség. Semmilyen diplomáciai meggondolás nem befolyásolta cselekedeteit. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Az élet vizére szomjazó lelkület volt az, ami szívét megindította.

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem; minden emberben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercso-

portban találta magát, időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza ember-társát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek milyen szüksége van az Ő isten-emberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéretesek szívében is; arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermeikeiként hirdetné őket. – *A nagy Orvos lábnymán*, 25. o.

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni. Azt tanította, hogy a „pogányok örökösársak” a zsidókkal, és „részei az ő ígéreteinek a Krisztus Jézusban, az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). Ez az igazság részben már akkor megnyilvánult, amikor Krisztus a kapernaumi százados hitét megjutalmazta, vagy amikor hirdette az evangéliumot Sikár lakosságának. Még világosabbá vált ez, amikor föníciai látogatása alkalmával a kananeus asszony leányát meggyógyította. A tanítványok ezekből a tapasztalatokból ismerték fel, hogy sokan szomjúhozzák az igazság világosságát azok közül, akiket ők méltatlannak tartottak az üdvösségre. – *Az apostolok története*, 19. o.

Krisztus idejében az önzés, a kevélység és mások megvetése válaszfalat emelt a szent iratok őrzői és a föld többi nemzete közé. Az Üdvözítő azért jött, hogy változtasson ezen az állapoton. Az Ő ajkáról hallott szavak egészen mások voltak, mint amit a papoktól és tanítóktól hallottak az emberek. Jézus ledönti a válaszfalat, az énszeretetet, az elválasztó nemzeti előítéletet, a más nemzetek lenézését – ehelyett az egész emberiséget átölelő szeretetet hirdet. Kiemeli az embereket az önzésük által írt szűk körből, megszüntet minden területi elválasztó vonalat, a társadalom minden mesterséges megkülönböztetését. Nem tesz különbséget a szomszéd és idegen, a barát és ellenség között. Arra tanít, hogy minden ínséges lélekre, mint testvérünkre, a világra pedig mint munkaterületünkre tekintsünk. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 42. o.

Október 28., hétfő

Jézus Krisztus nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, amely az üdvösség evangéliumának hirdetésére nyílt. Figyeljük csak a samá-

riai asszonyhoz intézett csodálatos szavait! Jézus Jákob kútjánál ült, az asszony pedig éppen vízért jött, és meglepetésére Jézus szívességet kért tőle. „Adj innom!” – mondta. Friss vizet kívánt, és ugyanakkor kaput akart nyitni, hogy felkínálhassa az asszonynak az élet vizét. „Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem, aki samáriai asszony vagyok?! – kérdezte az asszony – Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.” Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet... Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4:7–14) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 27. o.

Micsoda érdeklődést tanúsított Krisztus egyetlen asszony iránt! Milyen komolyak és sokatmondóak voltak szavai! Hallatukra az asszony otthagyta vedrét, bement a városba, és ezt mondta barátainak: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” Azt olvassuk, hogy „abból a városból... sokan hívének benne a samaritánusok közül” (29, 39. vers). És ki tudja felmérni, micsoda lélekmentő hatása volt ezeknek a szavaknak az azóta eltelt évek során is?

Ha valahol a szívek megnyílnak az igazság befogadására, Krisztus kész útbaigazítást adni. Kinyilatkoztatja nekik az Atyát, és azt, hogy milyen szolgálatot fogad el Ő, aki olvas a szívben. Jézus nekik nem példázatokban beszél, hanem – mint az asszonynak a kútnál – ezt mondja: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 28. o.

Az Üdvözítő benned lakozására kell minden áron törekedned, aki majd az örök életre buzgó kútforrás lesz benned. A szívből folyó élet vize mindig megöntözi mások szívét.

A víz, melyre Jézus hivatkozott, a kegyelem kijelentése volt az Isten Igéjében. Lelke, tanítása olyan kielégítő minden léleknek, mint a forrás... Krisztusban lakozik az örökkévaló öröm teljessége. Krisztusnak az Igében való kegyes jelenléte folytonosan szól a lélekhez; örök életre buzgó vízforrásnak ábrázolja Őt a szomjazó kielégülésére. Előjogunk, hogy bennünk lakó, élő Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk ültetett lelki hatalom forrása, s az Ő áldásos hatása szavakban és tettekben fog

előbuzogni, felüdtve körülöttünk mindenkit. Kívánságokat és ihletéseket támaszt fel bennünk erőért és tisztaságért, szentségért és békéért, azért az örömért, mely nem hoz uszályában bánatot. Ez a bennünk lakozó Üdvözítő gyümölcse. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1134. o.

Október 29., kedd

A zsidók és a samaritánusok közötti nagy vallási ellentét az igaz isteniszteletről vallott eltérő nézetükben rejlett. A farizeusok semmi jót nem mondtak a samaritánusokról. Inkább a legelkeseredettebb átkokat szórták rájuk. Olyan nagy volt az ellenszenv a zsidók és a samaritánusok között, hogy a samaritánus asszony furcsállta, amikor Krisztus vizet kért tőle. – *Krisztus példázatai*, 380. o.

A tanítók fejedelme a legismertebb képzetek társításával igyekezett utat találni az emberekhez. Úgy mutatta be az igazságot, hogy az később hallgatói szívében mindig a legszentebb emlékekkel és érzésekkel fonódott össze. Tanításaiból megérezték, hogy tökéletesen azonosul érdekeikkel és örömeikkel. Ezek a tanítások olyan félreérthetetlenek, példái olyan találóak voltak, és szavaiból annyi együttérzés és derű sugárzott, hogy hallgatóit magával ragadta. Az az egyszerűség és őszinteség, ahogy a nincsteleneket megszólította, minden szavát szentté tette.

Micsoda szorgos életet élt! Nap mint nap látták, hogy belép a szegények és szomorkodók szerény otthonába; reménységet hirdetett a csüggedőknek, és békességet a nyugtalanoknak. A kedves, meleg szívű, irgalmas Jézus szertejárva felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorkodókat. Ahova csak ment, áldást vitt. – *A nagy Orvos lányomán*, 23–24. o.

Jézus azért jött, hogy az emberi léleknek Szentlelket adjon, aki által Isten szeretete tölti be a szívet. Lehetetlen azonban olyan emberekre árasztani a Szentlelket, akik megmerevedtek elgondolásaikban, akiknek a tanításai állandósultak és változhatatlanok, akik a Krisztus korában élő zsidókhoz hasonlóan emberi parancsolatok és előírások szerint járnak. A zsidók igen alaposak voltak az egyházi szabályok betartásában, nagyon szigorúak saját formásaik terén, de hiányában voltak az életszerűségnek és a vallási odaadásnak. Krisztus úgy beszél

róluk, mint tömlökként használt száraz bőrökről. Krisztus evangéliumának nem volt helye a szívükben. Ők nem lehettek azok az új tömlők, melyekbe Krisztus beletölthette új borát. Krisztusnak máshol kellett keresnie az élet és igazság tanítását befogadó tömlőket, nem az írástudók és farizeusok között. Olyan embereket kellett találnia, akik készséggel vették a szívbeli megújulást. Jézus azért jött, hogy új szívet adjon az embereknek. „Új szívet is adok néktek” – mondta. De az akkori és a napjainkban élő öngazultak nem érzik hiányát az új szívnek. Jézus elhaladt az írástudók és farizeusok mellett, mert azok nem érezték a Megváltóra való szükségüket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 386. o.

Október 30., szerda

Jézus kezdte lerombolni a zsidók és a pogányok közötti válaszfalat, s üdvösséget hirdetni az egész világnak. Noha zsidó volt, mégis szabadon elvegyült a samaritánusok között, mit sem törődött népe farizeusi szokásaival. Az előítéletekkel szemben elfogadta e megvetett emberek vendégszeretetét. Házaikban aludt, asztaluknál velük együtt evett, elfogyasztotta a kezük által készített és felszolgált ételt, utcáikon tanított, a legmesszebbmenőkig nyájas, udvarias volt velük. – *Jézus élete*, 193. o.

Jézus samáriai tartózkodását áldásnak szánta tanítványai számára, akik még mindig a zsidó vakhit befolyása alatt álltak. Úgy érezték, hogy a nemzetük iránti hűség kötelezi őket ellenségeskedés táplálására a samaritánusok irányába. Csodálkoztak Jézus magatartásán. Nem tudták nem követni példáját, és bár a Samáriában töltött két nap során a Jézus iránti hűségük féken tartotta előítéleteiket, azonban szívük hajthatatlan maradt. Időbe telt, amíg megtanulták, hogy megvetésük és gyűlöletük helyét irgalmasságnak és együttérzésnek kell elfoglalnia. Az Úr mennybemenetele után viszont tanításai új jelentést nyertek a tanítványok számára. A Szentlélek kitöltése után visszaemlékeztek a Megváltó tekintetére, szavaira, tiszteletteljes, nyájas viselkedésére ezekkel a megvetett idegenekkel szemben. Amikor Péter Samáriába ment prédikálni, ugyanezzel a lelkülettel munkálkodott. Amikor Jánost Efézusba és Szmírnába hívták, visszaemlékezett a sékheimi tapasztalatra, és szíve hálával telt el az isteni tanító iránt, aki előre látta a rájuk

váró nehézségeket, és saját példájával nyújtott segítséget. – *Jézus élete*, 193. o.

Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallhassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.

Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után. – *Jézus élete*, 195. o.

Október 31., csütörtök

A farizeusok lenézték Jézus egyszerűségét. Nem akarták tudomásul venni csodáit, jelet követeltek tőle, hogy Ő Isten Fia. A samaritánusok viszont nem kértek jelet, Jézus nem tett csodát közöttük, kivéve, hogy feltárta az asszonynak élete titkait a kútnál. Mégis sokan befogadták Őt. Frissen ébredt örömeikben így szóltak az asszonyhoz: „Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője, a Krisztus.” (Jn 4:42)

A samaritánusok hitték, hogy az eljövendő Messiás nemcsak a zsidók, hanem a világ Üdvözítője is. A Szentlélek Mózes által jövendölt róla, mint Istentől küldött prófétáról. Jákob által kijelentette, hogy hozzá gyűlnek a népek, Ábrahámon keresztül pedig, hogy benne áldatnak meg a földnek minden nemzetségei. Ezekre a szövegekre alapozta Samária népe a Messiásba vetett hitét. Az, hogy a zsidók félremagyarázták a későbbi prófétákat, és Krisztus második eljövételének dicsőségét az első adventhez kötötték, a samaritánusokat a szent iratok elutasítására készítette, Mózes könyveinek kivételével. Viszont amint a Megváltó elsöpörte mindezeket a hamis értelmezéseket, sokan elfogadták a későbbi próféciaikat, és magának Krisztusnak az Isten országára vonatkozó szavait. – *Jézus élete*, 192–193. o.

Az Üdvözítő ma is ugyanazt a munkát végzi, mint Samáriában, amikor az élet vizét nyújtotta az asszonynak. Akik követőinek nevezik magukat, lehet, hogy lenézik, elutasítják a kivetetteket, viszont Jézus szeretetét sem születési, sem nemzetiségi körülmények, sem semmilyen életviszonyok nem fordíthatják el az ember fiaitól. Ő így szól minden lélekhez, bármily bűnös is: Ha kérted volna tőlem, élő vizet adtam volna néked.

Az evangéliumi hívást nem szabad leszűkíteni, néhány kiváltságosnak átadni, akikről úgy hisszük, bennünket tisztelnek meg, ha elfogadják. Az üzenetet mindenkinek át kell adni. Valahol csak szívek nyílnak meg, hogy elfogadják az igazságot, Krisztus készen áll a tanításukra. Kinyilatkoztatja nekik az Atyát, aki a szíveket vizsgálja, és elmondja, hogy milyen a hozzá méltó imádás. Az ilyeneknek nem beszél példázatokban. Nekik, mint az asszonynak a kútnál, ezt mondja: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” (Jn 4:26) – *Jézus élete*, 194. o.

Amikor Jézus leült pihenni Jákob kútjánál, Júdeából jött, ahol szolgálata kevés gyümölcsöt termett. Elutasították a papok, az írástudók, még a magát tanítványainak valló nép sem ismerte fel isteni jellemét. Erőtlenül, kimerülten sem tagadta meg a beszélgetés lehetőségét egy asszonytól, bár az idegen volt, elszakadt Izráeltól, és nyílt bűnben élt.

Az Üdvözítő nem várta, hogy sokaság gyűljön össze. Tanítását gyakran csak egy pár köréje gyűlő embernek kezdte mondani, de az arra járók sorban megálltak, hogy hallgassák Őt, amíg egész tömeg hallgatta csodálattal és tisztelettel Isten szavait a mennyből küldött tanítótól. A Krisztusért munkálkodó ne érezze, hogy néhány hallgatónak nem tud ugyanolyan odaadóan beszélni, mint nagyobb csoportnak. Lehet, hogy csak egyvalaki hallja az üzenetet, de ki mondhatja meg, hogy hatása milyen messze fog elérni? Még a tanítványok szemében sem tűnt indokoltnak, hogy a Megváltó egy samáriai asszonyra vesztegessen az idejét. Jézus azonban komolyabban és magasabb szinten beszélgetett vele, mint királyokkal, tanácsosokkal vagy főpapokkal. A tanításokat, melyeket átadott ennek az asszonynak, a föld legvégső határáig vitték tovább. – *Jézus élete*, 194. o.

6.

TOVÁBBI BIZONYSÁGOK JÉZUSRÓL

November 2., szombat délután

A zsidóknak és a pogányoknak Krisztus olyan egyedi igazságokat közölt országáról, amelyeket elástak és eltüntettek az emberek szemei elől. Arra törekedett, hogy eloszlassa a küldetésére és országára vonatkozó, az emberek által nagyra becsült hamis tanítások ködét. Azt hitték, hogy mulandó, földi országról van szó, ám Ő rámutatott annak lelki és örökkévaló természetére. Szemeik elé tárta Isten törvényének mindent átfogó elveit; parancsolatról parancsolatra magyarázta el a törvény igazi lelki erejét, és rámutatott, hogy Isten igazságainak elvárásai milyen mélyrehatóak. Ezeknek nem csak az a célja, hogy vezéreljék az emberi magatartást, hanem a szívet is ellenőrzésük alá kell vonni. Krisztus tanításai annyira elkülönültek az írástudók és farizeusok tanításaitól, hogy az embereket csodálatba ejtették szavai. Nem bonyolult, részletes érveket soroltatott fel, hogy különféle elvárások alá rejtse Isten parancsolatait, mert akkor senki sem remélhette volna, hogy valaha eleget tehet az előírásoknak. Jézus, a nagy Mester a legegyszerűbb nyelvezettel tárta fel a nagy erkölcsi igazságokat, és azokat frissességbe és erőbe öltöztette. – *The Review and Herald*, 1893. március 21.

Krisztus csodáinak híre mindenhová elterjedt Jeruzsálemből, ahová csak a zsidók szétszóródtak, s bár több hónapon át hiányzott az ünnepekről, az érdeklődés nem terelődött el róla. A világ minden részéről sokan jöttek el a sátoros ünnepre abban a reményben, hogy találkoznak vele. Az ünnep kezdetén sokan keresték. A farizeusok és vének figyelték, jön-e, mert remélték, itt az alkalom, hogy elítéljék. Zavartan kérdezték: „Hol van Ő?” (Jn 7:12) – de senki sem tudta. Mindenkinek körülötte forogtak a gondolatai. Az írástudóktól és papoktól való félelmében senki sem merte Messiásnak elismerni Őt, de mindenütt csen-

des, komoly beszélgetés folyt róla. Sokan védték, mint Isten küldöttét, mások azonban a nép ámitójának bélyegezték. – *Jézus élete*, 451. o.

Jézus békében élhetett volna földünkön, ha nem dorgálja meg a törvény áthágóit. De ezt nem tehetette meg, hiszen azért jött, hogy elvegye a világ bűneit... Felemelte szavát az igazságtalanság ellen, és már a jelenlétével is megfedte a bűnt. A Krisztus lelkét körülengő légkör tiszta és magasztos voltának hatására nyilvánvalóvá vált a rabbik, a papok és a képmutató előjárók valódi jelleme, és az, hogy bár szentnek tartották magukat, helytelenül képviselték Istent és az Ő igazságát. Krisztus jellemének szépsége és Isten iránti lelkesedése minden pillanatban nyilvánvaló volt. Előtte igazság járt, és az Úr dicsősége kísérte Őt. Egyetlen dolgot gyűlölt: a bűnt. A világ viszont szerette a bűnt, és gyűlölte ezt a feddhetetlenséget, ezért ápolt ellenséges viszonyt Jézussal szemben. – *The Review and Herald*, 1894. július 24.

November 3., vasárnap

Miután Jézus már megkezdte tanítói működését, a tanítványai Jánoshoz járultak azzal a panasszal, hogy mindenki az új tanítót követi. Ekkor János megmutatta, hogy milyen világosan megértette a Messiáshoz való viszonyát, és örömmel üdvözölte Őt, akinek az útját előkészítette. [...]

„Ti magatok vagytok a bizonyosságaim, hogy megmondtam: nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy Őelőtte küldettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom. (Jn 3:27–30)

Mivel János hitben feltekintett a Megváltóra, az önmegtagadás magaslatára emelkedett fel. Nem az embereket igyekezett magához vonzani, hanem gondolataikat mind magasabbra és magasabbra irányította, mígnem elmerültek Isten Bárányának szemlélésében. Hiszen ő maga csupán egy hang volt, egy kiáltás a pusztában. Örömmel vállalta most a visszavonulást és csendet, hogy minden szem az élet világosságára tekinthessen. – *Az evangélium szolgálói*, 55–56. o.

A próféta [Keresztelő János] úgy mutatta be a Megváltót, mint a feddhetetlenség napját, mely nagy fényességben ragyog, és ragyogása rövi-

desen túlszárnyalja a próféta fényét, s így a nagyobb dicsőség fénye gyengébbnek és sötétebbnek fogja feltüntetni az ő ragyogását. János érdekmentes örömmel fogadta Jézus sikeres munkásságát, és ezzel a legnemesebb érzelmeket mutatta be a világnak, amit halandó ember valaha tanúsíthat. Az engedelmesség és önfeláldozás leckéjét adta mindazoknak, akiket Isten felelős beosztásba helyezett. Azt tanítja, hogy sose tulajdonítsanak maguknak olyan tiszteletet, ami nem őket illeti meg, és ne engedjék, hogy a kudarc lelkülete beárnyékolja Isten ügyét. [...]

A Jézus sikereiről szóló hír eljutott Jánoshoz, de eljutott Jeruzsálembe is, ahol irigységet és gyűlöletet váltott ki. Jézus ismerte a farizeusok megkövesedett szívét és elsötétült elméjét, és tudta, hogy mindent megtesznek majd azért, hogy széthúzást keltsenek Jézus tanítványai és János tanítványai között, ami hatalmas károkat okozott volna a műnek. Megváltónk ezért eldöntötte, hogy egy időre nem kereszstel, és visszavonul Galileába. Tudott annak a viharnak a közeledtéről, amely nemsokára elsöpri a legnemesebb prófétát, aki által Isten valaha dolgozott a világon. Az előtte álló nagy munkára tekintettel el akarta kerülni a széthúzást, ezért egy időre távozott a környékről, így előzve meg minden olyan érzelmet, amely ártott volna Isten ügyének. – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt., 138–139. o.

Amikor nem emberi értelemre támaszkodunk és nem igyekszünk megfelelni az emberi elgondolásoknak, hanem inkább Jézus lábainál időzve szívjuk magunkba szavait, tőle tanulunk, és ezt kérdezzük: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?“, akkor természetünkéből fakadó függetlenségünk, önbizalmunk, erős akaratumk elváltozik, és helyette gyermeki, tanulásra kész lelkület lesz úrrá rajtunk. [...]

Érzelmek Jézusra fognak összpontosulni, a gondolataink pedig a mennyben időznek. Krisztus növekedni fog, én pedig alábbszállok... A Jézusban lakozó erényeket fogjuk ápolni, hogy az Ő jellemét másoknak is be tudjuk mutatni. – *Our High Calling*, 99. o.

November 4., hétfő

Amikor az Üdvözítő elkezdte szolgálatát, a Messiásról és küldetéséről szóló népszerű felfogás megakadályozta, hogy a nép befogadja Urát. Akkoriban hagyományokba és szertartásokba fulladt az igaz odaadás

szelleme. A jövendöléseket is a kevély és világot kedvelő emberi szív igényeinek megfelelően magyarázták. A zsidók nem úgy tekintettek az Üdvözítő eljövetelére, mint aki majd bűneiktől szabadítja meg őket, hanem nagyhatalmú uralkodót vártak, aki az egész világot Júda orszlánjának hatalma alá hajtja. Hiába hívogatta őket Keresztelő János megtérésre az ősi próféták szívet vizsgáló képességével. A Jordán partján hiába mutatott Jézusra, mint Isten bárányára, aki elveszi a világ bűnét. Ézsaiás jövendöléseire igyekezett terelni a figyelmet, melyek szenvedő Megváltót mutatnak be, ezt azonban nem akarták tudomásul venni. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 1. o.

A menny által kinyilatkoztatott engesztelő áldozat által szemlélhetjük a megváltás dicsőséges tervét, mely révén bűnbocsánatot nyerünk, és a végtelen szeretet szívéhez közeledhetünk. Látjuk, hogy Isten igazságán nem esik csorba, miközben megbocsátásában részesíti a törvényt áthágó embert. De nemcsak egyszerűen megbocsát, hanem szeretett Fia által az Atya is befogad bennünket. A megváltási terv nem a büntetéstől való szabadulás módja, hanem általa a bűnös bűnbocsánatban részesül, és végül bebocsátást nyer a mennybe, de nem mint megbocsátásban részesült bűnös, aki megszabadult a rabigától, de mégis méltatlannak és bizalmatlannak van tekintve, hanem mint gyermek, aki újból bizalmi pozícióba lett vissza helyezve. Megváltónk áldozata számtalan lehetőséget kínált fel a megtérő és hívő lelkeknek. Azért nyerünk üdvösséget, mert Isten szereti azt, aki Krisztus vére által lett megváltva; és Ő nem csak megbocsátja a bűnöket, nem csak megengedi, hogy belépjen a bűnös a mennybe, hanem az irgalmasság Atyjaként Ő maga fogadja majd az üdvözülteket a menny kapujában, és bebocsát a számunkra előkészített áldott otthonokba. Ó, micsoda szeretetet tanúsított az Atya, amikor szeretett Fiát adta az elesett emberiségért! Ez az áldozat a végtelen szeretet kiadásának csatornája, hogy mindazok, akik hisznek Jézus Krisztusban, a tékozló fiúhoz hasonlóan ingyen részesüljenek a mennyei előjogokban. – *The Review and Herald*, 1886. szeptember 21.

Jézus a mi engesztelő áldozatunk. Önmagunkért nem végezhetünk engesztelést, de hit által elfogadhatjuk az értünk hozott engesztelő áldozatot. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” (1Pt 3:18) „Tudván,

hogy nem veszendő holmin váltattatok meg..., hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtelen bárányén, a Krisztusén.” (1Pt 1:18–19) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 321. o.

November 5., kedd

A zsidók a húsvét megtartására készültek Jeruzsálemben, megemlékezésül Izrael szabadulásának éjszakájára, amikor az öldöklő angyal az egyiptomiak otthonait sújtotta. Isten azt akarta, hogy a páskabárányban Isten Bárányát szemléljék, és a jelkép által elfogadják Őt, aki önmagát adta a világ életéért. A zsidók azután a jelképet mindennél fontosabbá tették, míg jelentőségét figyelmen kívül hagyták. Nem ismerték meg az Úr testét. Krisztus szavai ugyanazt az igazságot tanították, mint amelyet a húsvéti szolgálat jelképezett. Ezt azonban még mindig nem vették észre.

A rabbik most dühösen kiáltottak fel: „Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?” (Jn 6:52) Úgy tettek, mintha Nikodémushoz hasonlóan szó szerint értették volna szavait, amikor az megkérdezte Őt: „Mimódon születhetik az ember, ha vén?” (Jn 3:4) Bizonyos mértékig megértették, mire gondolt Jézus, de ezt nem voltak hajlandóak elismerni. Szavait kiforgatták, ezzel akartak a népben előítéleteket kelteni.

Krisztus nem tompította jelképes tanítását. Még keményebb szavakkal ismételte el az igazságot: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban.” (Jn 6:55–56) – *Jézus élete*, 388–389. o.

Krisztus a közte és követői közötti szent és örök igazságról beszélt. Ismerte azok jellemét, akik tanítványainak vallották magukat, Igéje megpróbálta hitüket. Kijelentette, hogy tanítása alapján kell hinniük és cselekedniük. Mindaz, aki elfogadta Őt, természetének részesévé lesz, és jellemére alakul át. Ez magában foglalta a lemondást a dédelgetett becsvágyakról, megkövetelte, hogy teljesen alávéssék magukat Jézusnak. Arra hivatottak, hogy önfeláldozóak, szelídek és alázatos szívűek

legyenek. Azon a keskeny úton kell járniuk, amelyet megtett a Kálvária Krisztusa, ha osztozni akarnak az élet ajándékában és a menny dicsőségében.

A próba túl nagy volt. Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal el akarták Őt ragadni, és királlyá tenni. Ez a zsinagógai beszéd – mondták – felnyitotta a szemüket. Most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint szavai közvetlenül bizonyították, hogy nem Ő a Messiás, és a vele fenntartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem remélhetnek. Üdvözölték csodatévő erejét, meg akartak szabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titokzatos lelki királysággal, melyről beszélt. A nem őszinték, az önzők, akik azelőtt keresték, többé nem vágyakoztak utána. Ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabadulás érdekében használja fel, akkor semmi közük hozzá. – *Jézus élete*, 391. o.

November 6., szerda

Krisztus számára a világ nem a kényelem vagy a ragyogó pályafutás helye volt. Nem kereste az alkalmat, hogy mikor kaparinthatja meg hatalmát, dicsőségét. Ez nem lett volna kitüntetés számára. A világ az a hely volt, ahová Atyja küldte. Ő annak életéért adatott, hogy véghez vigye a megváltás nagy tervét. Elvégezte munkáját az elveszett fajért. Nem volt szabad veszélybe rohannia, vakmerőnek lennie, siettetnie a válságot. Munkásságában minden eseménynek megjelölt órája volt. Türelmesen kellett várnia. Tudta, hogy a világ gyűlöletét veszi magára; tudta, hogy munkája végén a halál várja, azonban mindennek idő előtt kitenni magát – ez nem egyezett Atyja akaratával. – *Jézus élete*, 451. o.

Mi volt az Istentől küldött hírnök világeért végzendő munkája? Isten egyszülött Fia Istenségére emberi testet vett fel, és a világunkba tanítóként, oktatóként jött, hogy a tévelygéssel szemben napvilágra hozza az igazságot. Az igazság, a megmentő igazság soha nem hangzott erőteljesen ajkáról, tettei sem tanúskodtak másról, hanem a világunkban uralkodó erkölcsi sötétség közepette nyilvánvalók és egyértelműek voltak. Ezért a munkáért hagyta el a mennyei udvart. Ezt mondta önmagáról: „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” (Jn 18:37) Elevenen és erővel hangzott ajkáról az igazság, úgy, mint új kinyilatkoztatás. Ő volt az út, az igazság és az élet.

Élete, amit e bűnös világért adott, tele volt határozottsággal, komolysággal és jelentős következményekkel, mivel lelkek mentésének munkáját végezte.

Az igazi világosságként jött a babonaság és tévelygés erkölcsi sötétjében világítva, és egy mennyei hang így szólt róla: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3:17) Megdicsőülésekor ismét elhangzott a mennyei szózat: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.” (Mt 17:5) – *A keresztény nevelés alapjai*, 405. o.

A nagy orvosi hittérítő elvette a béna bűneit, majd bocsánatot nyert emberként mutatta be őt Istennek. Azon felül testi egészségben is részesítette. Isten hatalmat adott Fiának, hogy megragadja az örökkévaló trónt. Krisztus az Ő személyiségében állt az emberek elé, mégis visszatükrözte ama megtisztelő hely ragyogását, melyet az örök trón gazdagon tápláló világosságán belül foglalt el.

Más alkalommal azt kérte: „Atyám, dicsőítsd meg nevedet.” S válaszul hang hallatszott a mennyből: „Megdicsőítettem, és továbbra is megdicsőítem.” (Jn 12:28)

Ha az Atya hangja nem készítette a megátalkodottat, ha Krisztus hatalmas csodáiban megnyilvánuló ereje nem készítette hitre a zsidókat, akkor ma se nagyon csodálkozzunk, ha az emberek abban a veszélyben forognak, hogy mivel kételkedőkkel tartanak fenn barátságot, a zsidók hitelenségét tanúsítják, s épp olyan romlott az értelmük. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 202. o.

November 7., csütörtök

A kősziklából folyó víz emlékét, amely a pusztai vándorlásuk alatt csodálatos és életet mentő élmény volt, az izraeliták nagy örömeük kinyilvánításával ünnepelték meg Kánaánban való letelepedésük után. Krisztus idejében ez az ünneplés egyike lett a leghatásosabb szertartásoknak. Ezt a sátoros ünnep alkalmával tartották meg, mikor az emberek az egész országból Jeruzsálemben gyűltek össze. Az ünnep mind a hét napján a papok zeneszóval és a lévíták énekkarával vonultak ki arany edénnyel a Silóám tavához, hogy vizet merítsenek a tó forrásából. Az imádkozók sokasága követte őket. Akik csak közel tudtak kerülni a vízszugárhoz, ittak is abból, miközben örvendező ének csendült fel

ajkukról: „Örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből.” (Ésa 12:3) [...]

Az Üdvözítő arra használta fel ezt a jelképes istentiszteletet, hogy az emberek elméjét azokra az áldásokra irányítsa, amelyeket hozott nekik. „Az ünnep utolsó nagy napján...” Jézus hangja hallhatóvá lett, mert áthangzott a templom udvarain: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből...” (Jn 7:37–38) A felüdítő víz... az isteni kegyelem jelképe, amellyel egyedül Krisztus tud megajándékozni mindenkit, és mint élő víz, egyedüli megtisztítója, felüdítője és erősítője az emberi léleknek. – *Pátriárkák és próféták*, 412. o.

Az, aki Krisztusban lakozik, megtalálja és megkapja benne a kegyelem és erő soha ki nem apadó forrását. Jézus vidámítja meg azok életét és tisztítja meg mindazok életútját, akik valóban keresik Őt. Krisztusnak a szívbe befogadott szeretete az örök életre szóló jó cselekedetekben mutatkozik meg. Nemcsak azt a lelket áldja meg, amelyben fakad, hanem élő folyam árad ki az igazságosság szavaiban és tetteiben, mely felüdíti a körülötte levő szomjazókat. – *Pátriárkák és próféták*, 412. o.

Kiszáradt a forrás? Nem, hiszen kiapadhatatlan. Amint szükségét érzed, újból és újból meríthetsz belőle. A kútforrás mindig tele van. Ha egyszer már ittál belőle, többé nem próbálsz enyhíteni a szomjad a világ repedezett kutjaiból; nem keresed a legnagyobb gyönyört, szórakozást, vidámságot és mulatozást. Nem, mivel már ittál abból a vízből, amely örömmel tölti be Isten városát. Akkor a te örömed is teljes lesz. – *Our High Calling*, 65. o.

November 8., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „A külső udvarban” című fejezet (621–626. o.).

7.

BOLDOGOK, AKIK HISZNEK

November 9., szombat délután

Az adományok minden fajtájára szükség van, hogy tökéletes testvériséget alkossunk az emberiség között. Krisztus gyülekezete különböző képességű, más-más tehetséggel megáldott férfiakkól és nőkből áll minden társadalmi osztályból. Istennek sosem volt szándéka, hogy az emberi büszkeség feloszlassa, tönkretegyje azt, amit Ő bölcsen elrendezett – a különböző lelkek és tehetségek egybeszerkesztését tökéletes egészé. Isten nagy munkáját végezve sehol, senki ne nyilatkozzon lebecsülően senkiről, akár magasabb, akár alacsonyabb rendű emberi eszközről van szó. Mindenkinék – ha különböző mértékben is – része van az igazság terjesztésében.

Senki se akarjon kisajátítani magának valamit, ami egyformán illet meg nagyot és kicsinyt, szegényt és gazdagot, tanultat és tanulatlant. Egyetlen fénysugarat se becsüljünk le, egyetlen sugarat se zárjunk ki, egyetlen csillogást se hagyjunk figyelmen kívül, s ne csak habozva ismerjük el ezeket. Mindenki tehet valamit az igazságért és igazságosságért. A különböző társadalmi osztályokból érkezettek felbonthatatlan egészé kovácsolódtak össze, s mindnyájan az emberiség nagy szövetébe vagyunk beleszőve – nem vonhatjuk meg egymástól a munkában való részvétel jogát anélkül, hogy ez hátrányos ne volna számunkra. Ha a közösségi részvétel és hajlandóság hiányzik, akkor a gyülekezetben lehetetlen fenntartani az egészséges befolyást. – *Az evangélium szolgálói*, 331. o.

Isten úgy rendelkezett, hogy különböző vérmérsékletű emberek társuljanak egymással. Ha ez megvalósul, a gyülekezet minden tagja tekintszen szentséggel egymás érzelmeire, és tartsák tiszteletben egymás jogait. Ezáltal fogják tudni ápolni a kölcsönös elfogadást, megszabadulnak az előítéletektől, és a jellem durva élei lecsiszolódnak. Így lehet biztosítani az összhangot, és a különböző temperamentu-

mok együttléte jótékony hatással lesz mindenkire. – *Signs of the Times*, 1886. szeptember 9.

Mindenki, aki Krisztus nevét vallja, ma tegye fel magának a kérdést: „Hiszel-e Isten Fiában?” (...) Sokan fogadják el Jézus létezését egyszerű hitpontként, de nem él bennük az üdvözítő hit Jézusban, mint Megváltóban és áldozatban. Nem fogják fel, hogy Krisztus azért halt meg, hogy megmentse őket a bűn zsoldja alól, és végül újból Isten hűségeseivé válhassanak. Hiszed, hogy Krisztus helyetted lefizette bűneid árát? De ezt nem azért tette, hogy te a bűnben maradj, hanem hogy megváltson a bűneidből, és így érdemei alapján újból Isten kegyeibe léphess. [...]

Csak akkor állíthatod, hogy hiszel Jézusban, ha értékeled a megváltás árát. Akkor jelentheted ezt ki, ha érzed, hogy Jézus érted halt meg a durva golgotai kereszten; akkor rendelkezel értelmes hittel, amikor megérted, hogy halála tette lehetővé, hogy te félretéve a bűnt, igaz jellemet alakíts ki Isten kegyelme által, amelyet felkínált számodra Krisztus vére árán. – *The Review and Herald*, 1888. július 24.

November 10., vasárnap

Ábrahám... a leghőbb imában kérte, hogy halála előtt megpillanthassa a Messiást. Láta Krisztust. Természetfeletti világosságot kapott, s felismerte Krisztus Istenségét. Láta az Ő napját, és örült. Látomást kapott a bűnért hozott isteni áldozatról. Erre az áldozatra volt példa a saját tapasztalatában is. Parancsot kapott: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, [...] és áldozd meg [...] égő áldozatul.” (IMóz 22:2) Az áldozati oltárra helyezte az ígéret fiát, a fiút, akiben minden reménye összpontosult. Amikor aztán ott állt az oltárnál felemelt késsel, hogy engedelmeskedjen Istennek, hangot hallott a mennyből: „Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem.” (IMóz 22:12) Ez a szörnyű próba azért nehezedett Ábrahámra, hogy... felismerje Isten nagy szeretetét a világ iránt, mely akkora, hogy egyszülött Fiát a legszényenletesebb halálra adta, és ezzel kiemelte a romlásból a földet. – *Jézus élete*, 468. o.

„Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.”

Krisztus itt rámutatott, hogy noha úgy tarthatják, hogy fiatalabb ötven évesnél, mennyei életét mégsem lehet emberi számításokkal meghatározni. Krisztus örök létezése és testet öltése számokban nem kifejezhető.

„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” Krisztus Isten örök Fia, aki önmagában létezik, és aki Mózeszel a következő üzenetet közölte, hogy adja azt tovább Izráel fiainak: „Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok.” – *Lift Him Up*, 17. o.

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjen. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás? Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítotték az őnéki igazságnak. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítottatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítottatik igazságnak.” (Róm 4:1–5) Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másiknál, vagy hogy irigykedjen másokra. Egyik ember sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 401. o.

November 11., hétfő

Lélekben abba az időbe helyeztettem, amikor Jézus tanítványai társaságában a húsvéti vacsorát költötte el. Sátán megcsalta Júdást, és elhitette vele, hogy ő is igaz tanítványa Jézusnak; de szíve mindig anyagi volt. Szemtanúja volt Jézus hatalmas cselekedeteinek, mellette volt tanítói tevékenysége alatt, és a mindent legyőző bizonyítékok súlya alatt felismerte, hogy Jézus a Messiás. De Júdás önző és kapzsi volt, szerette a pénzt. Haragosan panaszkolta fel a drága illatszer elpazarlását, melyet a magába szállt bűnös nő Jézus lábaira öntött. Mária szerette az Üdvö-

zítót. Jézus megbocsátotta igen sok bűnét. Végtelenül szeretett fivérét feltámasztotta a halálból, és ő úgy érezte, hogy Jézusért semmi áldozat sem nagy számára. Minél drágább a kenet, annál jobban kifejezheti az Üdvözítő iránti végtelen háláját... Mária bőkezősége a legélesebben megfeddte önzését és fősvénységét. Sátán kísértései előtt nyitva állt az út, s kísértéseivel termékeny talajra talált Júdás szívében. – *Tapasztalatok és látomások*, 165. o.

Nagy, személyes áldozat [Mária] árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királlyá koronázzák Őt. Mária bánata öröme fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Urának. Feltörte a kenetes szelencét, a tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. [...]

Mária nem ismerte föl teljesen szeretettől indított tettének jelentőségét. Nem tudott válaszolni vádlóinak. Nem tudta megmagyarázni, miért éppen ezt az alkalmat választotta, hogy felkenje Jézust. A Szentlélek tervezett számára, és ő engedett indításának. Az ihletés nem száll le, hogy magyarázkodjon. Láthatatlanul jelen van, az észhez és a lélekhez szól, tette sarkallja a szívet. Saját magát magyarázza.

Krisztus elmondta Máriának tettének jelentőségét, s ezzel többet adott, mint amennyit Ő kapott. „Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt” (Mt 26:12) – mondotta. Ahogyan az alabástrom szelence eltört, és illata betöltötte az egész házat, úgy kellett Krisztusnak meghalnia, testének megtöretnie, hogy azután feltámadjon a sírból, és életének illata betöltse a földet. Krisztus „szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándécul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul” (Ef 5:2). – *Jézus élete*, 558, 560. o.

Isten mindig jobban tudja, hogy gyermekeinek mire van szüksége, és úgy vezet, ahogyan kérnénk, hogy vezessen, ha ismernénk saját szívünket, ha látnánk a szükségleteket és a veszélyeket úgy, ahogy azokat Isten látja... Ha benne bízunk és útjainkat is rá bízunk, Ő igazgatja lépteinket és győzelemre vezet, hogy le tudjunk győzni minden gonosz szenvedélyt, minden helytelen jellemvonást, amely nem egyezik menyeyei példaképünk jellemével. – *Signs of the Times*, 1888. május 9.

November 12., kedd

Pilátus kezdettől fogva meg volt győződve, hogy Jézus nem közönséges ember. Rendkívüli jellemet látott benne, és az ellene felhozott vádakban teljesen ártatlannak tartotta. Az angyalok mindezt jól látták, és hogy visszatartsák Pilátust a rettenetes lépéstől, hogy Jézust kivégzés céljából a csőcselék kezeibe szolgáltassa, egy angyal ment a feleségéhez, aki álomban közölte vele, hogy aki felett férje törvényt ül, Istennek ártatlan Fia. Az asszony azonnal megüzente férjének, hogy álmában sokat szenvedett Jézus miatt, intette férjét, hogy ne avatkozzon ama szent férfiúnak ügyébe. A küldönc áthatolt a tömegben, és átadta Pilátusnak felesége levelét. Mikor átolvasta azt, elhalványodott, remegni kezdett, s azonnal elhatározta, hogy Jézus keresztre feszítésében nem vesz részt. Elhatározta, ha bárhogy követeli is a csőcselék Jézus véréért, ő ehhez nem járul hozzá, hanem mindent elkövet, hogy Őt kiszabadítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 173. o.

„Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vevén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok.” (Mt 27:24) Pilátus félelemmel és önmaga kárhoztatásával tekintett az Üdvözítőre. A reá szegeződő arcok hatalmas tengerében egyedül Krisztus arca fejezett ki lelki békességet. Feje körül úgy látszott, mintha halvány világosság fénylett volna. Pilátus azt mondotta szívében: Ez a Jézus valóban Isten. A sokasághoz fordult és kijelentette: Ártatlan vagyok a véréből. Fogjátok és feszítsétek ti meg. Jegyezzétek meg azonban ti, papok és főemberek, hogy én igaz embernek jelentettem ki őt. Az az Isten, akit ő Atyjának mondott, ítéljen meg benneteket és nem én, azért, amit ma tettetek. Azután Jézushoz fordult, és ezt mondta neki: Bocsáss meg nekem azért, hogy nem tudtalak megmenteni téged. Miután pedig újra megkorbácsoltatta Jézust, átadta Őt, hogy feszítsék keresztre. – *Jézus élete*, 738. o.

Pilátus azután egy héber, görög és latin nyelvű feliratot írt és szegeztetett a keresztre Jézus feje fölé. A felirat szövege ez volt: „A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA” (Jn 19:19). [...]

A papok... kérték Pilátust, hogy változtassa meg a felirat szövegét. Azt mondták neki: „Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta:

A zsidók királya vagyok.” (Jn 19:21) Pilátus azonban, mivel haragudott magára korábbi gyengeségéért, és teljesen megvetette a féltékeny és ravasz papokat és főembereket, ridegen azt felelte: „Amit megírtam, megírtam.” (Jn 19:22)

Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy a Szentírás megfontolására és tanulmányozására késztesse. Az a hely, ahol Krisztust keresztre feszítették, közel volt a városhoz. Minden országból emberek ezrei érkeztek Jeruzsálembe, és a felirat, amely a názáreti Jézust Messiásnak nyilvánította ki, megragadta figyelmüket. A felirat szövege eleven igazság volt, amelyet egy Isten által vezérelt kéz írt le. – *Jézus élete*, 745. o.

November 13., szerda

Mikor Jézus először találkozott tanítványaival a felházban, Tamás nem volt jelen. Hallotta mások jelentését, beszámolóit. Bőségesen kapott bizonyítékokat arról, hogy Jézus feltámadott. Szívét azonban továbbra is a hitetlenség homálya töltötte be. Mikor hallotta a tanítványok csodálatos tudósításait az Úr feltámadásáról, az csak még mélyebb kétségbeesésbe sodorta. Ha Jézus valóban feltámadott a halottak közül, akkor nem lehet soha többé remény egy szó szerinti értelemben vett földi királyság felállításáról. Hiúságát pedig sértette az a gondolat, hogy Mestere az ő személyének a kivételével az összes többi tanítványnak már kijelentette magát. Azért elhatározta, hogy a hallott történeteket nem hiszi el. Egy egész héten át merengett saját nyomorúságán, amely egyre sötétebbnek látszott, ellentétben testvérei reménységével és hitével. – *Jézus élete*, 806. o.

Üdvözítőnk nem dicséri meg azokat, akik az utolsó időkben vonakodnak hinni, amint Tamást se dicsérte meg, aki verte a mellét, hogy ő bizony nem hisz annyi bizonyítéknak, amennyivel a tanítványok rendelkeztek, s amennyinek azok hittek, hogy az Üdvözítő valóban feltámadt és megjelent nekik. Tamás így szólt: „Ha nem látom az ő kezén a szegek helyét, és be nem bocsátom ujjamat a szögek helyébe, és a kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.” Krisztus megadta Tamásnak a bizonyítékot, amelyről a kételkedő már előbb kijelentette, hogy ragaszkodik hozzá, mégis megrovón mondta

neki: „Ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás most már elismerte, hogy meggyőződött. Jézus ekkor így szól hozzá: „Mivel láttál engem, Tamás, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek.” – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 696. o.

Sokan azok közül, akik áldozatul esnek kételkedéseiknek, azzal mentegetik magukat, hogy ha nekik lett volna annyi bizonyítékuk Jézus feltámadásáról, mint amennyit Tamás kapott tanítványtársaitól, akkor elhitték volna, hogy feltámadott az Úr. Nem veszik észre, hogy nem csak ennyi bizonyítékot kaptak az Úr feltámadásáról, hanem sokkal, de sokkal többet. Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt, fokozatosan megerősödnek hitetlenségükben. Azok, akik arra nevelik rá magukat, hogy mindig csak a dolgok sötét oldalát lássák meg, és mindig csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételkedés magjait szórják el, és így a kétségek aratásának gyümölcseit takarítják majd be. Olyan időben, mikor a hit és a bizalom különösképpen fontos és lényeges, sajnos sokan erőtlennek találják magukat ahhoz, hogy reménykedjenek és higgyenek.

Tamás iránti magatartásával Jézus leckét adott követőinek. Krisztus példája azt mutatja meg nekünk, hogy miként kell kezelnünk azokat a testvéreinket, akiknek gyenge a hitük és kételkednek. Jézus nem tett szemrehányást Tamásnak. Vitába sem szállt vele. Jézus egyszerűen megmutatta magát a kételkedőnek. Tamás a legésszerűtlenebbül viselkedett, mikor ő írta elő hite feltételeit. Jézus azonban nagylelkű szeretetével és tapintásával lerombolt minden akadályt. A hitetlenséget ritkán lehet érveléssel legyőzni. Érvelésre a hitetlenség még inkább önvédelemre rendelkezik be, és mindig talál a maga számára új támpontokat és mentségeket. Ha azonban Jézust a szerető, irgalmas és megfeszített Üdvözítőként mutatjuk be, akkor sokan, akik Őt valaha megtagadták, majd Tamással együtt vallják: „Én Uram és én Istenem!” (Jn 20:28) – *Jézus élete*, 807–808. o.

November 14., csütörtök

Az általa annyira szeretett város sorsának láttán Jézus lelkében vágy ébredt gondoskodni eme „gyermekről”. A végtelen szeretet összetörte

Isten Fiának szívét. A tömeg nem értette a rá nehezedő fájdalmat. Az emberek látták a könnyeit, hallották sóhajtásait... de nem értették, hogy miért sír, miközben Jeruzsálemet szemléli. Ez idő alatt a főembereknek tudomására jutott, hogy Jézus a város felé tart, és hatalmas tömeg követi Őt. Rettegés vett erőt rajtuk, ezért kimentek elé, azt remélve, hogy tekintélyük folytán sikerül szétoszlatniuk a tömeget. A menet épp az Olajfák-hegyén tartott lefelé, amikor megjelentek a főemberek. Arról érdeklődtek, hogy mi és ki az okozója ennek a sokadalomnak. Miközben tekintélyt parancsolóan kérdezték az emberektől: „Kicsoda ez?”, a tanítványok a Lélektől ihletve válaszolnak. Ékesszólással ismételték a Krisztussal kapcsolatos próféciákat: Ádám ezt mondja: „Ő az asszony magva, aki a kígyó fejére tapos.” Ábrahám ezt mondja: „Ő Melchisédek, Sálem Király, a béke Királya.” Jákob így szól: „Ő a Júda nemzetségéből való Siló.” (...) Dániel ezt mondja: „Ő a Messiás.” Hóseás így tesz vallomást róla: „Ő a seregek Ura; az Úr az Ő neve.” Keresztelő János ezt hirdeti: „Ő Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” A hatalmas Jehova pedig kihirdette trónjáról: „Ez az én szerelmes fiam.” És mi, tanítványok is kijelentjük: „Ő Jézus, Messiás, az élet Ura, a világ Megváltója.” – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt., 395. o.

Isten Igéje kinyilatkoztatja az üdvösség nagy elveit a mi örök jólétünk érdekében, ezért a lelkünket Isten szeretetének kellene áthatnia. Készen kell lennünk dicsőíteni Őt. Krisztus maradjon hit által a szívünkben, hogy tőle tanulhassunk, és a munkatársai lehessünk. Isten segítségével eltökélten kell bizonytságot tennünk dicsőségéről életünk minden pillanatában, minden cselekedetünkkel. – *The Review and Herald*, 1889. október 22.

Fontos feladatunk van: engedelmeskednünk kell Krisztusnak, és Őróla kell bizonytságot tennünk. Ő mondta a tanítványoknak: „De ti is bizonytságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.” A tanítványok abban az előjogban részesültek, hogy bizonytságot tehettek Krisztus küldetéséről. Szüntelenül Ővele voltak, és a legértékesebb ismereteket sajátíthatták el, amit megoszthattak másokkal is. Mi nem lehetünk úgy Krisztussal, ahogy a tanítványok vele lehettek, ezért küldte el Szentlelkét, hogy vezéreljen el minden igazságra. A Lélek ereje

által azonban mi is bizonytságot tehetünk arról, aki minket megváltott.
– *The Gospel Herald*, 1900. augusztus 1.

November 15., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Pilátus palotájának az udvarán” című fejezet (723–740. o.).

8.

ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK BETELJESÍTÉSE

November 16., szombat délután

Isten Fia eljött a földre helyreállítani a világot. Ő volt az út, az igazság és az élet. Minden szava lélek és élet volt. Hatalommal szólt annak tudatában, hogy ereje áldást hoz az emberiség számára, és megszabadíthatja azokat, akiket Sátán a rabságában tart; de ugyanakkor azt is tudta, hogy jelenléte teljes örömet hoz a világra. Az emberi család minden elnyomott és szenvedő tagján segíteni akart, és megmutatni, hogy áldást hozni jött, nem pedig ítélni. – *Lift Him Up*, 37. o.

Krisztus határozott módon szerezte meg a tekintélyhez és a hűséghez való jogát. „Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok” – mondta. „Egy a ti Doktorotok, a Krisztus.” Ezáltal tehát a nevéhez tartozó méltósággal, a mennyből származó erővel és tekintéllyel rendelkezett.

Némely esetben igazi fenségének méltóságával beszélt. „Akinek van füle a hallásra, hallja” – mondotta. Ezen szavakkal csupán megismételte azt, amit a végtelen Isten dicsőségesen kijelentett: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok!” A komor tekintetű farizeusok körében, akik mindig saját fontosságukat fitogtatták, Krisztus nem tétozott összehasonlítani magát a leghíresebb földi emberekkel, nem szégyellt felsőbbrendűségéről beszélni. – *Lift Him Up*, 37. o.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél,

és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tan-könyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

November 17., vasárnap

A Szentírás világosan ecseteli Isten és Krisztus kapcsolatát, világosan szemlélteti kettejük személyiségét és egyéniségét is.

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, ült a Felségnek jobbára a magasságban. Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.” (Zsid 1:1–5) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 268. o.

Isten Krisztus atyja, Krisztus Isten fia. Krisztus magas tiszttséget nyert el: egyenlő lett az Atyával. Isten mindent megbeszél Fiával.

Jézus mondta a zsidóknak: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, és én is munkálkodom... A Fiú semmit sem tehet magától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki.” (Jn 5:17–20)

Itt ismét az Atya és a Fiú személyisége tárul szemünk elé, mutatva a közöttük fennálló egységet. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 268–269. o.

Isten nem helyezi törvényeit hatályon kívül, sem nem dolgozik velük ellentétben, hanem állandóan eszközeiként használja őket. A természet egy intelligenciáról, egy személy jelenlétéről, egy természet törvényein belül és keresztül működő cselekvő energiáról tanúskodik. Az Atya és a Fiú állandóan munkálkodik a természetben. Krisztus ezt mondja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5:17)

Ezt énekelték a léviták a Nehémiás által feljegyzett dicsénekekben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, ami rajta van [...] és te adsz életet mindnyájoknak.” (Neh 9:6) Ami ezt a világot illeti, Isten teremtetési munkája befejeződött. Mert „[...] munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). De hatalma még most is jelen van a teremtés műveinek fenntartásában. Nem úgy van az, hogy az egyszer mozgásba lendített gépezet a benne rejlő energia folytán végzi munkáját; hogy a pulzus ver, és egyik lélegzet követi a másikat. Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28), mindenre kiterjed a gondoskodása. – *Pátriárkák és próféták*, 114–115. o.

November 18., hétfő

Krisztus volt az, aki a próféták által szolt népéhez. Péter apostol a keresztény egyházhoz írt levelében azt mondja, hogy a próféták az eljövendő üdvösség felől prófétáltak, „Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, aki eleve bizonyágot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1:10–11) Krisztus hangja az, amely az Ótestamentum útján hangzik felénk: „... Jézus bizonyágtétele a prófétaág lelke.” (Jel 19:10)

Tanításaival – mialatt személyesen ott járt az emberek között – maga Jézus Krisztus irányította az emberek figyelmét az Ótestamentumra. Ezt mondta a zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Ebben az időben az Ótestamentum könyvei voltak az egyedüli részei a Bibliának, amelyek már írásban léteztek. Ismét Isten Fia volt az, aki kijelentette: „[...] Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat.” Azután hozzátette: „[...] Ha Mózesre

és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16:29, 31) – *Pátriárkák és próféták*, 366–367. o.

Jézus mennyei Atyja bölcsességében és erejében bízott. Így szólt: „Az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, [...] és tudtam, hogy szégyent nem vallok. [...] Ímé, az Úr Isten megsegít engem.” (Ésa 50:7, 9) Saját példájára hivatkozva mondta: „Ki féli közületek az Urat? [...] ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodják Istenhez.” (Ésa 50:10)

„Jön a világ fejedelme: – mondta Jézus – és én bennem nincsen semmije.” (Jn 14:30) Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt Istenségével, a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyik vagyunk vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. [...]

Hogy ezt miként érhetjük el, azt Krisztus megmutatta nekünk. Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. „Meg van írva” (Mt 4:4) – mondta. Minket pedig megajándékozott „igen nagy és becses ígéretekkel; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élünk kell minden egyes Igével, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a tiéd. „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezsem ellened.” (Zsolt 119:11) „Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.” (Zsolt 17:4) – *Jézus élete*, 123. o.

November 19., kedd

Keresztelő Jánosban az Úr egy olyan szolgát hívott el, aki előkészítette az Úrnak útját. Rendíthetetlen bizonyosságot kellett tennie a bűn megfedése és elutasítása mellett. Lukács ekként szól munkájáról és küldetéséről: „És ez ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.” (Lk 1:17) [...]

János trombitaként hallatta szavát. Küldetése ez volt: „Hirdesd népemnek bűneiket, és Jákob házának vétkeit.” (Ésa 58:1) Nem volt része tudós emberek iskoláiban. Tanítói Isten és a természet voltak. Olyan emberre volt szükség Krisztus útjának elkészítésére, aki eléggé bátor volt ahhoz, hogy az ősi próféták hangján szólva megtérésre hívja az elkorcsosult nemzetet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 147–148. o.

Isten hírnököt küldött, hogy bejelentse Krisztus jövetelét, felhívja a zsidó nemzet és a világ figyelmét küldetésére, s így az emberek felkészülhessenek fogadására. A János által hirdetett csodálatos személyiség több mint harminc évig közöttük járt, és valójában nem ismerték fel benne Isten küldöttét. Lelkiismeret-furdalás kerítette hatalmába a tanítványokat, mert megengedték, hogy az eluralkodó hitetlenség elferdítse véleményüket, elhomályosítsa értelmüket. A sötét világot világossága ragyogta be, mégsem ismerték fel, honnan jönnek sugarai. Magukat kérdezték, miért is viselkedtek úgy, hogy Krisztusnak meg kellett feddnie őket. Gyakran elismételték a vele folytatott beszélgetéseket, mondván: Miért engedték, hogy földi megfontolások és a papok, rabbik ellenkezése összezavarja az eszünket, s ne ismerjük fel: Mózesnél nagyobb van köztünk, Salamonnál bölcsebb elme tanít minket? – *Jézus élete*, 508. o.

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott. Amint a sírbolt körül álltak, hirtelen észrevették, hogy nincsenek egyedül. Egy fehér ruhába öltözött fiatal férfi ült a sírboltban. Ő volt az az angyal, aki elhengerítette a követ... „Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, mikor még Galileában volt, mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni.” (Lk 24:5–7)

Feltámadott, feltámadott! Az asszonyok újra és újra elmondották ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy amikor Jézus a haláláról beszélt, akkor azt is megmondotta nekik, hogy majd fel is támad. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtől, „félelemmel és nagy

örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak” (Mt 28:8). – *Jézus élete*, 788–789. o.

November 20., szerda

„Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőtényszamárnak vemhén.” (Zak 9:9)

Így jövendölte meg Zakariás próféta ötszáz évvel Krisztus születése előtt Izráel királyának eljövételét. Most teljesedett ez a jövendülés. Ő, aki oly sokáig elutasította a királyt megillető tiszteletet, most Jeruzsálembe jön, mint Dávid trónjának megígért örököse.

Krisztus a hét első napján vonult be diadalmasan Jeruzsálembe. A tömegek, melyek Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, most kíváncsian várták fogadtatását, s kíséretébe szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé a húsvétra, s ők is csatlakoztak a Jézust követő sokasághoz. – *Jézus élete*, 569. o.

Papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől. Az úton a templom felől találkoztak a tömeggel, mely betegeivel a nagy gyógyító felé tartott... mert feltétlenül hozzá akartak jutni, aki egyetlen reményük... A templomudvart újból megtöltötték a betegek és haldoklók, és Jézus még egyszer szolgált nekik.

Egy idő múltán... csöndesen visszatértek a templomba, hallották a férfiak, nők és gyerekek Istent dicsérő hangját. Amikor beléptek, meghökkenten álltak meg a csodálatos jelenet láttán. Szemlélték, ahogy a betegek meggyógyulnak, a vakok visszanyerik látásukat, a süketek halásukat, a bénák örömmel ugrándoznak. A gyerekek örültek a legjobban... Most a gyerekek boldog hangon zengték dicséretét. Ismételtették az előző nap hozsánnáit, pálmaágakat lengettek diadalmasan a Megváltó előtt. A templom újra és újra visszhangozta kiáltásaikat: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Zsolt 118:26) – *Jézus élete*, 591–592. o.

Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is „újjászületik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké” (1Pt 1:23). Az újjászületés eredménye az, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igaz-

ságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunynyadó erőket felébreszti Isten szolgálatára.

Ezt tapasztalták Péter és tanítványtársai is... Az ige általuk, Isten kiválasztott emberei által tett bizonyosságot, és ők hirdették a hatalmas igazságot: „Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Az apostol intette a hívőket, hogy tanulmányozzák az írást; ha kelően megértik, biztosan építhetnek, dolgozhatnak örök életük érdekében. Péter jól tudta, hogy minden léleknek a végleges győzelemig időnként nehézségekkel és kísértésekkel kell megküzdenie; de azt is tudta, hogy az írás kellő ismerete a megkísértettet képesíti, hogy felidézze emlékezetében azokat az ígéretek, amelyek szívét megvigasztalják, és a Mindenhatóba vetett hitét megerősítik. – *Az apostolok története*, 520–521. o.

November 21., csütörtök

Szolgálatá során Jézust mindenütt emberek vették körül. A papok és az előljárók is a nyomában jártak, és ezáltal hamis színben tüntették fel Krisztus küldetését és munkásságát. Az övéihez jött, de nem fogadták be Őt. A küzdelemben angyalok kísérték minden lépését. Látták az ellenség lelkületét és ténykedéseit. Megdöbbenve figyelték Sátán fondorlatos terveit Isten mennyei Fia ellen. Látták, hogy aki második volt Jézus után hatalom és dicsőség tekintetében, az annyira mélyre süllyedt, hogy képes rávenni az embert arra, hogy nyomon kövesse Krisztust lépésről lépésre, városról városra. Amikor Krisztus elvonult a Gecsemáné kertbe, az ellenség a sötétség súlyos leplét terítette az Ő lelkére. Még a tanítványai sem virrasztottak vele a megpróbáltatás órájában. Hallották sápadt és remegő ajkairól elhangzó kínszenvedésének imáját, mégis engedték, hogy legyőzze őket az álom, s így magára hagyták Mesterüket, akinek egyedül kellett megküzdenie a sötétség erőivel. – *Signs of the Times*, 1889. november 25.

Láthatjuk, hogy azok, akik igaznak tartják magukat, Sátán lelkületétől vezérelve tevékenykednek, hogy véghez vigyék az irigységtől, féltékenységtől és vallásos elvakultságtól vezérelt terveiket. Nem létezik ellenszegülés Sátán és bűnösök, elbukott angyalok és elbukott embe-

rek között. Mindannyian ugyanazzal a tulajdonságokkal rendelkeznek: hitehagyók, gonoszok és bűnösök. [...]

Az Édenben elhangzó ígéret különösen Krisztusra utal, valamint azokra, akik elfogadják Őt, és vallják, hogy Ő Isten egyszülött Fia. Krisztus vállalta, hogy beavatkozik a sötétség fejedelmével vívott küzdelembe, és a kígyó fejére tapos. Akik Isten fiai és leányai, az Ő választottai és katonái is, hogy megküzdjenek e világ sötétségének fejedelmeivel, hatalmaival és a magasságban lakozó gonosz lelkekkel. Ez egy szűnni nem akaró küzdelem, ami csak akkor ér véget, amikor Krisztus másodszor visszajön. – *Christ Triumphant*, 280. o.

Krisztus követőiként sokat kell tanulnunk. Még mindig létezik a jéghideg farizeusi elidegenedés, amit le kell rontani... A farizeusokhoz hasonlóan [ők is] kényurak, tanítók akarnak lenni. Isten elküldte Fiát, hogy az igazság jobb ismeretét kínálja fel népének, és megmutassa az embertársak megsegítésének legjobb módját. A farizeusok azonban nem voltak hajlandók elfogadni a mennyei tanítást. Krisztust túlságosan liberálisnak tartották. Az Ő útjai nem egyeztek meg saját útjaikkal, és ahelyett, hogy összhangra törekedtek volna Krisztussal, megpróbálták Krisztust saját magukhoz igazítani... Saját céljaik elérése érdekében szembeszálltak Krisztussal, s így sötétséget vontak magukra.

Azoknak, akikre Isten az Ő igazságát bízta, ugyanazzal az irgalmas lelkülettel kell bírniuk, mint amelyet Krisztus mutatott be. Ugyanolyan nagylelkűen kell cselekedniük. Legyenek jótékonyak, a szegényekkel szemben barátságot és jóakaratot tanúsítsanak, és az az érzés hassa át őket, hogy Isten sáfárai. Mindenükre – javaikra, szellemi és lelki erőikre – úgy kell tekinteniük, mint amelyek nem a sajátjuk, hanem csak kölcsönkapták, hogy Isten ügyét előmozdítsák általuk itt a földön. Ne kerüljék az érintkezést felebarátaikkal, hanem Jézushoz hasonlóan keressék fel őket azzal a szándékkal, hogy közöljék velük azokat a mennyei ajándékokat, amelyeket Istentől kaptak. – *Manuscript Releases*, 16. köt., 319–320. o.

9.

AZ ÉLET FORRÁSA

November 23., szombat délután

Izráel tanítói nem Isten Igéjének magvát vetették. Krisztusnak, az igazság tanítójának cselekedetei éles ellentétben álltak a korabeli rabbik cselekedeteivel. A rabbik kitartottak a hagyományok, emberi elméletek és feltevések mellett. Az Ige helyére sokszor azt tették, amit az emberek tanítottak és írtak az Igéről. Tanításaikban nem volt lélekelevenítő erő. Krisztus tanításainak és prédikációinak tárgya Isten Igéje volt. A kérdezősködőknek egyszerűen válaszolt: „Meg van írva.” „Mit mond az Írás?” „Hogyan olvasod?” Ha barátban, ha ellenségben érdeklődés ébredt, minden alkalommal az Ige magvát hintette. Ő, aki az út, az igazság, az élet, aki maga az élő Ige, a Szentírásra mutat: „Ezek azok, amelyek bizonyóságot tesznek rólam” – mondja. És „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól” rávilágított a tanítványoknak „minden írásokban” azokra, „amik Őfelőle megíratk” (Jn 5:39; Lk 24:27). – *Krisztus példázatai*, 38. o.

Hallagatói számára Jézus minden egyes szava isteni életnek tűnt. [...] „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. János bizonyóságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, akiről mondtam: Aki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál.” (Jn 1:14–15). Igen, Ő János előtt már létezett. Nappal felhőoszlopban, éjszaka pedig tűzoszlopban vezette Izráel népét a pusztában. „És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (16. v.) – *The Upward Look*, 236. o.

Isten azt kívánja, hogy értelmünket használjuk, fejlesszük. A Szentírás tanulmányozása annyira erősíti és nemesíti az elmét, hogy az más tananyaggal fel nem mérhető. Mégis óvakodnunk kell attól, hogy istenítsük az észet, mely emberi gyengeségnek és fogyatkozásnak van alá-

vetve. Ha azt akarjuk, hogy a Szentírás ne maradjon annyira homályos előttünk, hogy a legegyszerűbb igazságokat se értsük meg, akkor a kisgyermek egyszerűségével és hitével kell bírunk, késznek kell lennünk tanulni, és a Szentlélek segítségét kérni. Isten hatalmának és bölcsességének tudata és a saját képtelenségünk, hogy nagyságát felfogjuk, az tegyen alázatosakká bennünket; ugyanolyan félelemmel nyissuk fel a Bibliát, mint amellyel színe elé lépnénk. Ha a Szentírást felnyitjuk, el kell ismernünk tekintélyét, felettünk való felsőbbségét. Szívünk és értelmünk hajoljon meg az Örökkévaló előtt.

Látszólag nagyon sok homályos vagy nehezen érthető rész van, amelyeket azonban Isten világossá tesz azok előtt, akik megértésükre törekszenek. Lelkének vezetése nélkül a Szentírást elcsúrik-csavarják vagy helytelenül értelmezik. – *Jézushoz vezető út*, 109–110. o.

November 24., vasárnap

Krisztus beszédtemáját az isteni szeretet képezte, amikor saját küldetéséről és munkásságáról beszélt. „Azért szeret engem az Atya” – mondotta –, „mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (Jn 10:17) Atyám annál inkább szeret titeket, mivel én az életemet adtam a ti megváltásotokért. Ő annál is inkább szeret téged és engem, mivel én szeretlek téged, és az életemet adom értetted... A tanítványok akkor értették meg még jobban ezt a szeretetet, amikor látták, hogy Megváltójuknak el kell szenvednie a szégyent, a gyalázatot, a kételkedést és az ámulást, amikor látták kínszenvedését a kertben és halálát a golgotai kereszten. Olyan szeretet ez, melynek mélységét még a legalaposabb tanulmányozás sem képes megérteni. Amint a tanítványok ezt megértették, és elkezdték felfogni Isten együttérző lelkületét, rájöttek, hogy a Fiú szenvedései bizonyos értelemben az Atya szenvedései is. – *That I May Know Him*, 69. o.

Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: „Atyád hív téged”, akkor az Üdvözítő előjött a sírból azzal az léttel, amely önmagában volt. Most igazolódtak Jézus szavai: „Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:17–18) Most teljessédt be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.” (Jn 2:19)

József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Ezeket a szavakat csak az Istenség mondhatta ki. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Csak az mondhatja el, aki Istennel egy: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit. – *Jézus élete*, 785. o.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből részesül. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét a minden élet forrásától nyeri. Ő a forrás, az élet kútfeje... Emberi természetben letett életét újra felvette, és az emberiségnek ajándékozta. „Én azért jöttem – mondja –, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10:10)...

Krisztus eggyé vált az emberiséggel, hogy az emberiség is eggyé váljék vele lélekben és életben. Ennek a kapcsolatnak az ereje révén, az Isten Igéjének való engedelmisségben, az emberek élete azonosul Krisztus életével. Jézus így szól a bűnbánóhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) – *Isten fiai és leányai*, 237. o.

November 25., hétfő

Amikor Krisztust számos követője elhagyta, és a Megváltó megkérdezte tanítványaitól: „Vajon ti is el akartok-e menni?”, Simon Péter így válaszolt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” (Jn 6:68) Krisztus szíve fájdalommal telt meg, látva, hogy emberek fordulnak el tőle, mivel tudta, hogy az ember egyedüli reménysége az, ha hisz az Ő nevében és küldetésében. Megaláztatást jelentett számára, hogy egyes követői elhagyták. Ő, bárcsak átérezhetné az emberi lélek azt a fájdalmat, ami átjárta a végtelen szeretet szívét mindezek láttán. [...]

A tanítványok azonban joggal jelenthették ki: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” Gondoljatok arra, hogy ki is volt Krisztus. Ő volt a magasságos Isten Fia, mégis a fájdalom embere volt, akinek meg kellett ismernie a szenvedést is. Megtapasztaltuk-e azt

az áldást, amely abból származik, hogy Őbenne bízunk teljes szívvel, a szeretetünkkel és odaadásunkkal tiszteljük meg Őt? Krisztus éhezik azon gyümölcsök után, amelyek képesek enyhíteni lelkének irántunk érzett éhségét. Azt szeretné, hogy „sok gyümölcsöt” teremjünk.

A szívünket tárjuk ki szeretete előtt. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36) Ó, csak ekkor fogjuk teljes tudatossággal kimondani Péter szavait: „Uram, kihez mehetnénk: Örök életnek beszéde van tenálad,” és ekkor csodálatos áldások fognak kiáradni ránk. – *This Day With God*, 189. o.

Ha szereted Jézust, a lábaid a Golgotán meghalt ember vérrel áztatott lábnyomaiban fognak járni. Végül pedig, aki győz, bemehet a kapukon a városba, és joga lesz az élet fájához. Isten felruházott bennünket gondolkodási képességgel, és azt szeretné, ha használnánk ezt az adottságot. Egy térképet bocsátott a rendelkezésünkre, amely az egyetlen helyes utat mutatja az örök élet eléréséhez. Tanulmányozd a Szentírást. Hallgasd meg, hogy mit mond az igaz pásztor, aztán pedig lépj az alázas engedelmesség útjára, s akkor elnyered az örök élet ajándékát. Nem engedhetjük meg magunknak az örök élet elvesztését. Segítsen meg az Úr, hogy legyünk azon boldog üdvözültek között, akik a fehér trón körül állnak majd a dicsőség országában, és az üdvözültekkel együtt énekelik a megváltás énekét. – *The Review and Herald*, 1890. június 10.

„Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; amiként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, amit néki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:1–3) Az igazságnak, Istennek és Jézus Krisztusnak, a világ Megváltójának a helyes ismerete lelki életet szerez már itt a földön és Isten örök országában azoknak, akik elfogadják az örök életet. – *Manuscript Releases*, 6. köt., 233. o.

November 26., kedd

A vérből és a test akaratából született régi természet nem örökölheti Isten országát. A régi utakat, az örökölt hajlamokat fel kell adnunk, mert a kegyesség nem örökölhető. Az újjászületés új indítékokból, új

hajlamokból áll. Akik a Szentlélek által új életre születtek, azok az isteni természet részeseivé lettek, ezért minden szokásukkal, gyakorlatukkal Krisztussal való kapcsolatukat fogják bizonyítani. Mikor a magukat kereszténynek valló emberek megtartják régi jellemhibáikat, mennyiben különbözik helyzetük a világiakétól? Nem becsülik meg az igazságot, mint ami megszentel, megfinomít. Nem születtek újjá. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1101. o.

Ma a vallásos világban hitük szerint tömegek munkálkodnak Krisztus földi, időleges országának megalapításán. Azt szeretnék, ha Urunk e világ országainak lenne a vezetője: az udvarok, táborok, törvényszékek, paloták, piacok vezére. Elvárnák, hogy az emberi hatalom által kikényszerített törvényes rendeletek szerint uralkodjon. Mivel Krisztus most nincs itt személyesen, vállalják, hogy intézkednek helyette, végrehajtják országának törvényeit. Ilyen országot akartak alapítani a zsidók Krisztus napjaiban. Elfogadták volna Jézust, ha hajlandó lett volna megalapítani az ideiglenes királyságot, kikényszeríteni, amit Ők Isten törvényének tekintettek, Őket pedig akaratának végrehajtóivá, hatalmának hordozóivá tenni. Ő azonban így szólt: „Az én országom nem e világból való.” (Jn 18:36) – *Jézus élete*, 509. o.

Napjainkban Isten Igéjét sokan nem tartják bizalomra méltónak. Krisztus Igéje, amely túlmutat az emberi vágyakon és engedékenységen, elítéli a népszerű gyakorlatokat és szokásokat, ezért elhanyagolják és megvetik az Igét, aki testté lett és közöttünk lakozott. Krisztus példája és tanításai nem mérvadóak azok számára, akik csak szóban a követői. A Krisztus nevét viselők közül sokan járnak saját elgondolásaik szerint, és nem azt követik, akit Uruknek neveznek. Nem rendelkeznek krisztusi jellemmel és az Ő Isten iránti, valamint az elbukott ember iránti őszinte szeretetével. Nem fogják szaván Istent, és nem azonosulnak Jézus Krisztus érdekeivel. Nem vált szokásukká beszélgetni Jézussal, tanácskozni vele, és megtanulni, hogyan kell igazi keresztény életet élni. [...]

Az ember viselkedése mutatja meg, hogy milyen munkát végzett benne a Szentlélek. A keresztény élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, és Isten megismeri az övéit, s így szól: „Ti vagytok az én tanúim.” Ezek az emberek arról tesznek bizonyosságot, hogy a szívükben

mennyei erő munkálkodik, és az vezérli a magatartásukat. – *Lift Him Up*, 124. o.

November 27., szerda

Amikor Krisztus a földön járt, az emberek összegyűltek hallgatni Őt. Szavai annyira egyszerűek és érthetőek voltak, hogy még a legtanulatlanabbak is megértették, és csodálattal hallgatták. Ez azonban feldühítette az írástudókat és farizeusokat. Irigységet szült a szívükben az, hogy az emberek nagy figyelemmel hallgatták az új tanító szavait. Elhárították, hogy véget vetnek a tömegekre gyakorolt hatásának. Azzal kezdték, hogy támadták jellemét, azt állítva, hogy bűnben született, és az ördögök urának segítségével úzi ki az ördögöket. Ekképp teljesedett az írás: „Ok nélkül gyűlölnék engem.” (Jn 15:25; vö. Zsolt 69:5) A zsidó előljárók gyalázták és üldözték azt, aki tízezer közül is kitűnt, és akinek a lényege oly csodálatos. – *The Upward Look*, 325. o.

Olyan időket élünk, amikor joggal tehetjük fel a kérdést: „Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8)

Lelki sötétség borult a földre, és sűrű homály az emberekre. Sok egyházban kétkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezzik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten szavának ihletettséget, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője. – *Szemelvények Ellen G. White írásai-ból*, 1. köt., 15. o.

Káleb és Józsué, akik a tizenkettő közül megbíztak Isten szavában, bánatukban megszaggatták ruhájukat, mikor megértették, hogy a kedvezőtlen beszámoló az egész népet elcsüggesztették. Megpróbáltak érvelni velük, de a közösséget megszállta az örület és csalódás, ezért nem hallgattak a két férfire. Végül Káleb a sokaság elé állt, és messze csengő hangja túlharsogta a tömeg zsidongását. Szembeszegült kém-társai gyáva nézetével, ami elolvasztotta Izrael hitét és bátorságát... Káleb a bejárt földről beszélt. Ezt mondta: „Késedelem nélkül vonuljunk oda, és szerezzük meg magunknak; egészen jól úrrá lehetünk rajta.”

Hanem a hűtlen kémek szavába vágta: „Nem vagyunk képesek azzal a néppel szembeszegülni; erősebbek, mint mi vagyunk.”

Mivel ez a tíz helytelen ösvényen indult el, Isten ellen, Mózes és Áron ellen fordította szívét, s Káleb és Józsué ellen is. Minden ez irányban megtett lépéssel még inkább megszilárdították céljukat, hogy lebeszéljék a népet bármi tettről, mellyel birtokba vennék Kánaán földjét. Elferdítették az igazságot, hogy megvalósítsák ártó céljukat. [...]

Mikor felelős állásokat betöltő emberek hitetlenségre adják magukat, akkor nincs határa a rossz irányú fejlődésüknek. Kevesen gondolnak rá, hogy veszélyes ösvényre lépve milyen messze vezetni őket az ellenség. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 149–150. o.

November 28., csütörtök

Izráel első királya nagyon rosszul uralkodott, mivel Isten akarata fölé helyezte akarátát... Saul azonban nem volt hajlandó az Isten iránti engedelmisséget tenni legfőbb céljává, sem a mennyei elveket a döntései kormányzójává. [...]

A gonoszt művelők nem hajlandók a világosságra jönni, nehogy megrojják tetteiket, nehogy leleplezzék jellemüket. Ha tovább folytatják bűnös ösvényüket, s teljesen elszakítják magukat az Üdvözítőtől, akkor csökönyösség, sértődöttség és bosszúállás szelleme fogja birtokba venni őket... Amint Saul szembeszegült az Úr szolgájának dorgálásával, az önigazolás szelleme vette birtokába. Szembeszegült az Úrral, az Úr szolgájával, s Dávid iránti gyűlölete azon gyilkos lelkület külső megnyilvánulása volt, mely azok szívébe költözik, akik bűnös voltuk dacára is igaznak mondják viselkedésüket. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1017. o.

János legkedvesebb beszéd tárgyát Jézus végtelen szeretete képezte... Jól megértette Krisztus lényét és munkáját, s midőn látta, hogy kortársai a sötétségben tapogatóznak anélkül, hogy az igazság napjának sugarait megláthatnák, végtelenül vágyódott arra, hogy őket Krisztushoz, a világ világosságához vezérelje.

A hú apostol látta, hogy lelki vakságuk, fennhéjzásuk, babonájuk és a Szentírásban való tudatlanságuk folytán olyan béklyókba vannak verve, amelyeket sohasem lehet széttörni. Az előítélet és gyűlölet, amellyel Krisztus iránt el voltak telve, nemzetének romlását idézte elő, és egyben megsemmisítette az örök életbe vetett reményüket. János

folytonosan hirdette nekik, hogy Jézus az egyedüli útja a megváltásnak. A názáreti Jézus messiási volta melletti bizonyságok olyan meggyőzőek voltak, hogy János kijelentette, miszerint senki sem kénytelen továbbra is sötétségben maradni, ha egyszer már meglátta ezt a világgosságot. – *Megszentelt élet*, 62–63. o.

Amikor Jézus a pusztába ment, az Atya dicsősége övezte. Elmerült az Istennel való közösségben, az emberi gyengeség fölé emelkedett. De a dicsőség eltávozott, Ő pedig ott maradt, hogy megküzdjön a kíséréssel. Ez minden pillanatban nyomasztotta. Emberi természete visszariadt a rá váró küzdelemtől. Negyven napig böjtölt és imádkozott. Az éhségtől legyengülten, lesóványodva, a lelki gyötrelemtől megviselten és elkínzottan... Most jött el Sátán ideje. Azt remélte, hogy legyőzheti Krisztust. [...]

Noha Jézus kezdettől felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, nem bocsátkozott vele vitába... Megnyugodott Atyja szeretetében. Nem egyezkedett a kísértővel.

Jézus az Írás szavaival válaszolt Sátánnak: „Meg van írva” (Mt 4:4) – mondta. A küzdelemben Isten szava volt a fegyvere. Sátán csodát követelt Krisztustól Istenségének jeleként. Ám a minden csodánál nagyobb, szilárd bizalom – az „Így szól az Úr” – volt az a jel, amelyet nem lehetett vitatni. Míg Krisztus ezt az álláspontot fenntartotta, a kísértő nem győzhette le. – *Jézus élete*, 118–120. o.

November 29., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Küzdelem” című fejezet (601–609. o.); *Az én életem ma*, „Isten elfogad bennünket az Ő szeretett Fiában” című fejezet (260. o.).

10.

AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET

November 30., szombat délután

Aki eljött, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket, életét adta az emberért... Együttérzése és szeretete semmihez sem fogható, és Ő mindent megtett az emberek érdekében, hogy senki se vesszen el. Isten Fia, a világ világossága eljött földünkre, hogy átkarolja és magához vonzza az egész világot, és egyesítse az emberiséget, mely Sátán ellenőrzése és hatalma alatt áll. Mindenkit hív: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11:28–29) Ekképpen egyesíti mindazokat önmagával, akik szeretnének hozzá jönni. Jelét helyezi rájuk: a szent szombat iránti engedelmisség és hűség jelét. – *The Upward Look*, 285. o.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) E szavak szemet nyitogatnak mindenkinek, aki látni akar. Isten ismerete olyan ismeret, amelyet nem kell hátrahagynunk, amikor lezárul a próbaidőnk. Ez olyan ismeret, amely a világ számára és számunkra is egyen-egyenként, a legmaradandóbb hasznot hozza. Akkor pedig miért tegyük Isten szavát a háttérbe, amikor üdvösségre bölccsé tehet bennünket? „Annak okáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.” (...) A Biblia tele van Isten ismeretével, és alkalmas arra, hogy annak tanulmányozóját e földi és az örök életre hasznosra tanítsa. [...]

Tanúsítsunk érdeklődést az Írások iránt. Olvassuk és tanulmányozzuk őket szorgalmasan. „...azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életek” – mondta Krisztus –, „és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Számunkra mindent jelent, ha tapasztalatot és személyes ismeretet szerzünk Istenről és Jézus Krisztusról, „akit Ő küldött”.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) – *A keresztény nevelés alapjai*, 403–404. o.

Tekints Jézusra, a mennyei Fenségre. Mit láatsz az Ő élettörténetében? Emberi testbe öltöztetett Istenségét, szüntelen alázatos életét, irgalmas cselekedeteket, állandó leereszkedést a mennyei udvarokból az átoktól perzselt és tönkretett világunkba, amely nem volt méltó a jelenlétére. És Ő épp ide szállt alá egyre mélyebbre, szolgálai formát öltött, elszenvedte a megvetést, de mivel az övéi nem fogadták be, helyről helyre kellett járnia, hogy mentse az életét, míg végül elárulták, meggyalázták és keresztre szegezték. [...]

Ne halogasd az időt, ne engedd, hogy egy nap is elmúljon, hanem úgy, ahogy vagy, gyengeségeiddel és méltatlanságoddal késedelem nélkül jöjj hozzá most! – *That I May Know Him*, 56. o.

December 1., vasárnap

Krisztus elmondta tanítványainak, hogy a lábmosás nem tisztítja meg őket a bűntől, ellenben az alázatosság eme szertartása próbára teszi a szívüket, s megmutatkozik, hogy tiszta-e. Ha a szívük megtisztult, akkor már csak meg kell mutatkoznia annak ebben a szertartásban. Jézus megmosta Júdás lábait, de így szólt: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.” Júdás egy áruló ember szívét hozta el erre az alkalomra, de Jézus Krisztus nyilvánvalóvá tette, hogy tudja Júdásról, ő fogja elárulni Urát, és számára a szertartás nem hozta el lelkének a megtisztulását. [...]

Jézus példája arra tanít bennünket, hogy a lábmosást nem szabad halogatni csak azért, mert egyesek, akik magukat kereszténynek vallják, nem tisztultak meg a bűneiktől. Krisztus ismerte Júdás szívét, mégis megmosta a lábait. A végtelen szeretet nem vezethette Júdást megtérésre, és nem menthette meg ettől a végzetes cselekedettől... Ez volt Jézus szeretetének utolsó cselekedete, amit megtehetett Júdásért. Végtelen szeretete nem kényszeríthette arra Júdást, hogy térjen meg, vallja meg a bűneit, hogy üdvösséget nyerjen. Jézus minden lehetőséget megadott számára. Semmit sem mulasztott el abból, amit megtehetett, hogy kimentse őt Sátán karmaiból. – *The Review and Herald*, 1898. június 14.

A lábmosás a szolgálat szertartása. Az Úr azt akarja, hogy mindenki tanulja meg és gyakorolja ezt a leckét. Amikor helyesen végzik a szertartást, Isten gyermekei szent kapcsolatba kerülnek, hogy egymás segítségére és áldására legyenek.

Krisztus példát állított elénk, hogy az önmagasztalást erősítő bűnös szívben lakozó önzés ne vezesse félre népét. Ezt a lépést nem bízta emberre. Olyan fontosnak tartotta, hogy Ő, aki Istennel egyenlő, mosta meg tanítványai lábát (idézi: Jn 13:13-17). – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1138. o.

Mikor Jézus körülkötötte magát a kendővel, hogy lemossa a port a lábukról, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységet és a gőgöt kívánta lemosni a szívükről. Ez sokkal több következménnyel járt együtt, mint poros lábuk lemosása. Azzal a lelkülettel, amellyel akkor és ott rendelkeztek, még egyikük sem készült fel a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az aláztosság és a szeretet állapotába, addig valójában még nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a húsvéti vacsorán, vagy részesüljenek ebben az emlékszolgálatban, amelyet Krisztus éppen meg akart alapítani. Szívüknek meg kellett tisztulnia. A büszkeség, a haszonlesés széthúzást és gyűlöletet teremt, Jézus azonban mindezt lemosta róluk, mivel legmósta a lábukat. Ez érzéseik változását idézte elő. Jézus, mikor rájuk tekintett, már azt mondhatta nekik: „Ti is tiszták vagytok.” (Jn 13:10) Most már egy szívvel és szeretettel voltak egymás iránt. Alázatosakká és taníthatókká váltak. Júdást kivéve mindegyikük hajlamos volt arra, hogy egy másiknak adja át a magasabb rendű helyet. Most már szelíd és hálás szívvel el tudták fogadni Krisztus szavait. – *Jézus élete*, 646. o.

December 2., hétfő

Kedves szavakkal szólt hozzájuk: „Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de amiként a zsidóknak mondtam, hogy: ahová én megyek, ti nem jöhettek, most néktek is mondom.” (Jn 13:33)

A tanítványok nem ujjongtak, mikor ezt hallották. Félelem fogta el őket. Szorosan Jézus körül tömörültek össze... Sötétek voltak azok az előjelek, amelyek betöltötték a szívüket.

Az Üdvözítő hozzájuk intézett szavai azonban tele voltak reménységgel. Jézus tudta, hogy ellenség támadja meg őket, és a Sátán fortélyla

sikeres azokkal szemben, akiket lesújtanak a nehézségek. Azért gondolataikat elterelte a láthatókról a láthatatlanokra (vö. 2Kor 4:18). Földi számkivetésük helyéről a mennyei otthonukra fordította tekintetüket.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek – mondotta nekik –, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4)... Krisztus eltávozásának a célja éppen az ellenkezője volt annak, amitől a tanítványok féltek. Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Csak azért távozott el tőlük, mert helyet szándékozott készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk, és magához fogadhassa őket. Közben lakóhelyet épített számukra, nekik a jellemüket kellett az isteni hasonlóság szerint formálni. – *Jézus élete*, 662–663. o.

Péter megőrizte szívében a Krisztus újra jövetelére vonatkozó élő reménységet, és biztosította a gyülekezetet, miszerint a Megváltó ígérete – „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3) – egészen bizonyosan beteljesül. Ha a megpróbáltatnak és hűségeseznek úgy tűnik fel, hogy az Úr sokáig késik eljövetelével, az apostol biztosítja őket: „Nem késik el az ígérettel az Úr; mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” – *Az apostolok története*, 536. o.

Ha Krisztust szemléljük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, érettünk hozott áldozatát, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint azt, hogy lakhelyeket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Ó, mily nagy és mélységes Krisztus szeretete! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért... Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 4:10; 3:1) – *Az apostolok története*, 333–334. o.

December 3., kedd

A tanítványok mégis megzavarodtak. Tamás, akit mindig kínoztak a kétségek, ezt mondta Jézusnak: „Uram, nem tudjuk hová mégy; mi módon tudhatjuk azért az utat? Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt és láttátok őt.” (Jn 14: 5–7)

Nem sok út vezet a mennybe. Senki sem választhatja meg a maga útját. Krisztus azt mondja: „Én vagyok az út [...] senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (Jn 14:6) Mióta az első evangéliumi beszéd elhangzott, mikor az Édenkertben Isten kijelentette, hogy az asszony magva összeüzza a kígyó fejét, akkor Isten tulajdonképpen Krisztust emelte fel útként, igazságként és életként. Krisztus volt az út, mikor Ádám élt, mikor Ábel Istennek ajándékozta a leölt bárány véré, ábrázolva a Megváltó véré. Krisztus volt az út, amelyen Isten megvédte a pátriárkákat és a prófétákat. Számunkra is egyedül Krisztus az az út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához. – *Jézus élete*, 663. o.

„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát – mondta Filep –, és elég nekünk! Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van?” (Jn 14:8–10)

A tanítványok még mindig nem értették azt, amit Istenhez való viszonyáról mondott Krisztus. Tanításai közül sok még mindig homályos volt előttük. Krisztus azt akarta, hogy világosabb és határozottabb ismeretük legyen Istenről. [...]

Amikor pünkösöd napján a Szentlélek kiáradt a tanítványokra, jobban megértették azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus példázatokban mondott. Sok titokzatosnak tűnő tanítását fogták fel ekkor. De még mindig nem valósult meg teljesen, amit Krisztus nekik ígért. Megtudták Istenről mindazt, amit el tudtak hordozni, de Krisztus ígérete – hogy világosan megmutatja nekik az Atyát – még nem teljesedett. Sőt még ma sem. Isten-ismeretünk csak részleges és fogyatékos. Amikor a küzdelem véget ér, és az ember Krisztus Jézus az Atya előtt vállalja hűségét munkásait, akik egy bűnös világban bizonyosságot tettek róla, akkor világosan látják azt, ami most még titok volt nekik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 420. o.

Jézus csodálatos, jelentős igazságról beszélt, amikor így szólt: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” Az emberi bűn szakadékot képezett a föld és a menny között, a véges ember és a végtelen Isten között... Jézus azonban hidat épített a szakadék fölé, és lehetővé tette, hogy az ember Isten elé járuljon. – *The Review and Herald*, 1890. november 11.

December 4., szerda

A Jézus Krisztusban elrejtett és általa megismerhető igazság végtelen. A Szentírás olyan forrás, amely állandóan mélyül és szélesedik a mélységeibe tekintő ember előtt. Ebben az életben nem fogjuk megérteni, hogy Isten miként tudta odaadni Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Az Atya szeretetének titka rejtve marad ezen a földön. Megváltónknak világunkban végzett munkája olyan téma – és az is lesz mindig –, amely teljesen igénybe veszi képzeletünket. Az ember minden értelmi képességét próbára téve megkísérelhet e titok mélyére hatolni, de beleszédül, és elfárad. A legigyekvőbb kutató is végtelen, parttalan tengert lát maga előtt. – *Krisztus példázatai*, 128. o.

Olyan időben élünk, mikor Sátán minden erejével legyőzni, csüggeszteni igyekszik Isten szolgálait. Nekünk mégsem szabad leroskadnunk, elcsüggednünk. Bízunk nagyobb hittel Istenben. Bízunk élő szavában. Ha nem ragadjuk meg szilárdabban a mennyet, soha nem állunk ellene a sötétség erőinek, melyek a munka összes ágában előre törnek.

A föld víztárolói gyakran üresek lesznek, vizük kiszárad, Krisztusban viszont élő forrás van, melyből szüntelenül meríthetünk. Akár mennyit merítünk, s adunk másoknak, mégis bőven marad. Ne féljünk, nem fog el, hiszen Krisztus az igazság kimeríthetetlen kútforrása. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 276. o.

Amikor Ádám bűne reménytelen csüggedésbe hajtotta az emberi fajt, Isten elfordulhatott volna a bukott lényektől. Bánhatott volna velük úgy, mint ahogyan azt, mint bűnösök, megérdemelték. Megparancsolhatta volna a mennyei angyaloknak, hogy öntsék ki a világra haragjának tüzét. Megtehetette volna, hogy ezt a sötét foltot eltörli a világ színéről. De nem ezt tette. Ahelyett, hogy eltaszított volna bennünket magától, Isten még közelebb jött a bukott emberiséghez. Odaadta Fiát,

aki a mi csontunkat és a mi testünket öltötte magára. „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk... igazsággal és kegyelemmel teljesen.” (Jn 1:14) Az emberekhez való kapcsolódása révén Krisztus közelebb vonta őket Istenhez. Isteni természetére öltötte az emberi természet ruháját, és bemutatta a mennyei világegyetem és az el nem bukott lények előtt, hogy mennyire szereti Isten az emberek fiait.

Isten ajándékának nagysága semmiképpen nem mérhető fel. Isten semmit nem tartott vissza tőlünk. Nem adott arra alkalmat, hogy bárki is azt mondhassa, nagyobb szeretetet is tanúsíthatott volna irántunk. Krisztus ajándékával Isten az egész mennyet nekünk ajándékozta. – *Isten csodálatos kegyelme*, 53. o.

December 5., csütörtök

Az Ige csodálatosan szépnek hirdeti az Üdvözítőt. Megnyugvás és vigasz lelhető az írásokban, melyek tele van ígéretekkel, hogy mit tesz Isten azokért, akik helyes kapcsolatra jutnak el vele. Az Ige hallása különösen a betegeket nyugtatja meg. Hiszen az írások adományával Isten az élet fájáról adott levelet az emberiségnek, s ez a fa a nemzetek gyógyulására szolgál. Az Ige olvasója vagy hallgatója hogyan veszíthetné el a mennyi dolgok iránti érdeklődését, hogyan találna szórakozást és boldogságot a világban? – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1134. o.

Isten Igéje magába foglalja az Ó- és az Újtestamentumot. Egyik sem teljes a másik nélkül. Krisztus kijelentette, hogy az ótestamentumi igazságok éppen olyan értékesek, mint az Újszövetség könyvei. Krisztus volt az ember Megváltója kezdetben is, és ma is az. [...]

Az apostolok bizonyosságot tettek Krisztus életéről, haláláról és közbenjárói munkájáról, de mindezt már korábban is hirdették a próféták. Krisztus volt a beszédtémájuk – Krisztus az Ó alázatában, fedhetetlenségében, szentségében és semmihez sem fogható szeretetében. Ahhoz, hogy a maga teljességében hirdethessék az evangéliumot, úgy kellett bemutatniuk az Üdvözítőt, amint ki volt nyilatkoztatva Krisztus életében és tanításaiban, és ahogy hirdették azt az ótestamentumi próféták, valamint ahogy minderre rámutatott az áldozati rendszer. [...]

Az igazság valamilyen mértékben minden időben újabb fejlődési szakaszba jutott, Istennek minden nemzedék számára volt üzenete. A régi igazságok mind fontosak; az új igazság pedig nem független

a régítől, hanem kiegészíti azt. Csak akkor érthetjük meg az újat, ha megértjük a régit. Amikor Krisztus próbálta elmagyarázni a tanítványoknak a feltámadásával kapcsolatos igazságokat, „elkezdvén Mózes-től és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik őfelőle megírattak” (Lk 24:27). A régi igazságot csak az újonnan felfedezett igazság dicsőítheti meg. – *Lift Him Up*, 306. o.

Pál Thessalonikában elmondott prédikációiban utalt az ótestamenti próféciákra, amelyek a Messiásra vonatkoznak. Krisztus felvilágosította tanítványait e próféciák tekintetében, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózes-től, az összes prófétákon át az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így cselekedett, midőn prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ótestamentumból vette. István ugyanezt az utat járta, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték Krisztus születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által. – *Az apostolok története*, 221. o.

11.

AZ ATYA, A FIÚ ÉS A SZENTLÉLEK

December 7., szombat délután

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak bibliaszövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: „És az, amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16:8) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut, és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmesség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek kinyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyémből vesz és megjelenti néktek” – mondotta Jézus. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 16:14; 14:26) – *Az apostolok története*, 52. o.

Isten Igéje, az igazság: csatorna, amely által az Úr kinyilatkoztatja Lelkét és hatalmát. Az Ige iránti engedelmesség érleli a kívánatos gyümölcsöt, „az atyafiúi szeretetet”. Ez a szeretet a mennyből ered, magasztos indítékokra és önzetlen tettekre készlet.

Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is „újjászületik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké” (1Pt 1:23). Az újjászületés eredménye, ha Jézus Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igazságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunnyadó erőket felébreszti Isten szolgálatára. – *Az apostolok története*, 519–520. o.

Visszahelyeztettem abba a korba, midőn Jézus emberi természetet vett fel, megalázta magát, és elviselte Sátán kísértéseit.

Születését nem övezte földi megtiszteltetés és dicsőség. Istállóban született és jászol volt bölcsője; ámde mégis sokkal nagyobb megtiszteltetésben részesült, mint bárki más emberfia. Mennyei angyalok értesítették a pásztorokat Jézus jöveteléről; bizonyágtételüket mennyei fény és dicsőség kísérte. A mennyei seregek hárfájukat vették, és Istent magasztalták. Örömujjongással hirdették Fia eljövetelét az elesett világra, hogy a megváltás munkáját elvégezze, hogy áldozati halála által békével, boldogsággal és örök élettel ajándékozza meg az embert. Isten is tiszteletben részesítette Fiának eljövetelét, mennyei angyalok imádták Őt.

Alámerítkezésekor mennyei angyalok lebegtek felette; a Szentlélek galamb képében szállott s megnyugodott fölötte, és miközben a nép csodálkozva figyelte Őt, a mennyei Atya hangja hallatszott: „Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” – *Tapasztalatok és látomások*, 153. o.

December 8., vasárnap

Az Atyát nem lehet leírni földi szavakkal. Az Atya, az Istenség teljessége, a halandók számára láthatatlan. A Fiú pedig az Istenség teljességének kinyilatkoztatása. Isten Igéje kijelenti, hogy a Fiú „az Ő valóságának képmása”. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Így mutatkozott meg számunkra az Atya személyisége.

A Lélek a Krisztus által megígért Vigasztaló, aki az Istenség teljességében kinyilvánítja az isteni kegyelmet mindazok iránt, akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak. A mennyei Szentháromság három személyből áll: Atya, Fiú és Szentlélek. Akik élő hittel fogadják el Krisztust, megkeresztelkednek, és akkor ez a hármas hatalom együtt munkálkodik, hogy az engedelmes lélek Krisztusban új életet élhessen. – *Bible Training School*, 1906. március 1.

Irányítsuk lelkünket a menny felé, hogy az Úr a mennyei légkörbe vonhasson bennünket. Annyira közel juthatunk Istenhez, hogy minden váratlan megpróbáltatás alkalmával olyan természetesen fordul hozzá szívünk, mint a virág a napfény felé.

Hozzátok gondotokat, örömtöket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat s mindazt, ami nyom és kínoz Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehezeknek, soha ki nem fáraszthatjátok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számontartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. „Igen irgalmas az Úr és könyörületes” (Jak 5:11). Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyétek őhöz mindazt, ami szíveteket nyomja. Senki sem oly nehéz, hogy ne bírná el, mert hisz Ő tart fenn világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem oly jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem oly homályos, hogy el ne olvashatná; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond szívünket, nem érhet öröm, és őszinte ima nem hagyhatja el ajkunkat, amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel. „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” (Zsolt 147:3) Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha rajta kívül más lélek nem volna, akiért szeretett Fiának életét áldozta.

Jézus így szólt: „...az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérem fogom az Atyát ti érettetek; mert maga az Atya szeret titeket” (Jn 16:26–27). Megelőzőleg pedig az mondja: „én választottalak titeket..., hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” (Jn 15:16) – *Jézushoz vezető út*, 99–100. o.

December 9., hétfő

Krisztus élete az emberiségben kerül kinyilatkoztatásra. Az ember volt az isteni teremtés koronája, akit Isten az Ő képmására alkotott; de Sátán megpróbálta kitörölni az emberből az istenképűséget, hogy az embert saját képmására formálja át. Isten felettébb kedveli az embert, hiszen a saját képmására teremtette őt. Ez arra kellene készítessen bennünket, hogy példánk és szavaink által figyelmeztessünk másokat arra, hogy engedve az étvágnak vagy bármilyen bűnös gyakorlatnak, bűnt követnek el, és megrontják azt a testet, amelynek Istent kellene képviselnie ezen a földön. – *Lift Him Up*, 48. o.

De ahelyett, hogy Isten elpusztította volna a világot, elküldte Fiát, hogy megmentse azt. Noha mindenütt romlás és ellenszegülés volt tapasztalható ezen az elidegenedett világon, Isten gondoskodott a gyó-

gyulásról. A válság mélypontján, amikor Sátán már-már diadalmaskodott, Isten Fia eljött az isteni kegyelem üzenetével. Isten szeretete minden korban, minden időben áradt az elbukott emberiség felé. Az emberi romlottság ellenére mindig láthatók voltak a kegyelem jelei. Amikor pedig elérkezett az időnek teljessége, Isten dicsősége megmutatkozott abban, hogy a világra árasztotta a gyógyító kegyelem teljességét, amelynek többé semmi sem vet gátat, s amelyet nem von vissza mindaddig, amíg a megváltás terve célba nem ér.

Sátán ujjongott, hogy sikerült az emberben eltorzítania Isten kép-mását. De eljött Jézus, hogy helyreállítsa az emberben az alkotója képét. Csak egyedül Krisztus tudja újjá formálni azt a jellemet, amelyet a bűn megromtott. Eljött, hogy kiűzze a démonokat, akik az ember akaratát hatalmukban tartották. Eljött, hogy felemeljen bennünket a porból, hogy eltorzított jellemünket átalakítsa az Ő isteni jellemére, és saját dicsőségével megszépítse. – *Jézus élete*, 37. o.

A gutaütött testi-lelki gyógyulásra lelt Krisztusban. A lelki gyógyulást fizikai felépülés követte. Nem szabad megfeledkezni erről a tanulságról. Ma is ezrek szenvednek testi betegségekből, akik a gutaütöthöz hasonlóan vágyakoznak az üzenetre: „megbocsáttattak néked a te bűneid” (Mk 2:9). A bűn terhe, nyughatatlan és kielégítetlen vágyak képezik betegségük alapját. Nem találhatnak megnyugvást, míg el nem jönnek a lélek gyógyítójához. Az a béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, megélné a értelmet, egészséget ad a testnek.

Jézus azért jött, „hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne vala az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (1Kor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint amikor a földön meggyógyította a betegeket, megbocsátott a bűnösöknek. Ő „megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). – *Jézus élete*, 270. o.

December 10., kedd

Isten arra szólít, hogy foglalkozzunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy elmélkedjünk szeretetén és irgalmán; hogy tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és

megszenteltebb vággyal sóvárgunk szívünk és gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk az Istennel való közösséget, lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átformálódik. [...]

Akik hallják és megtartják az Igét, azok az engedelmesség gyümölcsét termik. A szívükbe fogadott Ige megmutatkozik jó cselekedeteikben. Hatása látható lesz a krisztusi jellemben és életben. Krisztus ezt mondta önmagáról: „Hogy teljesítsem a te akaratodat: ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (Zsolt 40:9; Jn 5:30) A Szentírás ezt tanítja: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.” (1Jn 2:6) – *Krisztus példázatai*, 60. o.

Krisztus elfogadásával az ember értékesé válik. Áldozata életet és világosságot hoz mindazoknak, akik személyes Megváltójuknak tekintik Krisztust. Isten szeretete Jézus Krisztuson keresztül az Ő teste minden tagjának szívében szétárad, s magával viszi az Atya törvényének életerejét. [...]

Isten a Fiához hasonlóan szereti azokat, akiket Krisztus megvált. Micsoda gondolat! Szeretheti-e Isten a bűnöst úgy, mint saját Fiát? Igen! Ezt Krisztus mondta, és Ő komolyan is gondolja, amit mond. Minden törekvésünket meg fogja áldani, ha élő hit által ígéreteibe kapaszkodunk, és Őbelé helyezük bizalmunkat. Tekintsetek rá és éltek! Mindazok, akik engedelmeskednek Istennek, benne foglaltatnak Krisztus Atyjához intézett imájában: „És megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen őbennök, amellyel engem szerettél, és én is őbennök legyek.” (Jn 17:26) Csodálatos igazság ez! Túl mély ahhoz, hogy az emberi természet felfoghatná! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 299–300. o.

Az ember megváltása kedvéért Krisztus engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Isten Fiának emberi volta mindent jelent számunkra. Aranylánc ez, mely Krisztushoz, általa pedig Istenhez köti az embert. Ez legyen tanulmányunk tárgya. Krisztus valóságosan emberré vált. Emberré válásával bizonyította alázatát. Együttal testben megjelent Isten is volt. [...]

Krisztus egyenlő helyet tölt be az Atyával. Ezért válhatott bűnázdozattá a törvénszegőknek. Áldozata teljesen elégséges volt, hogy

naggyá és dicsőségessé tegye a törvényt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 904–905. o.

December 11., szerda

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghez viszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által olyan világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el. – *Az apostolok története*, 52. o.

A Szentlélek segít és elvezérel minden igazságra. Isten egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Krisztus a bűnösök Megváltója. A halála révén váltotta meg a bűnöst. Ez a mi egyedüli reménységünk. Ha teljesen átadjuk magunkat neki, és ha krisztusi erényeket gyakorolunk, akkor elnyerjük az örök életet.

„Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan.” Aki töretlenül hisz az Atyában és a Fiúban, abban jelen van a Lélek is. A Szentlélek lesz a vigasztalója, ezért sosem tér le az igazság útjáról. – *Bible Training School*, 1906. március 1.

János, mint Krisztus tanúja, sohasem bocsátkozott szóvitákba vagy fárasztó fejtegetésekbe. Azt hirdette, amit tudott, látott és hallott. Szoros kapcsolata volt Jézussal; hallgatta tanításait, és látta hatalmas csodáit. Csak kevesen ismerhették meg annyira Jézus jellemének szépségeit, mint János. Számára eloszlott a sötétség, reá az igaz világosság sugárzott. A Megváltó életéről és haláláról szóló tanúsága világos és hatalmas volt. Szíve túláradt Megváltója iránti szeretetétől; ajkára toltak bizonyágtételei, amelyek ellenállhatatlanul ragadták magukkal hallgatóit.

„Ami kezdettől fogva vala” – bizonyította –, „amit hallottunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk az életnek igéjéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” (1Jn 1:1, 3)

Minden őszinte hívó ugyanígy saját tapasztalatával „pecsételheti meg, hogy az Isten igaz” (Jn 3:33). Bizonyoságot tehet arról, amit látott, hallott és érzett Jézus Krisztus erejéből. – *Az apostolok története*, 555–556. o.

December 12., csütörtök

Felszólítom népünket, hogy hagyjanak fel a kritizálással, a rosszindulatú beszéddel, és a kitartó imádkozás útján járva kérjék az Urat, hogy segítse meg a tévelygőket. Fogjanak össze egymással és Krisztussal. Tanulmányozzák János evangéliuma 17. fejezetét, és tanulják meg, hogyan kell imádkozniuk és krisztusi imaéletet élniük. Ő a Vigasztaló, aki a szívükben fog maradni, és megteszi, hogy örömük teljes legyen. Számukra szavai lesznek az élet kenyere, s az így nyert erő segíti majd őket olyan jellem kialakítására, amely dicsőséget szerez Istennek. Így tökéletes keresztény közösség alakul ki közöttük. [...]

Amikor ti, az egyház tagjai mindennél jobban fogjátok szeretni Istent és felebarátaitokat, mint önmagatokat, akkor... egyesültök Krisztussal... A gyülekezet egy családot alkot a szeretet és egység révén. Akkor majd bizonyoságot fogunk tudni tenni a világ előtt, hogy Isten elküldte az Ő Fiát a földre. Krisztus így szólt: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” – *Reflecting Christ*, 200. o.

Nyitva kell tartanunk szívünket a Szentlélek hatalma és befolyása előtt... Olyan érzékenyé kell válnunk a szent késztetésekre, hogy Jézus legcsöndesebb suttogása is megindítsa lelkünket, amíg elérjük, hogy Ő bennünk van, mi pedig Őbenne, és az Isten Fiába vetett hittel élünk. [...]

Ekkor majd örömmel követjük Isten akaratát, Krisztus pedig úgy mutathat be minket Atyja és az angyalok előtt, mint akik benne lakozunk, és akiket nem szégyell testvéreinek nevezni.

Azonban nem fogunk dicsekedni szentségünkkel. Amikor világosabb ismeretre jutunk Krisztus makulátlan és végtelenül tiszta volta-

ról, Dánielhez hasonlóan fogunk érezni, amikor az Úr dicsőségét meglátva így szól: „Orcám eltorzult, és odalett minden erőm.” [...]

Ha azonban szüntelen követni igyekszünk Jézust, abban az áldott reménységben van részünk, hogy Isten trónja előtt szeplő, sömörgözés és bármi afféle nélkül állhatunk meg, mint akik teljesek Krisztusban, mivel felöltötték az Ő igazságosságát és tökéletességét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 355. o.

Az egyháznak úgy kell világítania az erkölcsi sötétség közepette, ahogy a csillagok fénylenek éjszaka. Akikben jelen van a kegyességnek egy bizonyos formája, de tagadják annak erejét, nem világítanak, és nem lesznek képesek eljutni a veszendők szívéhez... De ha Krisztus, a dicsőség reménysége bennünk lakozik, üdvözítő kegyelme meg fog mutatkozni a veszendő lelkek iránti kedvességünkben és szeretetünkben.

Minden őszinte, megtérő lélek a világ világossága lesz. Az igazság napjának ragyogó sugarai fogják átjárni azon emberi eszközöket, akik felhasználják a jóra a mennyből kapott képességeiket, s a mennyei angyalokkal együttműködve Krisztus oldalán munkálkodnak a lelkek megmentése érdekében. A Krisztustól kapott világosságot fogják terjeszteni. A szívükben fénylő igazság napja másokra is világosságot és áldást hoz. – *Signs of the Times*, 1893. szeptember 11.

December 13., péntek – További tanulmányozásra

Az én életem ma, „Teljes élet Krisztusban” című fejezet (295. o.); *Isten fiai és leányai*, „Egyek Krisztussal” című fejezet (295. o.).

12.

A MEGDICSŐÜLÉS ÓRÁJA: A KERESZT ÉS A FELTÁMADÁS

December 14., szombat délután

Sátán is jelen volt, amikor Krisztus eljött, hogy János által megkeresztelkedjék. Ő is hallotta... Jehova félelmetes szavait: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Láta, hogy az Atya dicsősége beragyogja Krisztust, s így mutatva be minden kétséget kizáróan a jelenlevők előtt, hogy ki is az, aki elismeri Krisztust az Ő Fiaként. A keresztség jelenetének összes körülményei heves gyűlöletet szültek Sátán lelkében, aki akkor értette meg igazán, hogy ha nem sikerül legyőznie Krisztust, akkor uralmának napjai meg vannak számlálva. [...]

Félt, hogy attól a pillanattól fogva Isten még szorosabban magához láncolja az embert, és erőt ad neki a sátáni csalások legyőzéséhez. Krisztus pontosan ezért szállt alá a mennyei otthonából. Sátán jól tudta, hogy Jézusnak milyen előkelő mennyei pozíciója volt Isten szeretett Fiaként. És mivel Jézus elhagyta a mennyet, és emberként jött el a földre, Sátán féltetni kezdte saját biztonságát... De mivel lázadása folytán elveszítette a mennyei gazdagságokat és a feddhetetlen dicsőséget, elhatározta, hogy bosszút áll, és a lehető legtöbb embert rávesz, hogy becsülje alá a mennyet, és teljes szívvel ragaszkodjon a földi kincsekhez. – *Confrontation*, 29. o.

Isten egyszülött Fia magára vette az emberi természetet, és keresztjét a menny és a föld közé helyezte. A kereszt Istenhez vonja az embert, Istent pedig az emberhez. Az igazság elhagyta magas és rettenetes pozícióját; a mennyei seregek, a szentség katonái közel húzódtak a kereszt-höz, tisztelettel hajolva meg előtte, mert a kereszten elégtételt nyert az igazság. A kereszt kivonja a bűnöst a bűn fogságából és a gonoszság szövetségéből. Minden kereszt felé tett lépésével szíve meglágyul, és bűnbánattal kiált fel: „Az én bűneim feszítették keresztre Isten Fiát.”

Bűneit a keresztnél hagyja, Krisztus kegyelme pedig átalakítja jellemét. A Megváltó kiemeli a bűnöst a porból, és a Szentlélek vezetésére bízta. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 349. o.

Jézus mennyből jövő világosságba állította a keresztet, mert ott vonja magára az ember tekintetét. A kereszttel egyvonalban áll az Isten arcáról tündöklő fényvel úgy, hogy a kereszttel szemlélő ember megláthatja és megismerheti Istent és akit elküldött, a felkent Szabadítót. Istent szemlélve azt látjuk, aki mindhalálig kiöntötte lelkét. A kereszttel szemlélve tekintetünk Istenre irányul, és felismerjük bűn gyűlöletét. Ámde míg a kereszttben bűn gyűlöletet látunk, meglátjuk a bűnös iránti szeretetét is, mely erősebb, mint a halál. A világ számára a keresztt megcáfolhatatlan bizonyíték, hogy Isten az igazság és a szeretet. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1133. o.

December 15., vasárnap

Mikor a foglyot bevezették az udvarba, Pilátus kilépett palotája tornácára, és barátságtalan szemmel tekintett Jézusra. A római helytartót hálósobájából hívták ki nagy sietséggel. Elhatározta, hogy olyan gyorsan intézi el az ügyet, amilyen gyorsan csak lehetséges. Arra készült, hogy ellentmondást nem tűrő szigorúsággal foglalkozik majd a fogollyal. A legszigorúbb arckifejezéssel fordult Jézus felé, hogy megnézzze, milyen embert kell megvizsgálnia. Azt már tudta, hogy ezt az embert a zsidó hatóságok nagyon szerették volna kihallgattatni vele, és sietséggel megbüntettetni.

Pilátus rápillantott azokra az emberekre, akik vádat emeltek Jézus ellen. Tekintete kutatóan Jézuson nyugodott. Pilátus már sokféle bűnözővel találkozott. Eddig még sohasem hoztak elé senkit, aki a jóságnak és nemességnek azokat a vonásait hordozta volna magán, mint ez az ember. Jézus arcán nem látta semmi jelét a bűnnek, sem a félelemnek, a vakmerőségnek vagy a dacnak. Pilátus egy higgadt és méltóságteljes magatartású embert látott maga előtt, akinek az arckifejezése nem egy bűnöző ismertetőjegyeit, hanem a menny pecsétjét hordozta magán. – *Jézus élete*, 723–724. o.

Pilátus elszalasztotta aranyat érő nagy lehetőségét. Jézus mégsem hagyta őt további világosság nélkül. Miközben nem válaszolt közvetle-

nül kérdésére, nyíltan megmondta neki isteni küldetését. Megértette Pilátussal, hogy Ő nem törekedett földi királyi szék elnyerésére. [...]

„Monda azért neki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondd, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.” (Jn 18:36–37)

Jézus megerősítette, hogy szava önmagában olyan kulcs, amely felnyitja a titkot mindazok számára, akik készek voltak elfogadni azt. Szavának önmagában parancsoló hatalma van, és ez a titka az igazság terjedésének, amely királyságról szól. Krisztus azt kívánta Pilátussal megértetni, hogy csak az igazság elfogadása és magáévá tétele útján újulhat meg romlott természete.

Pilátus vágyott az igazság megismerésére. Elméje azonban egy zavarban levő ember elméje volt. Megragadták az Üdvözítő szavai, és szívét felkavarta az a mérhetetlen kívánság, hogy megismerje: mi is valójában ez az igazság, és miként tudná ezt a Jézus által hirdetett igazságot elnyerni. „Micsoda az igazság?” (Jn 18:38) – kérdezte Jézustól. A választ azonban nem várta meg. A palota kapuján kívül levő csődület és kavardás ennek az órának a jelentőségére figyelmeztette. – *Jézus élete*, 727. o.

Krisztus ellenségei csodát követeltek Istensége bizonyítékaként. Sokkal nagyobb bizonyítékban lett részük, mint amekkorát kerestek. Amiképpen Krisztus kínozták kegyetlenségük az emberiesség szintje alá, a Sátán hasonlatosságára aljasította le, úgy Krisztust szelídsége és türelme az emberi nemzetség fölé emelte fel, és bebizonyította Istennel való rokonságát. Felmagasztálásának a záloga a megalázkodása volt. Kínszenvedésének a vércseppei, amelyek homlokának a sebeitől lecsurogtak arcára és szakállára annak a zálogai, biztosítékai voltak, hogy Ő a mi nagy főpapunk. Aki az örömmel olajával felkenetett (Zsid 1:9). – *Jézus élete*, 734. o.

December 16., hétfő

Pilátus itt mutatta meg a gyengeségét. Kijelentette, hogy Jézus ártatlan, mégis hajlandó volt megkorbácsoltatni, hogy lecsillapítsa vádolóit. Feláldozta az igazság alapelveit azért, hogy kölcsönös engedmények adásával megegyezhessen a csőcselékkel. Ezzel azonban kellemetlen

helyzetbe sodorta magát. A sokaság számolt a helytartó határozatlanságával, és még hangosabban ordítózva követelte tőle a fogoly halálra ítéletét. Ha Pilátus mindjárt az első pillanatban erős és határozott lett volna, és megtagadta volna annak az embernek az elítélését, akit ártatlannak talált, akkor elszakította volna azt a végzetes láncot, amely lelkiismeretét megkötözte, és a bűn iszonyatos fogságában tartotta egész életében. Ha kezdettől lelkiismeretére hallgatott volna, akkor a zsidók nem kísérelték volna meg azt, hogy előírják neki, mit tegyen. Krisztust megölhették volna, de ennek a gyilkosságnak a bűne nem terhelte volna Pilátust. Ő azonban egyik lépést a másik után tette meg lelkiismerete megsértésében. Felmentette magát az alól, hogy igazsággal és méltányossággal ítélkezzék, és most majdnem tehetetlenül a zsidó papok és főemberek kezében találta magát. Ingadozása és határozatlansága végül is a romlását okozta. – *Jézus élete*, 731. o.

Sátán és angyalai megkísértették Pilátust, és igyekeztek romlásba dönteni. Azt sugallták neki, hogy ha nem vesz részt Jézus elítélésében, mások fogják azt megtenni. A sokaság szomjazik Jézus vérére, azért, ha Pilátus nem szolgáltatja ki nekik Őt, hogy keresztre feszítsék, elveszti hatalmát és világi dicsőségét, s azt híresztelik majd róla, hogy annak a csalónak híve. Attól félve, hogy elveszti hatalmát és tekintélyét, Pilátus beleegyezett Jézus megöletésébe, és habár Jézus vérét vádlóira hárította, a tömeg e szavakkal fogadta el mentségét: „Az Ő vére mi rajtunk és a mi gyermekeinken!” (Mt 27:25) Pilátus mégsem volt tiszta. Bűnös volt Jézus vérének kiontásában. Saját önző érdekéért, a föld nagy embezeitől remélt megtiszteltetésért egy ártatlan embert kiszolgáltatót a halálnak. – *A megváltás története*, 218. o.

Krisztus és a korabeliek jelleme közti különbség mindenfelé nyilvánvaló volt, s a különbség miatt a világ gyűlölte Őt. Gyűlölte jóságáért és szigorú becsületességéért. Krisztus kijelentette, hogy az olyan jellemvonásokkal élők, mint az övé, szintén gyűlölte lesznek. A véghez közeledve a Krisztus követői elleni gyűlölködés egyre inkább megmutatkozik. [...]

Sátán belekötött Isten Fiának minden kijelentésébe. Embereket használt eszközül, hogy szenvedéssel, bánattal zsúfolja tele az Üdvözítő életét. Az álokoskodás és hazugság, mellyel megpróbálta akadályozni Jézus tevékenységét, az engedetlenség gyermekein át rááramló gyűlö-

let, kegyetlen vádjaik az ellen, akinek az élete és példája jóságos volt, mélyen gyökerező bosszúvágyból fakadt. A féltékenység és rosszindulat, a gyűlölet és bosszú elfojtott tüzei a Kálvárián lobbantak lángra Isten Fia ellen, miközben a menny néma döbbenettel nézte a jelenetet. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 527–528. o.

December 17., kedd

[Mária] átélte a legrettenetesebb lelki gyötrelmet, amit csak átérezhet egy gyermekét szerető anya. Mindazonáltal ő is azt remélte, hogy Jézus hatalmas csodát művelve kiszabadítja magát a gyilkos tömeg kezéből. Nem tudta elviselni azt a gondolatot, hogy Fia hagyja magát keresztre szegezni. Csakhogy eközben már meg is tették az előkészületeket, és Jézust a keresztre fektették. Kalapácsot és szeget hoztak. A tanítványok szíve elcsüggedt. Jézus anyja majdnem eszméletét vesztette a fájdalomtól. A tanítványok a legválságosabb pillanatban elvitték a rettenetes látvány színhelyéről, hogy ne hallhassa, mint verik a szegeket szeretett Fia drága testébe. Jézus ajkát egyetlen panaszszó sem hagyta el, csupán nyögött nagy fájdalomában. Arca sápadt volt, és hatalmas verejtékcseppek gyöngyöztek homlokán. Sátán ujjongott, midőn látta a szenvedéseket, miket Isten Fiának ki kellett állnia, azonban félt, hogy mégsem sikerült neki az üdvtervet keresztetni, hogy végül minden fáradozása ellenére is elveszíti országát, s végül ő maga is megsemmisül. – *Tapasztalatok és látomások*, 176. o.

Jézus tekintete végigfutott a tömegen, amely összegyűlt halálának szemlélésére, és meglátta a kereszt lábánál anyját, Máriát, akit János támogatott. Mária visszatért a rettenetes jelenet helyére, mert nem volt képes tovább távol maradni fiától. Jézus utolsó tanítását a fiúi szeretetről adta. Anyjának bánattól lesújtott arcára, majd Jánosra tekintve így szólt anyjához: „Asszony, ímhol a te fiad.” (Jn 19:26) Majd tanítványához fordult: „Ímhol a te anyád!” (Jn 19:27) János megértette Jézus szavait és a rá bízott szent megbízatást. Azonnal elvezette Krisztus anyját a kálváriai félelmetes jelenettől. Attól az órától fogva gondot viselt róla, mert kötelességének tartotta, azért otthonába fogadta őt. Jézus fiúi szeretetének példája elhomályosulatlanul ragyog elő a századok homályából. Legnagyobb szenvedéseiben sem feledkezett meg anyjáról, hanem

minden szükségletéről gondoskodott jóléte érdekében. – *A megváltás története*, 224. o.

A nép néma csendben várta ennek a félelmetes jelenetnek a végét... Később a homály hirtelen eloszlott a keresztről, és Jézus hangja úgy zengett, mint a harsonáké: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), „Atyám, a te kezéidbe teszem le az én lelkemet.” (Lk 23:46) Ekkor fény ragyogta körül a keresztet, és a Megváltó arca olyan dicsőségben ragyogott, mint a Nap. Majd fejét lehajtva, meghalt. [...]

Jézus addig nem áldozta fel életét, amíg el nem végezte a munkát, amelyért jött... Öröm töltötte be a mennyet, hogy Ádám gyermekei engedelmes életük által most már feljuthatnak Isten színe elé. Sátán vereséget szenvedett, és rádöbbsent, hogy országát elvesztette. – *A megváltás története*, 226. o.

December 18., szerda

Jézus végre megnyugodott. A szégyen és a kínzás hosszú napja véget ért. Amikor a lenyugvó nap utolsó sugarai a szombat elérkeztét jelezték, az Üdvözítő békességben pihent József sírboltjában. Munkáját elvégezte. Kezei békésen egymásba kulcsolódtak. Ilyen állapotban volt a szombatnap szent óráiban.

A teremtéskor az Atya és a Fiú megnyugodott teremtő munkája után. Mikor „elvégeztették az ég a föld és azoknak minden serege” (1Móz 2:1). A Teremtő és az összes mennyei lény ujjongott a dicsőséges jelenet szemlélése közben. „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai vigadozának.” (Jób 38:7) Most Jézus pihent meg a megváltás munkájától; bár a földön szomorkodtak azok, akik szereték Őt. A mennyben azonban mégis örvendeztek. – *Jézus élete*, 769. o.

Egy fiatalember állt fényes ruhában a sír szájánál. Ő volt az angyal, aki elmozdította a követ... Az asszonyok megijedtek. Megfordultak és futásnak eredtek, de az angyal szavai megállásra készítették őket: „Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. És menjetek gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” [...]

Feltámadott! Feltámadott! – ismételték az asszonyok. Most már nem volt szükség drága kenetre. Az Üdvözítő él, nem halott! Most már eszükbe jutnak szavai, amikor a haláláról és a feltámadásáról beszélt. Csodálatos nap ez az emberiség számára! Az asszonyok sietve távoztak a sírtól, „félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak”. – *Lift Him Up*, 99. o.

A tanítványok a sírbolthoz siettek, és azt látták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti lepedőt és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadott. A halotti lepedőket nem hanyagul rakta félre, hanem gondosan összehajtogatva mindegyiket a maga helyére tette. János „lát és hisz vala” (Jn 20:8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül; de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira, amelyekkel megjövendölte feltámadását.

Maga Krisztus volt az, aki a halotti lepedőket gondosan elhelyezte. Mikor a hatalmas angyal lejött a sírbolthoz, akkor egy másik angyal is csatlakozott hozzá, aki társaival őrséget tartott az Úr teste fölött. Mikor a mennyből jött angyal elhengerítette a követ, akkor ez a másik angyal belépett a sírboltba, kioldozta és levette Jézus testéről azokat a lepedőket, amelyekbe begöngyölték. Az Üdvözítő keze volt azonban az, amely a lepedők mindegyikét összehajtogatta és helyére tette. Jézus szemében, aki a csillagokat éppúgy vezérli, mint a parányi atomokat, semmi sincs, ami nem fontos. Rendet és tökéletességet láthatunk minden munkájában. – *Jézus élete*, 789. o.

December 19., csütörtök

A kertben Mária sírva állt, amikor Jézus már egészen szorosan ott volt mögötte. Szemeit annyira elborították a könnyek, hogy nem ismerte fel Őt. A tanítványok szíve annyira megtelt bánattal és fájdalommal, hogy nem hitték el az angyalok üzenetét sem, de még magának Krisztusnak a szavait sem.

Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették Őt.” (Jn 20:13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket

az Üdvözítő mondott el: „Mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15) Az Úr pedig szoroson mellettük vagy előttük áll. Könnytől megvakított szemek azonban nem tudják meglátni, nem tudják felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik azt, amit mond nekik. – *Jézus élete*, 794. o.

Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna lelkében, de nem tette, sőt Ő emelte föl a kétségbeesésből, a romlásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat – ezt Mária hallotta. Hallotta Jézus erős kiáltását Atyjához az ő érdekében. Tudta, mennyire sérti a bűn szeplőtlen tisztaságát, s az Ő erejével győzött. [...]

Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett. Aki elbukott, akinek értelme démonok lakhelye volt, az szolgálattal, barátsággal nagyon közel került a Megváltóhoz. Mária volt az, aki lábánál ült és tanult tőle. Mária volt az, aki a drága kenetet fejére öntötte, a lábát könnyeivel mosta. Mária állt a kereszttel, s követte Őt a sírig. Feltámadása után Mária jött elsőként a sírhoz. Mária hirdette elsőnek a feltámadott Megváltót. – *Jézus élete*, 568. o.

A korinthusi hívők között voltak olyanok, akik feladták hitük néhány alapigazságát, akik lesüllyesztették az erkölcsi színvonalat. Egyesek olyan messzire mentek, hogy tagadták a feltámadás tanát. [...]

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitek, még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsenéjük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) – *Az apostolok története*, 319–320. o.

December 20., péntek - További tanulmányozásra

Jézus élete, „Mit sírsz?” című fejezet (788–794. o.); *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., „Látomás az eljövendő eseményekről” című alfejezet (427–431. o.).

13.

EPILOGUS: MEGISMERNI JÉZUST ÉS IGÉJÉT

December 21., szombat délután

Ahelyett, hogy mentegetőzött volna a néki felrótt cselekedetek miatt, vagy megmagyarázta volna, miért tette, Jézus a vezetőkhöz fordult, és a vádlottból vádló lett. Megfeddte őket szívük keménységéért és az Írásokban való járatlanságukért. Kijelentette, hogy éppúgy visszautasították Isten szavát, mint ahogy elutasították Isten küldöttét is. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39)

Az ótestamentumi Írások minden lapjáról – a történelemből, törvényekből, jóvendölésekből egyaránt – Isten Fiának dicsősége sugárzik. Mivel isteni intézmény volt, a judaizmus egész rendszere egy összerendezett evangéliumi próféciát alkotott. Krisztusról „a próféták mind bizonyosságot tesznek” (Csel 10:43). Az Ádámnak adott ígéretről a pátriárkákon és a törvényes gazdasági rendszeren át a dicsőséges égi fény mind felismerhetőbbé tette az Üdvözítő lábnyomait. Látók szemlélték Bethlehem csillagát, az eljövendő Silót, az eljövendő dolgok titokzatos menetben vonultak el előttük. Minden áldozat Krisztus áldozatára mutatott. A tömjénfelhőben mindig az Ő igazságossága szállt fel. Minden jubileumi trombita az Ő nevét zengte. A szentek szentjének félelmetes titokzatosságában az Ő dicsősége lakozott.

A zsidóknak birtokukban volt a Szentírás, s feltételezték, hogy a szavak pusztá, felszínes ismerete alapján örök életre jogosultak. Azonban Jézus így szólt: „Az ő igéje sincs maradandóan bennetek.” (Jn 5:38) Miután szavakkal elutasították Krisztust, személyesen is elvetették. „Nem akartok hozzám jöni – mondta Jézus –, hogy életetek legyen.” (Jn 5:40) – *Jézus élete*, 211–212. o.

„Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok.” (Jn 5:43) Jézus isteni hatalommal jött el, az Ő képmását hordozta, betöltötte Igéjét, az Ő dicsőségét kereste – mégsem fogadták el Izráel vezetői. Ám amikor mások jönnek, Krisztus jellemével ruházzák fel magukat, s közben saját akaratukból cselekszenek, és a saját dicsőségüket keresik – őket elfogadják. És miért? Azért, mert aki a saját dicsőségét keresi, az másokban is felkelti a nagyra vágyást. Az ilyen felhívásra valóban reagáltak a zsidók. Elfogadták a hamis tanítót, mert szentesítette becsben tartott véleményüket és hagyományaikat, így hízelgett büszkeségüknek. Krisztus tanítása viszont nem egyezett meg az ő elgondolásaikkal. Lelki természetű volt, önfeláldozást követelt, ezért nem fogadták el. Nem ismerték Istent, s mikor Krisztus által szólt, a hangja idegennek tűnt.

Nem ismétlődik-e meg ugyanez napjainkban? Nincs-e sok ember, még vallási vezető is, aki megkeményíti szívét a Szentlélekkel szemben, s így lehetetlenné teszi Isten hangjának felismerését? Nem utasítják-e el Isten Igéjét, hogy ragaszkodhassanak saját hagyományaikhoz? – *Jézus élete*, 212–213. o.

December 22., vasárnap

Péter, aki sokat megőrzött a bárkák és a halászat iránt érzett szeretetéből, azt ajánlotta, hogy menjenek ki a tóra és vessék ki hálójukat... Bárkáikkal kieveztek azért a tóra, de nem fogtak semmit. Egész éjszaka sikertelenül fáradoztak. [...]

Egész idő alatt a parton egy magányos szemlélő követte őket tekintetével... Ezzel a kérdéssel szólította meg őket: „Fiaim! Van-é valami ennivalótok?” Azt felelték neki, hogy: „Nincsen!” (Jn 21:5) Ekkor azt mondotta nekik: „Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták a halaknak sokasága miatt.” (Jn 21:6)

János felismerte az idegent, és azt kiáltotta oda Péternek: „Az Úr van ott!” (Jn 21:7) Péter annyira fellelkesült és olyan boldog lett, hogy lelkesedésében belevetette magát a vízbe, és hamarosan ott állt Mestere mellett. – *Jézus élete*, 810. o.

Amikor Krisztus harmadszorra tette fel Péternek a kérdést: „Szeretsz-e engem?”, a tanítvány lelkét éles nyílként járták át e szavak.

Önvizsgálatot tartva esett a sziklára, és így szólt: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” [...]

Némelyek azt állítják, hogy ha egy lélek megbotránkozik és elesik, többé nem fog felkelni. De ezt épp Péter esete cáfolja... Azzal, hogy Krisztus Péterre bízta azon lelkek gondozását, akikért Ő meghalt, bizalmának a legerőteljesebb biztosítékát tárta elének. [...]

Péter most már kellően aláztatott volt ahhoz, hogy megértse Jézus szavait, és ez a korábban nyughatatlan, kérkedő és magabiztos tanítvány már nem tett fel több kérdést, hanem csak megalázta magát és engedelmeskedett. A tudat, hogy Krisztus nem fordított hátat neki, számára világosságot, vigasztalást és áldást hozott. – *Conflict and Courage*, 322. o.

Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. [...]

Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rútságát, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat. Azok, akiket a menny szentnek ismer el, soha nem hivalkodnak jóságukkal. Péter apostol Krisztus hűséges szolgája lett, ezért Isten mennyei világossággal és erővel áldotta meg. Péter tevékenyen részt vett Krisztus egyháza építésében, de sohasem felejtette el félelmes és szégyenletes kudarcát. Isten megbocsátotta bűnét, de Péter jól tudta, hogy jellemének gyenge pontján, amely bukását okozta, csak Krisztus erejével győzhetett. Önmagában semmi dicséretre méltót nem talált. – *Krisztus példázatai*, 159–160. o.

December 23., hétfő

Jézus egyedül akart beszélni Péterrel, mert volt valami, amit csak vele akart közölni... Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte a jövőjét. Megmondotta neki, hogy egy aktív élet leélése után, mikor már túljut élete delén, valóban követheti majd Urát. [...]

Jézus így egészen nyilvánvalóvá tette Péter számára halálának a módját. Sőt még kezeinek a kereszten való kiterjesztését is megjöven-

dölte neki. Jézus ismét azt parancsolta tanítványának: „Kövess engem!” (Jn 21:19) Pétert nem bátorlalanította el halála módjának a kinyilatkoztatása. Felkészültnek érezte magát arra, hogy Uráért bármiféle halált elszenvedjen.

Hajdan Péter test szerint ismerte Krisztust úgy, mint ma is sokan ismerik. Többé azonban nem kellett neki egy ilyen korlátozott ismerettel megelégednie. Péter többé nem úgy ismerte Krisztust, mint ahogy akkor ismerte, mikor emberi, földi közösségben volt vele. Akkor és ott Péter emberként, mennyből küldött tanítóként szerette Jézust. Most azonban már Istenként szerette. Péter megtanulta a leckét, hogy számára Krisztus volt „minden mindenben” (1Kor 15:28). Péter most már kész volt arra, hogy részt vegyen Ura szolgálatában, amelyhez az áldozat is hozzátartozott. Mikor végül keresztre feszítették, akkor saját kérésére fejével lefelé függesztették, mert azt gondolta, hogy túl nagy megtiszteltetés lenne számára, ha ugyanazon a módon szenvedné el a halált, mint Mestere. – *Jézus élete*, 815. o.

Mikor Péter Jézus mellett lépkedett, észrevette, hogy János követi őket. Elfogta a vágy, hogy megismerje János jövődjét is. Jézushoz fordult és megkérdezte: „Uram, ez pedig mint leszen? Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (Jn 21:21–22) Péternek meg kellett volna fontolnia, hogy Ura csak azt jelenti ki neki, aminek a tudása, megismerése a legjobb számára. Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust indokolatlan aggodalmaskodás nélkül azok felől, ami a mások számára kijelölt munkát illeti. Jánosról való kijelentésében: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök” (Jn 21:22) – Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy ez a tanítvány megéri az Úr második eljöveteletét. Jézus Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt, hogyha éppen akarná is, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is Uruk kezében volt. Jézus mindegyiküktől annak a kötelességnek a teljesítését követeli csak meg, hogy engedelmesen kövessék Őt. – *Jézus élete*, 816. o.

Jézus kezét kivéve, minden kezet el kell engednünk. A barátok hit-szegőknek bizonyulnak és elárulnak bennünket... De a sötétség és veszély közepette tegyük kezünket Krisztus kezébe!

Az egyetlen mód, ahogyan az emberek képesek szilárdan megállni a küzdelemben, az a Krisztusban való gyökerezés és megalapozottság. És ez csak akkor lehetséges, ha az igazságot úgy mutatjuk be, hogy az találkozzon a lélek szükségleteivel. A megfeszített Krisztus, a mi igazságunk prédikálása az, ami kielégíti a lelki éhséget. – *Az utolsó napok eseményei*, 150–151. o.

December 24., kedd

A zsidó vezetők tanulmányozták a Messiás királyságára vonatkozó próféta tanításokat, de ezt nem az igazság megismerése iránti őszinte vágyból tették, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak nagyravágyó reményeik fenntartására. Amikor Krisztus várakozásaikkal ellentétes módon jött el, nem fogadták be Őt, és saját igazolásukra csalónak próbálták beállítani. Amikor már rátették lábukat erre az ösvényre, Sátánnak könnyű volt Krisztussal szembeni ellenállásukban megerősíteni őket. Azokat a kifejezéseket, amelyek Istenségét bizonyíthatták volna, ellene fordították. Így Isten igazságát hazugsággá változtatták, s minél közvetlenebbül szólt hozzájuk a Megváltó irgalmasságának cselekedetei által, annál csökönyösebben álltak ellen a világosságnak. – *Jézus élete*, 212. o.

Krisztust emeljük magasba, mint az erő egyedüli forrását, és bemutatjuk páratlan szeretetét az emberi bűnök büntetésének kiegyenlítésében, valamint az embernek tulajdonított igazságosságát. Sőt, ilyenkor a törvény olyan helyre kerül, ahol az azt megillető fény világíthatja és ragyoghatja körül. Ez egyedül a Kálvária keresztről származó világosság fényében lehetséges. A törvénynek egyedül a megfeszített és feltámadt Üdvözítőtől származó világosság fényében van csorbítatlan szerepe és helye a megváltási tervben. Ez csak lelkileg érthető meg. Krisztus nekünk tulajdonított igazságossága tüzes hitet, reményt és örömet gyújt az Őt szemlélő szívében. Ebben az örömben egyedül azok részesülhetnek, akik szeretik és megtartják Jézus szavait, melyek az Isten szavai. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 176. o.

„Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.” (Jn 12:35)

Ezt a figyelmeztetést szeretnénk közölni veletek is, akik azt állítjátok, hogy az igazságot birtokoljátok: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság.” Kérlek, gondolatok arra, hogy milyen rövid az emberi élet, és milyen gyorsan múlik az idő. Kiváló lehetőségek és aranyalkalmak állnak a rendelkezésünkre. Isten csodálatos és végtelen kegyelme arra vár, hogy az Ő legdrágább kincseit igényeld tőle. A Megváltó várja, hogy kiáraszthassa rád áldásait ingyen, csak egy kérdésre kell válaszolnod: „Elfogadod-e azokat?” A tárház tele van, a világosság fénylik, ám ez a világosság értékét veszti azok számára, akik nem becsülik, nem fogadják el, akik nem válaszolnak rá, és akik nem adják azt tovább, miután megkapták. – *That I May Know Him*, 87. o.

December 25., szerda

Ő, aki Kapernaumban megáldotta a királyi embert, éppúgy minket is meg akar áldani. A bánatos apához hasonlóan azonban mi is gyakran földi javakra vágyakozva keressük Jézust, s csak akkor vagyunk hajlandóak bízni szeretetében, ha kérésünket teljesíti. A Megváltó nagyobb áldásban szeretne részesíteni, mint kérhetnénk; késlekedik kérésünkre válaszolni, hogy megmutassa szívünk gonoszságát, és nagy szükségünket kegyelmére. Arra vágyik, hogy lemondjunk az önzésről, mert így hozzá juthatunk. Valljuk meg tehetetlenségünket, nagy szükségünket, és bízzuk magunkat teljesen az Ő szeretetére.

A királyi ember látni akarta imájának beteljesülését, mielőtt hisz, de el kellett fogadnia Jézus szavát, hogy kérését meghallgatta, és az áldásban részesítette. Ezt a leckét nekünk is meg kell tanulnunk. Bízunk kell ígéreteiben. Ha hittel megyünk hozzá, Isten minden kérést szívébe zár. Amikor áldását kérjük, higgyük, hogy megkapjuk, és köszönjük meg, hogy megkaptuk. Azután végezzük a dolgunkat, és legyünk biztosak abban, hogy az áldás akkor teljesül, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ha ezt megtanultuk és tesszük is, tudni fogjuk, hogy imáink meghallgatásra találnak. Isten cselekedni fog érettünk „véghetlen bőséggel”, „az Ő dicsősége gazdagságáért”, és „az Ő hatalma erejének ama munkája szerint” (Ef 3:20, 16; 1:19). – *Jézus élete*, 200. o.

Ha mi a hármias angyal üzenet erejét és lelkét akarjuk, akkor a törvényt és az evangéliumot együtt kell feltárnunk, mert ez a kettő elválaszthatatlan. Ahogy az alvilági hatalom a hitetlenség gyermekeit arra

sarkallja, hogy Isten törvénye érvénytelen, és Krisztust, a mi igazságunkat lábbal tapossák; úgy egy másik hatalom befolyásolja a hűségesek szívét, hogy a törvényt magasra emeljék, és Krisztust, mint a tökéletes Üdvözítőt felmagasztalják. Ha Isten gyermekeinek életét nem hatja át Isten ereje, akkor hamis tanok és vélemények ejtik foglyul gondolataikat. Krisztus és igazsága hiányozni fog tapasztalataikból, és hitük nélkülözi az éltető erőt. [...]

Üzenetünk súlypontja nem Isten törvénye önmagában, hanem ezzel együtt a Jézusba vetett hit. Ösvényünket ma egy ragyogó fény világítja meg, amely Krisztusba vetett hitünket növeli. Minden fénysugarat magunkévá kell tennünk és aszerint élnünk, nehogy az ítéletkor vádolónk legyen. Feladataink és kötelességeink egyre fontosabbá válnak számunkra, ahogy egyre tisztábban látjuk az igazságot. Amikor ránk árad a világosság, megmutatja és megfeddi a tévedéseket, amelyek sötétségbe voltak elrejtve, és arra késztet, hogy az ember élete és jellege megváltozzon az Istentől nyert világossággal összhangba kerülve. Bűnök, amelyek egykor a lelki vakság miatt a tudatlanság bűnei voltak, többé nem követhetők el anélkül, hogy vétkessé ne tennének. A világosság növekedésével az embereknek át kell alakulniuk, emelkedetté és nemessé válva, különben még eltévelyedettebbé és makacsabbá lesznek, mint azelőtt. – *Az evangélium szolgálói*, 161–162. o.

December 26., csütörtök

„Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők” – olvashatjuk Jézus szavait János evangéliumában (Jn 15:5). Elképzelhetünk-e ennél mélyebb, szorosabb kapcsolatot Krisztussal? A szőlővessző rostjai majdnem azonosak a szőlő tőkájével. Az élet, az erő áramlása a törzsből az ágakhoz akadálytalan és állandó. A gyökértől mindenhová eljut a táplálék az ágakon át. Ilyen az igazi hívő kapcsolata is Krisztussal, mert Krisztusban lakozik, és tőle nyeri táplálékát.

Ezt a lelki kapcsolatot csak személyes hitünk gyakorlásával alapozhatjuk meg. Hitünkkel fejezzük ki az Isten iránti legnagyobb szeretetet, tökéletes bizalmat és a teljes odaszentelődést. Akaratunkat teljesen át kell engednünk, alá kell rendelnünk Isten akaratának, és az érzéseinket, vágyainkat, érdekeinket is azonosítanunk kell Krisztuséival. Istentől folyamatosan kegyelmet nyerünk – fejezzük ki hálánkat ezért Megváltónknak! – *Az én életem ma*, 11. o.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízunk Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk –, akkor növekedhetünk a kegyelemben. Nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt 16:8)

Azt kérdezed: „Hogyan maradhatok meg Krisztusban?” Azon módon, ahogy elfogadtad Őt. „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” (Kol 2:6) „Az igaz pedig hitből él.” (Zsid 10:38) Ti átadtátok magatokat Istennek és tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmesskedjete, és vettétek Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, önmagatok nem tudtátok volna szíveteket megváltoztatni; átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette értetetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonai, és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenekben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent vennemek: Krisztust, mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, és erősségeitek, igazságotok és segítőtok legyen, hogy adjon erőt engedelmeskedni! – *Jézus-hoz vezető út*, 69. o.

A lelkek erőssége Istenben van, nem emberekben. A csendes bizodalom az erőssége mindenkinek, aki szívet Istennek adja. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt. Megváltónk emberi szenvedés és gyötrelme, bántalmazás, szidalom, gúny, visszautasítás és halál révén vásárolt meg minket. Mindig figyel rád, Isten reszkető gyermekeire. Védelme alatt biztonságban vagy... Emberi természetünk gyengesége nem akadályozza meg mennyei Atyánkhoz való menetelünket, mert Krisztus meghalt, hogy engesztelést szerezzen értünk. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.

